Nr. 11 - august 2008 - Pret 8 lei

Sci-Fi magazin

ARTA RĂZBOIULUI

Nancy Kress

TRIMITEȚI-LE FLORI

Walter Jon Williams

- Daniel Abraham
- Nicolae C. Ariton
- George Saunders
- Jack Williamson
- Bruce Holland Rogers
- Daniel Pearlman

www.sci-fi.ro

COLECȚIA POVESTIRILOR ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

SCI-FI Magazin

Editor:
Mediapress ® Botoşani

Director:
George Lazăr

Redactor şef:
Cătălin Moraru

Traducători:
Emanuel Huţanu
Cristina Olariu
Adriana Moşoiu

Tehnoredactare:
Corneliu Rusu

Ilustraţia copertei:
© Jesse-lee Lang;
Agency Dreamstime.com

Cine a ucis maşina electrică?

de George Lazăr

George Lazăr este directorul Sci-Fi Magazin şi al cotidianului Monitorul de Botoşani.

Este numele unui documentar interesant, poate l-aţi văzut deja. Regizorul şi scenaristul Chris Paine a găsit mai multe răspunsuri. Tuburătoare şi adevărate.

Nu este deloc greu de construit o maşină electrică. Motorul electric este cunoscut de aproape două secole. În afară de evoluţia tehnologică a materialelor din care este făcut, în ultima sută de ani nu s-a mai schimbat mare lucru. Motor electric au şi râşniţa de cafea şi maşina de spălat. Adică oricine face maşini de spălat poate fabrica şi vehicule cu propulsie electrică?

Da, însă acesta nu este singurul motiv pentru că şi mecanica maşinii electrice este de o simplitate înduioşătoare. Nu mai e nevoie de planetare, lanţ de transmisie sau cardan la tracţiunea integrală. Acţionarea se transmite prin câteva fire electrice, cu o automatizare foarte simplă, inclusiv în cazul tracţiunii pe toate roţile. Şi frânarea se schimbă. Conform reversibilităţii maşinilor electrice, motorul electric, la frânare, devine generator care încarcă bateria vehiculului, recuperând o parte din energia cheltuită pentru deplasare. Întreţinerea unei asemenea maşini este o joacă de copii care s-ar rezuma la a curăţa contactele electrice oxidate, ţinând seama de noile generaţii de baterii, dar şi de fiabilitatea ridicată a motoarelor electrice. Dacă adăugăm la toate astea şi faptul că asemenea maşini ar fi cu mult mai uşoare, nefiind nevoite să care după ele o mecanică grea împreună cu zeci

de litri de carburant, opţiunea electrică devine de-a dreptul seducătoare.

Cireaşa de pe tort vine abia în momentul în care vorbim de modul de alimentare a acestui vehicul. Fireşte, sursa cea mai la îndemână rămâne priza de curent electric de acasă. În treacăt, datorită faptului că noaptea scade foarte mult consumul electric, companiile vând la mai puţin de jumătate kilowatul după ora 22, când e de presupus că toată lumea a ajuns acasă şi şi-a lăsat maşinile la încărcat. Mai interesant este, însă, faptul că aproape toată capota precum şi parbrizul sau luneta pot deveni surse de curent dacă sunt acoperite cu fotocelule; există deja modele foarte discrete care îşi pot aduce aportul la încărcarea gratuită a bateriei vehiculului.

Închipuifi-vă, numai! Maşina dumneavoastră nu mai stă parcată, ci se încarcă. Oare nu v-aţi dărâma garajul?

Ca să fie clar: vehiculul cu transmisie electrică este demult o realitate. E simplu de construit, de întreţinut şi, exceptând procesul prin care este fabricat şi, ulterior, reciclat, absolut nepoluant. Însă nu o pledoarie pentru sănătatea planetei am vrut să fac, chiar dacă, intenţionat sau nu, asta a ieşit. Vehiculul electric este o alternativă care are numai avantaje, de la fiabilitate şi siguranţă până la senzaţia şofatului, silenţios şi cu cuplu motor constant.

De ce nu este oare construit? Să fie vorba de o monstruoasă conspiraţie? Hai să ne gândim.

Transnaţionalele din industria auto, perfect capabile să producă în serie maşina electrică, aşa cum a dovedit Chris Paine în filmul său, s-ar pomeni peste noapte cu o sumedenie de concurenţi care vor fabrica şi ei acest vehicul simplu, însă mult mai ieftin, pentru că, de la un nivel încolo, un motor electric german nu poate diferi de unul turcesc sau chinezesc decât prin preţ.

Oare nu din acest motiv, adică pentru a păstra bariera tehnologică, mai toţi marii constructori auto încearcă să ne prezinte maşina cu hidrogen – care e chiar mai sofisticată şi mai greu de construit decât actualele modele – ca alternativă la carburanţii fosili?

Ce s-ar întâmpla, însă, cu puzderie de benzinării şi cu reţelele de distribuţie şi service ale maşinilor clasice, n-aveţi decât să vă răspundeţi singuri.

După cum, probabil, ştiţi, accizele, în fapt taxele percepute de stat, de toate statele, pentru carburanţi, sunt de câteva ori mai mari decât preţul real al acestora. Dispariţia unor asemenea importante sume ar dezechilibra guvernele, cel puţin până în momentul în care ar inventa alte taxe.

Ar mai fi şi frica noastră, a tuturor, rezistenţa la schimbare, teama ridicolă de a nu se pierde locuri de muncă – deşi maşina electrică ar trebui să preia şi să creeze noi locuri de muncă, pentru că nu se construieşte singură şi ar fi nevoie de înlocuit foarte repede sute de milioane de vehicule.

Ştiţi pilda aia celebră, cu fabricanţii de caleşti de la începutul secolului trecut? Ajunseseră să producă cele mai confortabile caleşti care existaseră vreodată. Cu toate astea, automobilul propulsat de motorul cu ardere internă i-a înlăturat pe ei şi industria lor. La o scară cu mult mai mare, acest lucru e pe cale să se producă din nou, în pofida faptului că forţele uriaşe, mai sus menţionate, se opun acestei schimbări, iar vremea maşinii electrice abia urmează. De această dată va fi o altfel de revoluţie, nu tehnologică şi nici socială.

Va fi una necesară.

Cuprins

Lacrimile răului

Daniel Abraham

Face parte din noul val de scriitori americani de science fiction şi fantasy. Locuieşte în Albuquerque, New Mexico şi este director tehnic la un provider local de Internet. Povestirile sale au apărut în numeroase reviste şi antologii. Nuvela sa „Flat Diane” a fost nominalizată pentru Nebula în 2005, în timp ce o altă nuvelă „The Cambist and Lord Iron: a Fairytale of Economics” a fost nominalizată la premiul Hugo în 2008. A publicat deja două romane dintr-o serie intitulată „The Long Price Quartet” şi se aşteaptă lansarea altor două din aceeaşi serie, ultimul din ele în colaborare cu George R.R. Martin şi Gardner Dozois.

În cele ce urmează ne arată că e adevărat că toţi suntem interconectaţi la un anumit nivel şi că asta s-ar putea să nu fie un lucru tocmai bun.

————————————

— S-a adunat ceva lume, spuse Pauel, din Paris.

— E ciudat, răspunse Renz, aruncându-şi privirea peste sală, astfel încât Pauel să poată vedea mai bine. Oamenii sunt speriaţi.

Când Renz începuse să lucreze la astfel de transmisiuni – când începuse ceea ce Anna numea „viaţa lui în faţa unui ecran divizat” – dorise ca ferestrele de pe monitorul din mintea lui să le permită oamenilor din celula sa să se vadă unul pe altul, să aibă sentimentul că sunt faţă în faţă, nu doar să arate ceea ce vedeau ei. Trecuseră multe luni până ce se obişnuise cu vocile unor oameni pe care nu-i putea vedea şi cu micile ferestre deschise pe ecranul său prin care putea observa ce se petrecea în locurile unde erau

aceştia, prin proprii lor ochi. Acum, conversaţiile cu ei aveau un aer de intimitate; era de parcă ei făceau parte din propria lui fiinţă: Pauel şi Marquez, Paasikivi şi Thorn.

Sala era plină cu agenţi CCA – Centrul de Comandă Antiterorist. Nu mai rămăsese niciun scaun liber şi mulţi alţii erau conectaţi la întâlnire, lucru care se putea vedea şi din traficul de Internet suprasaturat. Aerul era dens de la căldura şi mirosul emanat de corpurile omeneşti.

Dintre ceilalţi membri ai celulei sale, doar Marquez era prezent, stând lângă el şi bătând nerăbdător darabana pe braţul fotoliului. Pauel, Paasikivi şi Thorn se conectaseră de pe unde era fiecare. Spre exemplu, Pauel se afla în apartamentul său, întins pe vechea lui canapea aşa că puteau vedea cu toţii, prin fereastra lui murdară din tavan, cerul alb-albastru de deasupra Parisului în timp ce el, la rândul lui, putea să-i vadă pe ceilalţi: pe Thorn, mic şi întunecat ca un arab şi pe Paasikivi, cu părul ei tuns scurt şi puţin încărunţit. Renz se întrebă cât mai aveau de gând cei doi să pretindă că nu sunt iubiţi şi apoi plasă toate ferestrele într-o parte pentru a-l putea urmări cât mai bine pe tipul de pe scenă.

— Renz, am auzit că Anna e iar în spital, îi spuse Paasikivi, pe un ton întrebător.

— E doar convalescentă, nimic grav, răspunse Renz.

Bărbatul din faţa sa dădu din cap, spuse ceva pe un canal de comunicare privat şi păşi spre marginea scenei. În Denver, Thorn îşi amesteca zahărul din cafea puţin cam prea tare, izbind linguriţa de ceaşcă, aşa cum făcea atunci când nu era în apele lui. Renz micşoră sonorul de la canalul de comunicare cu el.

— Bună ziua, spuse bărbatul. Mai întâi, vreau să vă urez bunvenit. Şi mi-aş dori să fiţi atât de mulţi şi la şedinţele de buget.

Din mulţime se auzi un val de râsete nervoase. Fără să-şi dea seama, Renz se trezi chicotind şi el, la fel ca toţi ceilalţi. Când realiză asta, se opri imediat.

— Pentru cei care nu mă cunosc deja, mă numesc Alan Andrews. Sunt ofiţerul responsabil cu strategia al

departamentului teoretic din cadrul Consiliului de Securitate Global. Consideraţi-mă un fel de traducător al limbii care se vorbeşte în Turnul de Fildeş.

— Se crede tare glumeţ rahatul ăsta, nu-i aşa? întrebă Pauel.

— Sunt sigur că aţi auzit deja cu toţii de anomaliile apărute, continuă vorbitorul. Experienţa GO 47 cu fetele din New York, cea a lui GO 80 cu bătrâna din Bali şi neconcordanţele apărute în bazele de date ale CCA. Sunt aici ca să vă aduc la cunoştinţă părerea pe care şi-au făcut-o cei de la departamentul teoretic în legătură cu toate aceste incidente.

— Ai dreptate, Pauli, răspunse Marquez. Dar eşti sigur că e un rahat? Mie mi se pare că seamănă, mai degrabă, a maimuţă.

— Linişte! le ceru Renz. Vreau să ascult ce are de spus.

— Primul lucru pe care doresc să-l clarific, spuse bărbatul, cu mâinile întinse înainte, de parcă s-ar fi apărat de ceva invizibil, e că nu există nicio legătură directă între aceste accidente şi vreuna din reţelele teroriste cunoscute. Ceva nu e în regulă şi ştim cu toţii asta, dar e sigur că nu asistăm la o conspiraţie. E vorba de altceva.

Bărbatul îşi lăsă mâinile jos.

— Asta a fost vestea bună. Vestea rea e că lucrurile sunt mult mai grave decât o conspiraţie.

* * *

Privind înapoi în timp, prima anomalie fusese atât de neînsemnată că Renz de-abia îi dăduse atenţie. Avusese loc sub forma unei serii de zgomote slabe într-un moment în care atenţia lui era în cu totul altă parte. Deşi le auzise, nu-şi bătuse prea tare capul şi uitase de ele pentru o vreme.

Oraşul în care erau la vremea aia nu avea nimic remarcabil; Zona de Interes Persan era plină cu locuri ca acela. Blocuri de ciment şi moschei în ruină amestecate cu malluri occidentale, triste, din prefabricate. Drumurile asfaltate, distruse de tancurile care le străbătuseră cu zece ani înainte, nu mai fuseseră reparate. Dar serviciile de

spionaj spuneau că în zona centrală a oraşului, într-o clădire de birouri, încă mai funcţionau serverele reţelei al-Nakba.

Grupul Organizaţional 47 – adică: Renz, Marquez, Pauel, Thorn şi Paasikivi – se afla într-o dubiţă veche, pe o stradă laterală, aşteptând. Thorn şi Pauel – singurii dintre ei care puteau fi luaţi drept localnici – stăteau în faţă ascultând radioul şi fumând. Paasikivi şi Marquez erau întinşi în spate, folosindu-se de servieta de metal groasă de jumătate de metru, pentru a juca şah. Renz urmărea împrejurimile prin ferestrele mici de la uşa din spate. Aşteptarea era partea cea mai grea.

Operaţiunea era una de rutină, în mica lume a reţelelor: celule ca a lor, comunicând cu sute alte celule identice din toată lumea, fuseseră astfel construite încât să devină independente, fără a fi coordonate de la centru.

Asta le dădea, îşi zise Renz, un fel de flexibilitate, de care aveau nevoie în războiul pe care îl purtau împotriva reţelelor teroriste. Dar, în acelaşi timp, nu era foarte uşor pentru ei. Puteau fi trimişi în misiune peste treizeci de secunde sau, la fel de bine, puteau să aştepte ore întregi. Dacă se hotăra că ţinta lor e mai valoroasă în viaţă, trebuiau să se retragă în linişte, oricât ar fi aşteptat până atunci, şi să plece la fel de discret pe cât veniseră.

Paasikivi oftă zgomotos, îşi aruncă regele pe tabla de şah şi se duse în faţă, lăsându-l pe Marquez să-şi savureze chicotind victoria.

— Te gândeşti la Anna, nu-i aşa? îl întrebă pe Renz.

Renz îl privi peste umăr, dădu din cap că nu şi reîncepu să privească pe fereastră.

— Nu, mă concentrez asupra misiunii.

— Atunci ar trebui să te gândeşti la ea. Deocamdată nu avem nimic de făcut.

— Nici în cazul Annei nu prea pot face mare lucru.

— Ai de gând să stai cu ea când chestia asta se va termina?

— Da, zise Renz.

— Pe bune sau ca şi până acum?

Marquez era singurul care îşi permitea să-i pună astfel de întrebări. Se mişcă puţin, continuând, însă, să privească strada inundată de soare.

— Pe bune, de data asta.

O fereastră de la una din celulele de afară se deschise cu un mic zgomot. Pe ecran apăru un bărbat blond, care părea la fel de grăbit ca un controlor de trafic aerian. Renz îşi spuse că, într-un fel, cele două slujbe nu erau chiar aşa de diferite.

— GO 47, aici e GC 60. Începeţi să vă apropiaţi de subiect. Ţinta e la cinsprezece minute distanţă.

— Recepţionat, răspunse Paasikivi, pentru toată lumea. Pauel îşi aruncă ţigara fumată doar pe jumătate şi porni motorul. Renz rămase la locul lui, în spatele dubitei şi, în timp ce strada începu să dispară în faţa lui, vechiul sentiment provocat de adrenalină şi de anticipaţie îi reapăru în stomac.

Operaţiunea avea patru etape: penetrarea, misiunea de recunoaştere, livrarea şi retragerea. Sau, mai simplu: intrat, privit în jur, acţionat şi plecat. O repetaseră de câteva ori în avans aşa că toată lumea ştia ce avea de făcut.

După două minute, dubita dădu colţul şi se apropie de o barieră de securitate, aflată la intrarea într-o parcare subterană. Ofiţerul de securitate de la intrare îl privi încruntat pe Pauel şi lătră ceva într-o limbă care părea mai degrabă armeană decât arabă. Pauel îi răspunse în Farsi, pe un ton plictisit şi superior. Gardianul le făcu semn să treacă. Renz îl văzu cum se întoarce cu spatele la ei.

— Douăsprezece minute până la ţintă, îi anunţă Paasikivi.

Pauel trecu de scările care urcau în clădire, ocoli un morman de cenuşă şi opri în parcare, unde ocupă aproape trei locuri. Prima etapă se terminase: intraseră. Fără niciun cuvânt, Marquez şi Pauel săriră din maşină. Renz mări gradul de vizibilitate al ferestrelor lor. Fluierând, Marquez se duse după colţ şi se afundă în parcare, în timp ce Pauel se îndrepta pe drumul pe care veniseră, înspre scări şi gardian.

— Pauel, e ceva în stânga ta, la ora zece.

Renz văzu, pe fereastra de pe ecran, cum Pauel îşi mută privirea în direcţia indicată. Lângă o Toyota albă, veche, o femeie îmbrăcată în birka, îi spunea ceva unui bărbat slab. Acesta, ignorând-o, se îndreptă spre scări.

— Sunt civili, murmură Pauel, îndeajuns de tare să poată fi auzit în dubită.

— Eşti sigur? întrebă Paasikivi.

— Bineînţeles că nu, veni răspunsul său.

— Nouă minute, interveni Thorn. Auzind cuvintele, atât pe viu, în dubită, cât şi prin canalul de comunicare, Renz avu un sentiment inexplicabil de frică şi de predestinare. Simţi cum Thorn îl bate pe umăr şi, continuând să-i privească pe Pauel şi pe Marquez, se mută mai înspre interiorul dubitei, punându-şi mâinile pe mânerul rece, de metal al valizei cu explozibil, dar fără, însă, a-l prinde în palme.

Fereastra lui Marquez arăta coloanele de ciment, pătate de vreme şi de graffiti ale parcării şi câteva maşini. Mai mult de jumătate din lumini erau stinse.

— Totul e în regulă aici, spuse Marquez.

Pe fereastra lui Pauel, văzu cum gardianul îl priveşte încruntat şi cum Pauel îşi ridică mâna în semn de salut.

— Mă duc să-l ţin de vorbă pe ticălosul ăla, anunţă Pauel. În afară de el, cred că suntem în siguranţă.

Se încheiase şi cea de a doua etapă a misiunii, recunoaşterea. Paasikivi se târî în scaunul şoferului. Renz îl privi, peste servieta de metal, pe Thorn. Acesta dădu din cap şi Renz se aplecă înainte, deschizând uşa laterală.

— Ok, spuse Thorn. Eu şi Renz ieşim din maşină. Dacă vedeţi pe cineva dornic să ne ucidă, nu vă jenaţi, anunţaţi-ne.

Lui Renz i se păru că vocea lui Thorn era plictisită. Zidul era la doar câţiva metri, dar servieta era grea. Încheieturile începuseră să-l doară deja când lipi servieta de zid.

Renz se dădu câţiva paşi înapoi în timp ce Thorn se apucă să lipească pachetele, cu bandă adezivă, mai întâi la

baza servietei apoi între aceasta şi perete. Îşi verifică ceasul: şase minute până la ţintă.

Atunci auzi o serie de cinci sunete slabe, dar asemănătoare, rapide şi cu pauze egale între ele. Pauel tocmai îi oferea o ţigară gardianului, iar radioul din dubită se auzi în momentul în care Paasikivi băgă cheia în contact. Pachetele adezive, lipite de Thorn scoaseră un fâsâit, pietrişul de sub talpa lui Renz scrâşni, iar un zgomot asemănător unei tuse se auzi în garajul din spatele lui Marquez. Fiecare sunet părea să-l preia pe următorul. O coincidenţă muzicală ce semăna cu zgomotul pe care îl scoate un om atunci când vrea să-şi cureţe gâtlejul, observă în sinea lui Renz, după care, în aceeaşi clipă, atenţia îi fu abătută în altă parte.

— E cineva în spate, îi zise Marquez. Renz prinse o mişcare pe fereastra lui Marquez, o umbră dispărând după o maşină. Cred că avem probleme.

Totul se întâmplă foarte repede şi, deşi trebuiră să improvizeze, acţiunea se desfăşură cu armonia pe care numai o echipă antrenată o poate avea în astfel de situaţii. Renz se aruncă într-o parte şi apoi se mişcă puţin înainte, gata să se arunce sub maşina de lângă el. În faţă, Pauel îl împuşcă pe gardian de două ori, o dată în piept şi o dată în cap. Paasikivi porni motorul dubitei. Marquez, văzându-l venind pe Renz, se dădu repede înapoi, scanând încă întunericul în căutarea oricărei mişcări.

În câteva secunde, Renz fu după colţ. În faţa lui îl zări pe Marquez, la câţiva metri depărtare, cu pistolul în mână. În spatele lor şi după colţ unde nu puteau vedea, Thorn deschisese deja uşile laterale ale dubitei şi îi aştepta, în timp ce Paasikivi parcă maşina cu faţa spre ieşire. Pauel, aflat la bariera de control de la intrarea în parcare, târa cadavrul gardianului pentru a-l ascunde.

Ceva mişcă în stânga lui Marquez. Renz îşi schimbă poziţia şi trase, în timp ce Marquez se mişcă în spatele lui, spre colţ. Când Renz îşi văzu propria spinare prin ochii lui Marquez se întoarse şi o luă la fugă. Marquez îi indica drumul, în întuneric, trăgând focuri de armă. Era singurul

indiciu, căci nu-şi putea da seama, ascultând, cine deschisese focul şi cine îl continuase.

Pe canalul de comunicare extern dintre celule, bărbatul blond de la CO 60 anunţă că GO 47 fusese compromis. Paasikivi urlă la el că nu era adevărat. Bomba din servietă era la locul ei. Acum se retrăgeau.

Marquez încetă focul când Renz ajunse la dubiţâ şi se întoarse, sprintând spre ei, cu dinţii albi încleştaţi de efort. Renz şi Thorn îngenunchiară amândoi în dubită cu armele în mână, gata să ucidă pe oricine le-ar fi apărut în cale.

— Ok, spuse Pauel, de la intrarea în parcare, în timp ce Marquez li se alătură în siguranţa relativă pe care le-o oferea dubita. Veniţi să mă luaţi şi pe mine?

Dubita se aruncă înainte, cu cauciucurile scrâşnind furios pe asfalt – maşina apăru pe fereastra lui Pauel, a cărui siluetă, Renz putu să o vadă prin ochii lui Paasikivi, în lumina strălucitoare a străzii din spatele lui.

— Pauel, atenţie la scări! îi strigă Renz, înainte chiar de a realiza ce anume apăruse acolo. Văzuse ceva pe fereastra lui Paasikivi, coborând din clădire. Apoi urmări cum Pauel o împuşcă pe fetiţă – cât să fi avut? Cinci, şase ani?

Timpul se opri. Dacă fuseseră descoperiţi, se gândi Renz, fata ar fi putut avea explozibil pe ea – o bombă umblătoare. Nu era îndeajuns loc în parcare pentru a o putea evita. Dacă exploda, puteau muri şi ei, până la unul. Frica îi provocă un gust metalic în gură.

Îl auzi pe Thorn respirând zgomotos în timp ce dubita trecu pe lângă scări. Fata moartă nu explodă. Alarmă falsă.

— Doamne, spuse Marquez, când fu în stare să vorbească. Doamne-Dumnezeule!

Paasikivi se opri pentru mai puţin de o secundă şi Pauel sări în scaunul din dreapta. Renz închise uşile laterale şi le încuie în timp ce ieşeau din parcare pe strada luminată.

Se aflau la jumătate de milă de clădire când se auzi semnalul de pornire şi servieta explodă. Renz avu un şoc asemănător unei dureri bruşte de cap, după care pierdu legătura cu ceilalţi pentru o secundă, ceea ce îi dădu o senzaţie de dezorientare: în acea secundă fusese singur:

doar el şi mintea lui. Dar apoi ferestrele reapărură, fiecare arătând imagini uşor diferite din faţa sa în timp ce el privi înapoi la dâra de fum alb care se ridica din oraşul rămas în urma lor.

Când ajunseră înapoi la baza din Hamburg, ştirea ajunsese deja pe toate site-urile principale. CCA sub comanda Consiliului de Securitate Global lansase atacuri simultane împotriva reţelei al-Nakba, incluzând trei uzine de procesare a opiumului, două fabrici de armament şi o tabără paramilitară. De asemenea provocaseră daune însemnate reţelei de comunicaţii al-Nakba.

Site-urile de opoziţie publicaseră că o şcoală elementară de lângă una din fabricile de armament fusese de asemenea distrusă şi că, de fapt, tabăra paramilitară era o misiune medicală umanitară. Muriseră optsprezece oameni nevinovaţi din care zece erau elevi de la şcoala elementară, iar doi profesori.

Mai fusese omorâtă şi o fetiţă într-un raid de mică importanţă din Zona de Interes Persan. Numele ei era Samara Hamze. Renz găsi o poză de a ei pe site-ul de ştiri – părul negru îi cădea, ondulat, pe umeri, avea ochii negri şi pielea destul de albă, îndeajuns de albă pentru orice cartier din Europa, dacă ar fi avut şansa să ajungă vreodată acolo. Sau dacă şi-ar fi dorit să ajungă.

Până ce îl lăsară pe Pauel la Paris şi până reuşiră să găsească locuri într-un transportor transatlantic, ştirile se schimbaseră cu repeziciune şi fata – alarma falsă – fusese deja uitată.

Renz nu se aştepta să o mai vadă vreodată.

* * *

— Asta a fost vestea bună. Vestea proastă e că lucrurile sunt mult mai grave decât o conspiraţie. În cele ce urmează s-ar putea să vi se pară că mă voi abate puţin de la subiect, dar ne aflăm pe un teren straniu, aşa că va trebui să vă rog să aveţi răbdare. Puneţi-vă următoarea întrebare: Cum se face că nu suntem, cu toţii, neurochimişti? Nu mă refer la faptul că nu am ales să facem facultatea de medicină – cu

toţii avem motivele noastre pentru asta. Ce vreau să spun e că, pentru a fi capabil să facem ceva, trebuie să ştim nişte lucruri despre acel ceva, nu? Aaron Ka e un mare jucător de fotbal, pentru că ştie fotbal.

— Dar iată-ne pe toţi jonglând tot timpul cu schimburi neurochimice incredibil de complexe, fără a avea nici cea mai vagă idee în ce constă acest lucru. Nimeni nu zice: „Aoleu, ai grjiă la canalele alea de calciu sau amigdalele mele o să ia foc!” Tot ce facem e să respirăm adânc şi să încercăm să ne calmăm. Nu ştim mai nimic şi nu suntem conştienţi de stratul celular.

Şi putem judeca şi invers. Nici neuronii noştri nu sunt, la rândul lor, conştienţi de noi. Dacă întrebi un neuron de ce funcţionează sau un ţesut muscular de ce a făcut o întindere, nu o să-ţi răspundă „Pentru că venise rândul meu” sau „I-am venit de hac ticălosului ăla de picior”. Dacă ar putea vorbi, celulele noastre s-ar referi la canalele de ioni şi la sarcinile de pe membranele lipide. Şi la nivelul acela – nivelul celular, vreau să zic – s-ar exprima foarte bine. Cele două planuri nu comunică între ele. Neuronii voştri nu ştiu cine sunteţi şi voi nu sunteţi conştienţi de ei. Şi, ca să deformez o expresie de demult, cum e sus aşa e şi jos.

Renz îl simţi pe Marquez foindu-se în scaunul său. Nu era vorba de neastâmpăr. Marquez privea încruntat spre scenă. Renz îi atinse braţul şi îi aruncă o privire întrebătoare.

— Nu-mi place turnura pe care o ia discursul acesta, îi răspunse Marquez.

* * *

Când Renz se întoarse din misiune, o găsi pe Anna stând la masa din bucătărie – o bucată ieftină de laminat aşezată pe patru picioare cromate, jupuite – citind o altă pagină de pe net, în legătură cu boala ei. Dincolo de ferestrele murdare, luminile de pe Franklin Base străluceau atât de tare că stelele nu se mai vedeau. Renz închise uşa după el, se duse lângă ea şi o sărută pe frunte. Mirosea a

şampon ieftin, acelaşi pe care îl folosea de când o cunoscuse. Amintirea bruscă a corpului ei, pe când era tânără şi puternică, îi trezi nişte fiori pe care îi crezuse adormiţi demult. I se făcu jenă. Se întoarse şi se duse la frigider să-şi ia un suc.

Anna îşi luă privirea de pe monitor şi se întoarse spre el. Mişcările îi erau ciudate, dezmembrate. Faţa părea ciupită şi, în mod ciudat, lipsită de orice expresie. El zâmbi şi ridică sticla de suc. Ea dădu din cap – îi trebui o secundă să pornească şi una să se oprească.

— Douglas Harper a fost şi el bolnav de Palsy Hulme, spuse ea.

— Ucigaşul în serie?

— Da. Se pare că ştirea e veche. Toată lumea din grupul de sprijin a aflat deja de asta. În comparaţie cu ei, eu încă sunt o novice. Nu a prezentat simptomele obişnuite. Nu l-au putut diagnostica decât după ce a fost executat.

Renz îşi trase un scaun şi se aşeză, punându-şi picioarele pe masă. Aerul condiţionat scotea un hârâit decrepit.

— Crezi că… vreau să zic că ei cred că boala a avut ceva de a face cu faptul că a ucis atâţia oameni?

Anna izbucni în râs. Cu ochii măriţi, făcu o mişcare spre el, ca şi cum ar fi ţinut un cuţit în mână, încercând să-l înjunghie. Renz râse şi el, surprins că reuşise să se înveselească cu adevărat.

— Nu, tot ceea ce se zice e că, dacă boala ar fi evoluat mai rapid, fetele acelea ar fi putut fi încă în viaţă.

Renz luă o gură de suc. Era prea dulce şi acidul dispăruse deja, dar măcar era rece. Asta era tot ce-şi dorea. Anna îşi lăsă mâinile să cadă pe masă.

— Am vrut să-ţi pregătesc cina, spuse, dar… nu am făcut-o.

— Nu e nicio problemă. Pot să-mi fac eu ceva, răspunse el, apoi o întrebă: Ai avut o săptămână proastă?

Ea oftă. O privi. Era prea slabă. Sub pielea palidă i se vedeau oasele.

— Noile imunosuprimante îmi provoacă diaree şi cred că o să răcesc din nou. În afară de astea, nu a fost decât o altă săptămână excitantă de ştiri şi de bârfe de orăşel de provincie.

— Atunci ai aflat vreo bârfă bună?

— Cineva i-o pune altcuiva, deşi sunt amândoi căsătoriţi. Nu am fost prea atentă la detalii. Ţie cum ţi-a mers? După ştiri, se pare că lucrurile stau bine.

Ochii Annei erau albaştri şi atât de luminoşi că-l făceau să se gândească la diamantele privite dintr-o parte. Se îndrăgostise de ochii ei la fel de tare pe cât se îndrăgostise de sânii şi de gustul buzelor ei. Îşi alungă tristeţea din suflet înainte ca ea să o poată simţi.

— Am ucis o puştoaică. Altfel, lucrurile au mers destul de bine.

— Numai una? Dar s-a dat la ştiri că au murit vreo zece…

— Da, aşa e. Am vrut să spun că *noi*, băieţii mei, am ucis o fetiţă.

Anna dădu din cap şi se întinse într-o poziţie ciudată peste masă. Vârfurile degetelor îi atinseră încheietura. El nu o privi, dar lăsă lacrimile să-i curgă în voie. Ar fi putut pretinde că plânge după fată.

— Deci, până la urmă, nici tu nu ai avut o săptămână prea bună, nu-i aşa?

— Mda, au fost şi momente grele.

— Eşti prea bun pentru meseria asta, spuse ea. Trebuie să renunţi.

— Nu pot.

— De ce?

Vorbi fără să gândească. Aşa iese adevărul la iveală, nepremeditat, dintr-odată. Ca o boală.

— Am pierde asigurarea medicală.

Degetele ei se retraseră. Renz le privi retragerea, de-a lungul mesei, şi le văzu strângându-se într-un pumn nevolnic. Aparatul de aer condiţionat hârâia tot mai tare, dar zgomotul lui era mai bun decât tăcerea.

— Tot nu aş putea schimba nimic, spuse el într-un târziu.

— Dar eu aş putea. În vocea ei se simţea durerea şi asta îl apăsă pe Renz ca o mână grea.

— Ştii ce, şefo, nu prea îmi e foame, spuse el, hai să mergem la culcare. O să mâncăm mâine dimineaţă un mic dejun uriaş.

După ce Anna adormi – îi simţi respiraţia adâncă, înceată şi egală – coborî cu grijă din pat, îşi puse un halat şi ieşi pe uşa din faţă, aşezându-se pe treptele de ciment. Pajiştea din faţa casei nu prea avea iarbă. Strada era pustie. Renz îşi trecu mâna prin păr şi privi în sus, la luna care se zărea alb-albastră pe cerul palid. După o vreme, îşi deschise canalul de comunicare să vadă dacă era cineva online.

Paasikivi şi Thorn erau amândoi deconectaţi.

Pauel era online, dar statusul său arăta ’inactiv’ de trei ore şi jumătate – probabil că adormise. Singurul care mai era conectat la reţea era Marquez. Renz închise celelalte trei ferestre şi începu să privească lumea doar prin ochii lui Marquez. Se părea că e într-un bar. Renz mări sonorul şi muzica country îi năvăli în urechi.

— Salut, Marquez, spuse el.

Imaginea video se mişcă în sus apoi reveni la normal.

— Of, Renz! Am crezut că eşti chiar lângă mine. Aia e strada pe care stai?

Renz privi în susul şi în josul trotuarului; de-a lungul acestuia se vedeau blocurile de ciment încercuite de copacii morţi de sete şi de pajiştile acoperite cu iarbă de Buffalo, care nu creştea foarte mare şi nu avea nevoie să fie tunsă. Da, asta era strada lui.

— Mda, e strada mea, răspunse după o vreme. Strada mea.

— Arată la fel de urât ca şi ultima oară.

— Acum e şi mai cald. Şi e plin de gândaci.

Marquez chicoti; Renz nu era, de fapt, chiar pe scări în faţa casei din cartierul lui de rahat, cu Anna murind la câţiva metri depărtare de el. La o adică nici el, Marquez, nu

se afla, în întregime, în barul acela de doi bani. Se aflau amândoi pe un canal de comunicare, care crea un spaţiu ireal, privat şi care micşora distanţa dintre ei.

— Ce face Anna? îl întrebă Marquez.

— E bine. În afară de faptul că sistemul ei imunitar continuă să-i distrugă nervii…

— Pari amărât. Sper că nu ai de gând să o laşi singură din nou…

— Nu, am zis că am să stau cu ea şi, de data asta, am de gând să mă ţin de cuvânt. Numai că totul e atât de aiurea. Atât de aiurea.

— Da, ştiu, îmi pare rău. E greu să-ţi vezi soţia atât de bolnavă.

— Nu e vorba numai de asta. Totul e aiurea. Gândeşte-te la fata pe care am omorât-o. Noi îi zicem alarmă falsă şi nu era decât o puştoaică nevinovată. Tu ce crezi?

— Eu mă gândesc la toate mamele acelea care leagă dinamită în jurul copiilor lor. Le ştii şi tu.

— Dar ne putem noi numi soldaţi, Marquez? Suntem poliţişti? Ce dracu' facem noi de fapt?

— Facem ceea ce trebuie făcut. Nu asta te macină şi o ştii foarte bine.

Era adevărat, aşa că ignoră remarca.

— Lucrez în domeniul ăsta de prea multă vreme, spuse Renz. Am început să obosesc. Când am început totul nu era decât o aventură. Multă vreme nici nu mi-am bătut capul cu ce făceam. Făceam ce aveam de făcut şi atât. Nu-mi puneam prea multe întrebări.

— Exact, facem ceea ce facem pentru că cineva trebuie să o facă.

— Da, dar de ce?

— Din cauza noastră, răspunse Marquez şi Renz îl simţi zâmbind. Aşa stau lucrurile. Aşa au stat dintotdeauna. Oamenii se nasc şi se ucid unii pe ceilalţi. Ăsta e jocul. Problema ta, frate, e că nu l-ai citit niciodată pe Hobbes.

— Pe tipul ăla enervant din benzile desenate?

— Acum cinci sute de ani, tipul ăsta pe nume Hobbes a scris o carte[1] despre felul în care pacea nu poate fi obţinută decât dacă renunţi la toate drepturile în favoarea statului – adică să faci ceea ce zice regele, fie că acesta e nebun sau nu. La dracu' cu justiţia. La dracu' cu toate lucrurile logice. Fă numai ce ţi se spune să faci.

— Şi tu citeşti astfel de lucruri.

— A, nu, în niciun caz. Am văzut un documentar despre asta pe site-ul filosofic. Tipul de acolo spunea că, pentru a fi pace, trebuie construit un guvern gigantic. Un guvern care să le vâre oamenilor pacea pe gât cu picamărul. Care să strivească, permanent pe oricine s-ar opune. El îi spunea Guvernul Leviatan. Pentru el, asta era singura modalitate prin care războiul putea fi oprit.

— Sună ca dracu', oricum.

— Poate, dar ai vreo idee mai bună?

— Trebuie să-i determinăm să ia parte la guvernarea asta uriaşă. Şi, când îi vom aduce aici, totul va înceta.

Imaginea de pe fereastra lui Marquez se mişcă într-o parte şi în alta, ca şi cum ar fi dat din cap.

— Rahatul ăsta nu se va sfârşi decât odată cu a doua venire a lui Iisus.

— Şi dacă nu o să vină?

— Ei, hai, frate. Ştii că va veni. Ţi-am zis şi mai devreme: nu la asta îţi stă mintea.

— Şi la ce crezi tu că-mi stă mintea?

— Nu ştiu exact, dar îmi petrec o grămadă de timp acolo.

Renz oftă şi îşi scărpină umflătura provocată de o muşcătură de ţânţar. Luna era acum deasupra lui, ca întotdeauna, fie că o vedea sau nu. Înghiţi de câteva ori, înainte să poată vorbi.

— Încă mă mai excită, spuse el, într-un final. Mă face să mă simt ca… şi ea e bolnavă. E pe moarte şi nu pot face nimic şi tot ce vreau să fac când o văd e să mă culc cu ea.

— Şi de ce nu o faci?

---

[1] Titlul cărţii care expune sistemul filosofic al lui Thomas Hobbes (1588 – 1689) este *Leviatan* (n.trad.)

— Nu fi scârbos!

— S-ar putea să vrea şi ea, te-ai gândit vreodată la asta? Boala nu o poate opri să fie femeie. Poate că, dacă ar afla că încă o doreşti, ca la început, s-ar simţi mult mai bine. Poate că, de fapt, e exact ceea ce îi trebuie.

— Cred că ţi-ai pierdut minţile.

— Nu există durere atât de mare încât să nu poată fi învinsă de plăcerile trupului, spuse Marquez.

— Citezi din nou din Hobbes?

— Nu, dintr-o gagică franţuzoaică pe nume Collete. A scris nişte chestii care, la vremea lor, erau considerate destul de deocheate. Dar asta s-a întâmplat cu multă vreme în urmă. Nu se compară cu reţelele porno de azi.

— Citeşti nişte chestii tare ciudate.

— Da, dar eu nu am la cine să mă întorc acasă. Aşa îmi trece timpul mai uşor, răspunse Marquez, pe un ton serios de data asta. Apoi continuă: Du-te în casă, Renz. Dormi lângă soţia ta. Dimineaţă pregăteşte-i un mic dejun copios şi trage-i-o de să i se înalbăstrească ochii.

— Dar ochii ei sunt albaştri.

— Cu atât mai bine.

— Du-te dracului, spuse Renz, dar deja începuse să zâmbească.

— Noapte bună, fratele meu.

— Mda, zise Renz. Hei, Marquez, mulţumesc.

— De nada. Nu ai pentru ce.

Renz închise canalul de comunicare, dar mai rămase afară o vreme, plimbându-şi degetele de-a lungul asfaltului şi ascultând greierii. Înainte să se întoarcă în pat, mâncă un castron de cereale, în picioare, în bucătărie, apoi se spălă pe dinţi pentru a scăpa de gustul de lapte. Anna se mutase, ocupând aproape întreg patul. O sărută pe umăr şi se întinse în pat lângă ea. Spre surpriza lui, reuşi să adoarmă.

A doua zi, la şase treizeci dimineaţa, un autobuz şcolar împachetat în fertilizator îmbibat cu motorină, explodă în California, ucigând optsprezece oameni şi blocând reţeaua de Internet civilă în jumătate de stat. La şase treizeci şi două de minute, o fată de cinsprezece ani se aruncă în aer,

la zece metri distanţă de directorul celei mai mari bănci din UE, în timp ce acesta îşi termina micul dejun într-un restaurant din Manhattan. La şase treizeci şi cinci, o serie de incendii începură simultan în faţa celor mai importante uzine electrice de pe coasta de Est. La şapte treizeci, Renz era în avion, zburând spre New York. La zece fără zece, o maşină îl aştepta la aeroport şi, până la prânz, se afla deja la locul atacului.

Probabil că strada fusese, într-adevăr, frumoasă. Clădirile erau foarte înalte; tot ce se contruise în Manhattan trebuia să fie la înălţimea unei catedrale – făcea parte din personalitatea oraşului. De la colţ nu putu decât să zărească o mică parte din Clădirea Chrysler. Cafeneaua fusese elegantă cândva, chiar şi cu puţină vreme în urmă. Două maşini topite şi înnegrite de fum zăceau abandonate în curbă. Cadavrele fuseseră luate de acolo cu mult timp înainte ca Renz şi ceilalţi să ajungă aici, dar urmele lor erau încă vizibile; nu erau trasate cu cretă, ci cu o bandă izolantă roz.

— Salut, Renz, strigă Paasikivi, în timp ce priveau carnagiul din jur. Îmi pare rău de toate astea, ştiu că voiai să stai cu Anna.

— Nu-ţi fă probleme. Pentru asta sunt plătit, nu-i aşa?

Geamul exterior al cafenelei explodase înăuntru. Bucăţi mari de sticlă anti-glonţ, groasă de câteva degete, erau împrăştiate peste tot pe podeaua de lemn care strălucea de curăţenie. În aer încă se mai simţea mirosul de pucioasă.

Şedinţa fu scurtă. GO 47 se mai ocupase de astfel de lucruri. Renz deschise o fereastră marginală, în dreapta, astfel încât experţii criminalişti să poată demonstra ceea ce aveau de demonstrat. Imaginile celulei sale veneau din stânga. GO 47 şi 102 reprezentau aici forţele de securitate, menţinând zona din jurul lor liberă şi lucrând în acelaşi timp; nu deschise ferestrele spre ei pentru că şi aşa era prea mare aglomeraţia.

Renz şi echipa lui erau de fapt ochii şi mâinile criminaliştilor – bărbaţi şi femei care erau consideraţi prea preţioşi pentru a fi trimişi pe teren. Era o tactică obişnuită

ca un al doilea atac să aibă loc, pentru a ucide agenţii aflaţi la locul primei crime. Pauel, care se afla încă în Paris, li se alătură, nu pentru că ar fi putut fi, în vreun fel de folos, ci pentru că făcea parte din celulă şi, deci, trebuia să asiste la misiune. În plus, în momentele de apatie, era plăcut să vorbeşti cu el.

Următoarele câteva ore fură dureros de plictisitoare. Paasikivi şi Thorn, Marquez şi chiar el însuşi – cei care nu erau indispensabili – primiră instrucţiunile de la experţi, măsurară ceea ce li se ceruse, adunară mici mostre de metal ars şi de materiale de îmbrăcăminte, de sticlă şi de şrapnel, punându-le separat, în pungi care se închideau singure, automat, şi aşteptau, răbdători, următoarea comandă.

Au terminat cu câteva minute înainte de opt seara, ora locală. Ar fi putut să zboare înapoi acasă, dar Paasikivi propuse o noapte în oraş. Renz îl simţi pe Marquez urmărindu-l cu atenţie, în timp ce Paasikivi şi Thorn se ocupară de rezervări. Renz fu pe punctul să-i oprească, fu pe punctul să le spună că el trebuia să se întoarcă acasă şi să fie cu soţia sa. Când nu o făcu, Marquez nu zise nimic. Acum că echipa de criminalişti se retrăsese, Renz deschise ferestrele celulei sale. O oră mai târziu, erau cu toţii, împrăştiaţi pe toată insula.

Marquez era la intrarea în Central Park; prin ochii lui, Renz văzu nişte copaci groşi, ale căror frunze străluceau în întuneric. Paasikivi stătea într-o cafenea, la etajul cinci al unei librării, urmărind, în acelaşi timp, luminile oraşului şi oamenii aflaţi în restaurant. Thorn se afla la o masă, pe o terasă. Renz mergea pe jos printr-o staţie de metrou, îndreptându-se spre Soho, căci Pauel îi promisese că avea să-i placă acolo. Pauel, deşi la Paris era aproape dimineaţa, se dusese şi el la o cafenea, doar aşa, ca să fie în rând cu echipa.

— Întotdeauna mi-am dorit să mă plimb prin Central Park, spuse Marquez. Ce crezi, e destul de sigur?

— Mai bine aşteaptă până dimineaţa, răspunse Pauel. Noaptea e foarte periculos.

Renz auzi oftatul lui Marquez şi şi-l imagină vârându-şi mâinile în buzunar, pentru a-şi ascunde dezamăgirea şi realiză, spre uimirea sa, că făcuse şi el acelaşi lucru. Gestul lui Marquez părea să se potrivească foarte bine cu propria lui seară. Curentul produs de trenul care se apropia mătură peronul, fluturându-i marginile pantalonilor.

— Urăsc genul ăsta de zile, îl auzi pe Thorn spunând, în timp ce îşi tăia friptura. Renz urmări sângele curgându-i pe cuţit şi se întrebă ce miros avea carnea. Bine măcar că ne putem lua revanşa noaptea.

Marquez se întorsese acum şi se plimba pe o stradă cu oameni în jurul lui care, în alte condiţii, nu ar fi fost decât nişte simpli trecători. Paasikivi îşi împinse cafeaua deoparte, se ridică în picioare şi aruncă o privire prin librărie. La Paris, chelneriţa care îl servea pe Pauel – o femeie tânără cu un păr incredibil de roşu – tocmai îi adusese nişte ouă Benedict şi îi turna cafea în ceaşcă. Thorn îşi duse furculiţa plină de sânge la gură. Trenul alunecă uşor în faţa sa şi îşi deschise uşile cu un scârţâit sonor şi cu miros de ars.

— Tot ce-mi doresc..., începu Renz, dar lăsă propoziţia să-i moară pe buze.

Fata ieşi din baie şi intră în salonul în care Pauel lua micul dejun în acelaşi moment în care Renz o văzu şezând pe una din băncile vagonului pe jumătate plin în care se afla. Paasikivi o văzu stând lângă ea, în faţa rafturilor cu muzică, privind peste umărul unui bărbat care o ţinea în braţe – poate că era chiar tatăl ei. Thorn o văzu pe fereastra restaurantului. Marquez o zări privindu-l fix, de pe canapeaua din spate a unui taxi.

De pe toate cele patru ferestre ale celulei sale şi chiar în faţa sa, îl privea, în carne şi oase, aceeaşi fată. Cu ochii negri şi pielea palidă şi cu părul negru căzându-i la rotund peste gât. Samara Hamze, fata pe care o uciseseră, „alarma falsă”.

Ca la un semn, cele cinci fete ridicară, în acelaşi timp, o mână în semn de salut. Renz simţi că se sufocă de frică.

Îl auzi pe Thorn, cu o voce înşelător de calmă, spunând doar:

— Ce ciudăţenie.

— Retragerea, strigă Paasikivi, retrăgeţi-vă cu toţii de unde sunteţi.

— Dar eu sunt într-un tren în mişcare, îi răspunse Renz.

— Atunci schimbă vagonul.

Ceilalţi se porniseră deja. Îndepărtându-se în linişte, rapid şi eficient, de iluzia fetei şi îndreptându-se către ceea ce ei sperau a fi un loc sigur. Renz se duse şi el spre uşa vagonului, dar se opri şi se întoarse, privind-o pe fată. Erau totuşi nişte diferenţe. Fata din faţa lui avea faţa mai lungă, iar ochii îl făceau să se gândească la o asiatică. Femeia de lângă ea – probabil mama ei, îşi spuse – îl observă holbându-se la fetiţă şi o trase pe aceasta mai aproape de ea.

— Renz, o auzi pe Paasikivi strigându-l şi înţelese după tonul ei că nu era prima oară când îl chemase.

— Scuze, sunt aici. Ce s-a întâmplat?

— Poliţia feroviară te aşteaptă la următoarea staţie. Vom evacua trenul, dar, înainte de asta, vreau să fiu sigură că tu ai ieşit din el.

— Nu e un atac, răspunse Renz, nefiind prea sigur cum îşi dăduse seama de asta. Poate din privirea mamei şi din gestul ei de a o proteja pe fetiţă. Nu ştiu ce înseamnă, dar sunt sigur că nu e vorba de un atac terorist.

— Renz, interveni Marquez, nu o fă pe eroul!

— Nu, vorbesc serios, totul e în regulă.

Se ridică şi o porni prin vagonul care se zdruncina într-o parte şi în alta. Atât fata, cât şi mama îl priviră apropiindu-se de ele. Expresia mamei se schimbă dintr-una fioroasă într-una de frică, iar apoi într-una de furie sinceră. Renz zâmbi, încercând să pară prietenos şi se opri în faţa lor. Îşi scoase legitimaţia de agent CCA şi i-o întinse mamei. Întunericul de dincolo de ferestre dispăru brusc, lăsând loc luminilor puternice ale neoanelor de pe peron.

— Doamnă, se adresă el femeii. Mă tem că va trebui să veniţi, împreună cu fetiţa, cu mine.

Uşile se deschiseră şi Poliţia se repezi înăuntru.

* * *

— Nu-mi place încontro se îndreaptă discursul acesta, spuse Marquez.

— S-ar putea ca unii dintre voi să fi auzit de singularitate, continuă bărbatul de pe scenă. E unul dintre acele lucruri despre care oamenii sunt convinşi că o să aibă loc şi care, de fapt, nu se întâmplă niciodată. Singularitatea trebuia să apară atunci când tehnologia urma să devină atât de complexă şi de relaţională, încât să devină un lucru viu. Să devină conştientă de sine. Lucrul acesta trebuia să se întâmple pe la începutul anului 1990 şi, de atunci, aşteptăm să aibă loc o dată la cinci ani. S-au făcut o grămadă de filme proaste despre asta. Dar amintiţi-vă ce v-am spus mai devreme. Planurile separate nu pot comunica între ele. Dar dacă, într-adevăr, ceva s-a trezit cu adevărat – vreo reţea cu oamenii şi computerele care o compun? Cu avioane, trenuri şi automobile? Fata de acolo e ca o celulă umană individuală – un neuron, un nucleu de celulă. Bărbatul de lângă ea e un altul. Comunitatea aceasta acţionează ca un organ viu, ca un ţesut; chiar şi înainte de a fi conectaţi unul cu altul, existau interacţiuni şi comunicări constante între oameni. Dacă din toate acestea s-au format structuri conştiente? Poate că au fost accelerate de reţelele masive pe care le-am construit sau poate că au existat dintotdeauna. Spuneţi-le minţi-stup. S-ar putea să nu aflăm niciodată, aşa cum celulele noastre nu sunt conştiente că fac parte din noi. Şi e posibil ca aceste celule-minţi să îşi fi dezvoltat propriul lor plan, fără să aibă nici cea mai vagă idee de existenţa noastră… cine poate spune? Cât timp nu ne-a luat şi nouă până am descoperit neurochimia?

Ştiu că am fost învăţaţi să ne gândim la noi înşine ca fiind cei superiori. Moleculele formează celule, celulele formează ţesuturi, ţesuturile formează organe, organele formează oameni şi aici lucrurile se opresc. Complexitatea

se opreşte la noi. Ei bine, doamnelor şi domnilor, se pare că nu e chiar aşa.

— Înţelege careva ce dracu' vrea să spună tipul ăsta? întrebă Pauel. Din murmurul produs de vocile din sală se părea că nu erau prea mulţi cei care pricepuseră vorbele bărbatului de pe scenă. Acesta, de parcă se aşteptase la aşa ceva, se dădu puţin înapoi şi îşi vârî mâinile în buzunar, afişând o expresie de înţelegere sau, mai degrabă, de milă pentru muritorii din faţa sa.

— Spune că a început războiul în Rai, răspunse Marquez.

— Nu, nu e adevărat, îl contrazise Renz. Aici nu e vorba de îngeri. E vorba de minţile noastre. Se referă la minţile oamenilor.

Bărbatul păşi din nou înainte şi îşi ridică mâinile cu palmele întinse. Mulţimea se calmă şi, în cele din urmă, tăcu. Bărbatul dădu satisfăcut din cap, mulţumit de reacţia sălii.

— Uitaţi cum stă treaba. Unii dintre voi aţi văzut deja crăpăturile din sistem. Am afirmat mai devreme că nivelurile de complexitate nu pot comunica între ele. Nu e chiar adevărat. Se întâmplă de fiecare dată când beţi un pahar de vin sau luaţi un antidepresiv. Înţelegem neuronii. Nu pe de-a întregul, dar îndeajuns de bine să putem acţiona asupra lor. Aşa că singura teorie care se potriveşte cu seria de coincidenţe de până acum e următoarea: un nivel de complexitate, superior nouă, a început să-şi dea seama cum să acţioneze *asupra noastră*.

* * *

Când Paasikivi întrerupse şedinţa şi îi dădu vestea, Renz nu pricepu imediat vorbele ei. Continuă să aibă viziuni cu bombe care explodau în biroul doctorului şi cu oameni înarmaţi. Asta era tot ce putu să înţeleagă din cuvintele *Anna e la spital. A suferit un atac.*

Camera ei mirosea puternic a dezinfectant. Zgomotul produs de aparatul de purificat aerul era îndeajuns de puternic pentru a estompa gălăgia din spital. Era un zgomot

constant, ca acela produs de valurile oceanului. Ea reuşi să-i zâmbească atunci când îl zări intrând.

— Bună, spuse. Ai văzut? Somonii sunt, din nou, pe cale de dispariţie.

— Îţi petreci prea mult timp pe Internet, răspunse el cu voce blândă, încercând să o înveselească.

— Poate. Dacă nu mă mai scoţi la dans...

Încercă să zâmbească, auzind răspunsul ei. Făcu tot posibilul să-şi smulgă un zâmbet. Văzu lacrimile din ochii ei şi mâinile osoase ridicându-se nesigure înspre el. Se aplecă şi o îmbrăţişă, îi mirosi părul şi îl podidiră lacrimile şi pe el. Ea îi spuse să se liniştească şi îl prinse cu degetele ei tremurânde de gât.

— Îmi pare rău, trebuia să fi fost deja aici, aranjându-ţi pernele şi chestii de astea... nu să...

— Nu să ce? Să nu ai propriile tale sentimente? Nu fi prostuţ, dragul meu!

Reuşi să râdă puţin, de data asta. O lăsă la loc pe pat şi îşi şterse lacrimile cu mâneca de la cămaşă.

— Doctorii ce zic? o întrebă.

— Au zis că, deocamdată, totul e sub control. Dar abia peste două săptămâni vom afla care vor fi distrugerile permanente. A fost un atac uşor, dragule. Nu-ţi fă griji.

Ştiu din felul în care o spusese, din privirea din ochii ei că *Nu-ţi fă griji* însemna, de fapt, *De-abia acum începe greul*. Inspiră adânc şi dădu din cap.

— Tu cum te simţi? întrebă ea. Am văzut, la ştiri, că a fost un atac în New York. Au încercat să vă atace la restaurant, în timp ce făceaţi cercetări?

— Nu, nu a fost un atac, îi răspunse el. A fost altceva. O chestie ciudată. Au arestat toate fetele implicate, dar, din câte se pare, nu au nicio legătură una cu alta. A fost, mai degrabă, o coincidenţă.

— Fete?

— Fetiţe. Cam de cinci, şase ani.

— Ele erau ciudate?

— Nu, cu toate au fost nişte „alarme false”. Şi nu sunt în legătură cu nicio reţea teroristă. Doar... nişte fetiţe simple,

spuse Renz, privindu-şi mâna. Nu mai suport, Anna. M-am săturat de toate astea.

— Chiar şi de acele părţi care îţi plăceau?

Îi veniră în minte frica, adrenalina produsă de montarea bombei şi bucuria misiunii îndeplinite cu succes. Sentimentul că făcea parte din ceva mai mare şi mai important decât el. Căldura trupului Annei, lipit de al lui, în timp ce dansau sau făceau dragoste.

— Mai ales de părţile de care îmi plăceau.

— Sărăcuţul de tine. Îmi pare rău, să ştii. Nu m-aş comporta aşa, dacă aş putea. Îmi tot spun că va fi bine, că trupul mi se va calma, dar… Anna reuşi să dea nepăsătoare din umeri.

Renz simţi că îl apucă disperarea când o văzu. Dădu din cap.

— Ei bine, nu aş vrea să străbat adâncimile Iadului cu nimeni altcineva în afară de tine.

— *Asta* chiar e frumos, răspunse ea. Apoi, timidă, îl întrebă: Te-ai mai gândit în legătură cu grupul de sprijin? Nu ai vrea să participi şi tu? Sunt o mulţime de perechi în grupul meu. Şi se pare că îi ajută.

— Dar eu lipsesc mult de acasă, nu ştiu în ce măsură aş putea fi de folos.

— Au şi psihologi. Ai putea măcar vorbi cu ei.

— Ok, am să iau legătura cu ei. Dar în curând va trebui să plec pentru o vreme. Până mă voi întoarce va trebui să mă lupt de unul singur cu asta.

Ea râse şi privi în altă parte. Lumina îi străluci în ochi – erau exact ca două diamante.

— De ce râzi? o întrebă.

— Să lupţi. E amuzant. Tu ai războiul tău, iubitule, şi eu îl am pe al meu.

— Doar că, în cazul tău, tu îţi eşti şi inamic în acelaşi timp.

— Mda, am uneori sentimentul că în mine se dă o luptă, răspunse ea. E un tip în grupul nostru, pe nume Eric. Ţi-ar plăcea să-l cunoşti. El susţine că e ca şi cum ar trăi doi oameni în acelaşi corp: unul dintre ei se luptă să trăiască,

celălalt să-l ucidă pe primul, chiar dacă asta înseamnă şi moartea lui.

— Omul bun şi omul rău, completă el.

— Depinde din ce punct de vedere priveşti lucrurile. Vreau să spun, sistemul imunitar crede că e un erou. Celulele alea albe şi mici înotând una în jurul celeilalte. E greu să le convingi să nu-şi mai facă slujba.

Renz dădu din cap. Degetele Annei se împletiră cu ale lui. Aparatul de purificare a aerului scoase un oftat, apoi reîncepu să toarcă monoton, ca şi mai înainte.

— Toată lumea din grupul tău e la fel de veselă?

— Încă nu au ajuns să împartă copiii între ciudaţi şi „alarme false”, dar, într-adevăr, veselia nu-i caracteristica lor principală.

— Lui Marquez i-ar plăcea de ei.

— Şi cum stau lucrurile în grupul tău mental? îl întrebă Anna.

— Toată lumea e tulburată de întâmplarea din New York.

— Dar ce anume s-a întâmplat?

Nu ar fi trebuit să-i spună, dar o făcu.

* * *

— Ceva acolo sus – la un nivel mai complex decât al nostru – a început să-şi dea seama cum să acţioneze *asupra noastră*, continuă bărbatul de pe scenă. Întrebarea e ce putem face în legătură cu asta. Iar răspunsul e: nimic. Nu trebuie să facem *nimic*. Continuaţi să munciţi ca şi până acum. Daţi-mi voie să vă explic de ce lucrul acesta e atât de important. Până acum, anomaliile au avut aceeaşi structură. În principiu, e vorba de propagandă. Vedem cum inamicii noştri încearcă să se apropie de noi, într-o manieră aproape prietenească, împăciuitoare. Am început să ne gândim la ei ca la nişte fetiţe drăguţe şi ca la nişte bătrânele inofensive şi de treabă. Dacă nu am face asta, ştirile despre morţi ne-ar putea duce cu gândul la faptul că şi cei dragi nouă ar putea muri. Chiar şi că noi am putea muri. Şi, poate de aceea ne folosim de această refulare

atunci când suntem în misiune. În lupta dintre două minţi-stup, genul acesta de umanizare a opoziţiei poate însemna o mişcare inteligentă. Imaginaţi-vă cât de uşor aţi putea câştiga un meci de box, dacă aţi reuşi să convingeţi muşchii adversarului că sunteţi prietenul lor. Meciul s-ar termina imediat, spuse bărbatul pocnindu-şi degetele pentru a-şi întări spusele.

— Trebuie să fim conştienţi cu toţii. Trebuie să nu uităm nicio clipă ce se întâmplă de fapt. Dar, dacă ne vom schimba comportamentul, vom pierde. Lăsaţi-vă să iasă la iveală şi partea mai slabă, nu e nicio problemă, dar până la un punct. Căci dacă nivelul acela de complexitate superior nouă va vedea că nu îi merge aşa, poate va renunţa la această strategie. Dar, dacă ne lăsăm copleşiţi de asta, atunci probabil că nu se va opri niciodată. Şi acum am să vă dau şi nişte veşti bune. Unii dintre voi le-aţi şi aflat deja. Există informaţii că aceste lucruri li se întâmplă şi celor din celulele teroriste, aşa că poate unul dintre aceste sisteme complexe e de partea noastră. Dacă lucrurile stau chiar aşa, trebuie să ne asigurăm că băieţii răi se vor înmuia înaintea noastră.

Renz dădu din cap. Îşi simţea mintea grea, de parcă ar fi fost umplută cu bumbac. Marquez îl atinse pe braţ.

— Te simţi bine?

— De ce crede că sunt două?

— Două ce?

Bărbatul îi dădea înainte, vorbind despre altceva. Renz se aplecă spre Marquez şi îi şopti, în grabă:

— De ce crede că sunt două astfel de nivele? Dacă ar fi doar unul, atunci nu ar mai fi război. Dar dacă… dacă e vorba de o boală şi nu de o luptă? Poate acel ceva încearcă să ne spună că nu aşa ar trebui să stea lucrurile? Poate că lumea a devenit la fel ca Anna.

— Care e diferenţa? întrebă Marquez.

— În cazul unei boli lupţi să te faci bine. În cazul unui război lupţi ca să câştigi.

— Acum, înainte de a continua, îşi reluă omul de pe scenă discursul, sunt două lucruri pe care aş vrea să le clarific.

Îşi ridică mâna, cu degetul în aer, pentru a-şi întări punctul de vedere, dar cuvintele – oricare ar fi fost acelea – îi muriră pe buze. Legătura lui Renz se întrerupse. Pauel, Paasikivi şi Thorn dispărură, unul câte unul. Marquez era lângă el, dar nu mai era în mintea lui. Urmă o secundă de tăcere totală, timp în care fiecare agent îşi dădu seama ce se întâmpla. Renz se întrebă dacă Anna naviga pe net şi cât de repede ar fi putut afla ce se întâmplase. Mai reuşi să-l audă pe Marquez înjurând, înainte ca primele explozii să aibă loc.

Bubuitura îl lăsă fără aer. Avu sentimentul acela de nepăsare pe care îl ai imediat ce ai fost implicat într-un accident de maşină; lumea se transformă în haos; oameni fugind, ordine răcnite, mirosul puternic, acru al explozibililor. Renz se împiedică spre ieşirea aflată într-o parte a clădirii, dar se opri înainte să ajungă la ea. Toată lumea, toţi agenţii se îndreptau într-acolo şi probabil că asta şi intenţionaseră atacatorii. Marquez dispăruse şi Renz încercă, din reflex, să ia legătura cu el. Din tavanul înalt fumul ieşea gros, ca o tornadă. Din depărtare se auzi o altă explozie.

Sala era aproape goală acum. O serie de bombe explodaseră în partea ei dreaptă, scaunele de acolo fuseseră făcute scrum. Vorbitorul zăcea mort, în mijlocul scenei, cu trupul ciuruit de şrapnele. Focul se extindea cu repeziciune. Renz se întrebă dacă membrii grupului său erau ok: Paasikivi, Thorn şi Pauel. Cine ştie? Poate fuseseră şi ei atacaţi…

Printre dărâmături se zăreau zeci de cadavre. Trecu repede pe lângă ele. Aerul devenea de nerespirat. Morţi. Morţi. Morţi. Prima persoană în viaţă pe care o întâlni fu un bărbat puţin mai în vârstă ca el, care zăcea întins pe nişte scări. Avea părul cărunt, pielea tuciurie şi mâinile acoperite cu sânge.

— Trebuie să ieşim de aici, îi spuse Renz. Poţi să mergi?

Bărbatul îl privi năuc, de parcă nici nu l-ar fi auzit.

— Clădirea a luat foc, continuă Renz. A avut loc un atac terorist. Trebuie să ieşim de aici cât mai repede.

Bărbatul dădu semne că înţelege. Clătină din cap şi Renz îl apucă de braţ, ajutându-l să se ridice în picioare. Se clătinară amândoi, gata să cadă. În spatele lor, cineva striga după ajutor.

— Mă întorc imediat! urlă Renz, peste umăr. Îl scot pe tipul ăsta afară şi mă întorc.

Nu fu sigur că spusese adevărul. Afară, strada părea ca un muşuroi spulberat de o lovitură de picior. Ambulanţe, maşini de poliţie, agenţi. Renz îl duse pe bărbat până la o salvare. Medicul îl opri când dădu să se întoarcă spre clădire.

— Rămâi aici, îi spuse acesta.

— Dar încă mai sunt oameni înăuntru, protestă Renz. Trebuie să mă întorc la ei. Sunt bine, trebuie să mă întorc acolo.

— Nu eşti bine, îi spuse doctorul pe un ton mai blând şi îl forţă să se aşeze. Renz dădu derutat din cap, până când medicul îi arătă braţul. O bucată de metal de diametrul unei monede şi de lungimea unui creion i se înfipsese adânc în antebraţ. Cămaşa îi era plină de sânge.

— O, făcu Renz, nu… nu mi-am dat seama.

Medicul se aplecă deasupra lui, privindu-l în ochi.

— Eşti în stare de şoc. Rămâi aici.

Renz făcu ce i se ceru. Umbrele care se perindau pe stradă păreau să-şi piardă individualitatea – totul se transformase într-o imensă masă de metal şi carne, cărămizi şi foc, mişcându-se când într-o parte, când în alta. Totul părea un singur organism, apoi văzu oamenii lucrând împreună. Ambele interpretări i se părură logice.

Apărură şi pompierii cu furtunurile lor şi, dintr-odată, aerul începu să miroasă a apă. Încercă să ia legătura cu Marquez, dar nu reuşi. Cineva îi legă braţul. Începuse să-l doară deja, o durere care zvâcnea, deocamdată surd.

Văzu o fată care ieşea pe uşă. Nimeni altcineva nu dădu semne că ar fi zărit-o, aşa că Renz se ridică şi porni înspre ea.

Dar nu era aceeaşi fată – nu era fantoma Samarei. Puştoaica asta era ceva mai în vârstă, cu un an sau doi. Avea pielea măslinie, ochii şi părul negru. În ochi îi jucau flăcări. Purta o haină groasă, deşi era aproape vara. Îl privi şi îi zâmbi. Pe faţă i se putea citi o expresie de beatitudine.

— Trebuie să oprim toate astea, spuse el. Nu e război, e o boală. E ca o febră. Cu toţii facem parte din acelaşi întreg şi întregul acesta e pe moarte. Cum vom putea *opri* aşa ceva?

Se simţi jenat să plângă în faţa unei străine, mai ales că nu era decât o copilă. Dar nu se putea abţine. Şi, oricum, ceea ce făcea acum era o prostie. Chiar şi în starea de şoc în care se afla, ştia că, dacă într-adevăr exista ceva acolo sus, o minte-stup bolnavă şi care era pe moarte în patul ei, nu mai putea să ajungă la ea vorbind acelei fete sau strigând la cer. Nu putea să facă nimic, la fel cum nu putea să o salveze pe Anna, vorbind cu sângele ei.

Renz observă că fata se înfăşoară mai strâns în haina ei groasă şi înţelese. O fată de origine arabă, în New York, îmbrăcată într-o haină groasă. Urma un al doilea atac care avea să spulbere ambulanţele şi echipele de salvare şi supravieţuitorii primului atac.

— Te rog, o imploră el. Trebuie să oprim toate astea. Tu şi cu mine, trebuie să oprim măcelul.

Fata dădu din cap că nu. *Nu, nu trebuie.*

— Dumnezeu e mare, îi mai spuse copila, fericită, de parcă i-ar fi împărtăşit un secret.

————————————

Traducere: Emanuel Huţanu
„Leviathan Wept” by Daniel Abraham

O inimă pentru Emily

Daniel Pearlman

Este scriitor american, şi-a dat doctoratul la Columbia University şi, după o perioadă în care a locuit în Spania, unde a scris şi două romane, a revenit în Statele Unite, fiind din 1980 profesor la Universitatea din Rhode Island unde predă creative writing şi poezie americană modernă. Povestirile sale au apărut în revistele şi antologiile sf din 1987. A publicat o parte din povestiri într-o carte apărută în 1995, urmată de un roman, „Black Flames” apărut în 1997.

În cele ce urmează este adusă în discuţie mişcarea ecologistă. Ce s-ar întâmpla dacă această mişcare ar reuşi să impună legi în care viaţa animalelor ar fi mai importantă decât cea a oamenilor, într-o lume suprapopulată? O povestire interesantă, care aduce în discuţie probleme care pot deveni oricând extrem de actuale.

————————————

Sunetul televizorului ei portabil îi bâzâi în urechi prin receptorii stereo implantaţi acolo, dar nu putu să dea sunetul destul de tare pentru a astupa flecăreala acelor părinţi ai ei, care încercau atât de disperat să împiedice operaţia ei de inimă, chiar şi azi, în ziua în care a fost programată. Volumul audio era prestabilit din fabricaţie, astfel încât să nu poţi bloca sunetele lumii exterioare, fie că vrei să le auzi sau nu. Aşa că stătea scăldată în valuri sonice venite din cele două lumi, un fel de stereo pe care toţi copiii îl numeau interfereo. Bărbatul cu ochi trişti din televizor descria distrugerea criminală a unei suprafeţe de păduri tropicale din sud-estul Asiei, în timp ce părinţii ei

continuau că se certe cu membrii Comisiei pentru drepturile extracopilului lor de a fi exclus din operaţia planificată.

Cheri era destul de sigură că părinţii ei vor câştiga recursul. Nu încetaseră deloc să o asigure de *asta* în acele ultime două săptămâni de înfăţişări în faţa unor comitete şi comisii mai mici. Aşa că toată jena prin care o făceau să treacă nu o mai supăra atât de tare. Mama ei putea să topească titanul de pe capsula unei rachete cu lacrimile ei, iar tatăl ei putea folosi logica pentru a face ca ziua să pară noapte. O instruiseră să tacă, să nu răspundă nici dacă era întrebată (în mod legal, un copil de şapte ani nu trebuia să spună *nimic*), aşa că îşi frecă umărul pe furiş, acolo unde încă o mai durea după bătaia din seara trecută şi încercă să se concentreze asupra dezastrului din sud-estul Asiei.

„Este probabil fapta plină de răutate pură comisă de anticonservaţionişti”, spuse vocea de pe video în timp se ce prezenta o imagine de sus cu pogoane de verdeaţă exfoliată, „Biologii estimează că cel puţin o sută de specii de creaturi au fost distruse pentru totdeauna de acest act atroce, iar unele dintre ele nici măcar nu fuseseră catalogate.”

Cheri se putea imagina pe sine ca fiind una din acele mici creaturi al căror neam nu mai existase nicăieri în lume. Se putea imagina sărind de pe o frunză tremurândă pe alta, bătând din aripile ei opărite de durere în timp ce fumuri otrăvitoare întunecau aerul în jur. Existau Cheri în toată lumea, gândi ea, miliarde de copii ca ea – dar nu mai erau decât câteva din acele fiinţe mici ale căror aripi slăbite le simţea bătând pe propriul spate (dureros), iar acum nici măcar una nu mai trăia.

„Moştenirea noastră biologică de neînlocuit.”

Se înfioră şi buzele ei mimară o propoziţie care îi inspirase groază îmbibată cu respect cu mult înainte de a fi destul de mare pentru a o înţelege.

— … *singurul* nostru extracopil! spunea tatăl ei celor doi bărbaţi cu buze subţiri şi celor trei femei cu feţe neprietenoase care stăteau de o parte şi în capul unei mese lungi, ei stând în faţa a trei dintre ei. Camera avea culoarea

obişnuită de verde guvernamental, ca de vomă, dar avea şi un birou cu calculator într-un colţ şi un perete plin cu cărţi cu coperţi neagre, avea chiar şi un covor verde, spre deosebire de camerele de şedinţă reci prin care mai fusese târâtă până acum. Altfel nici nu ţi-ai fi dat seama că te aflai în faţa celei mai înalte comisii de recurs din ţară, Comitetul de juraţi în probleme de etică biomedicală pentru extracopii – pe scurt, BEBOP[2].

În spatele capului preşedintelui Comisiei se aflau şipcile verticale ale jaluzelelor, şi prin acestea se putea vedea cupola albă a Capitoliului. Se presupunea că n-ar trebui să se simtă speriată. Părinţii ei o asiguraseră că *ei* nu erau. Când aveai dreptate, nu trebuia să-ţi fie frică, au spus ei. Cheri nu era sigură că avea atâta „dreptate".

Tatăl ei, ce şedea la capătul mesei, în stânga, împungea cu degetul când făcea o declaraţie:

— Există familii în această ţară cu doi sau chiar trei extracopii cărora ar trebui să li se dea *prioritate*, sau măcar dreptul de a se oferi voluntar pentru a procedură aşa… aşa de salvatoare, ca cea pentru care aţi programat-o pe fiica noastră.

— Este rândul şi dreptul legal al fiicei dumneavoastră de a suferi operaţia – şi, mai presus de toate, *astăzi*, pentru că acum este nevoie de ea, domnule Grecker, nu mâine, nu săptămâna viitoare, spuse preşedintele Comisiei. În stabilirea priorităţilor, legea nu ia în considerare *numărul* de extracopii pe care o familie i-a procreat… i-a adus pe lume.

— Dar ar trebui! Legea este nemiloasă, dacă nu face asta! ţipă mama ei, ştergând umărul stâng al lui Cheri când se apleacă peste tăblia mesei, cu buzele ei vopsite în auriu, tremurând.

— Ce părinţi ciudaţi sunteţi, spuse preşedintele Comisiei cu burtă mare şi barbă lânoasă, să vreţi să negaţi… *darul vieţii*!… unicului vostru extracopil.

Privirea lui de bunic se îndreptă întrebătoare în direcţia ei, dar Cheri ştia de-acum lecţia şi îşi coborî privirea,

[2] BEBOP – Biomedical Ethics Board Overchild Panel (n.trad.)

refuzând să-şi trădeze sentimentele prin nişte expresii faciale nesupravegheate. Televizorul ei portabil era refugiul perfect în astfel de momente de încercare. A simţit că preşedintele Comisiei încerca să-i *insulte* părinţii. Şi *asta* nu va tolera! Îşi iubea părinţii şi nu ar vrea niciodată ca ei să sufere, oricât de confuzi şi nechibzuiţi ar fi… nechibzuiţi până în punctul de a – cum spusese Barbă de Lână – de a nega „dreptul vieţii” extracopilului lor. Se încruntă uitându-se la încheietura ei, abătându-şi furia spre bărbatul gras din programul pe care-l privea, care îi dădu oricum destule motive pentru a părea posomorâtă.

„Eco Echoes”, canalul pentru mediul înconjurător, era canalul ei favorit, cum probabil era pentru toţi extracopiii, precum şi pentru mulţi copii-normaţi, dacă ar putea judeca după fratele şi sora ei, ambii mai mari ca ea. Părinţii o băteau la cap continuu despre „nevoia de diversificare a dietei video”, temându-se de „spălarea de creier”, orice naiba ar însemna *asta*, dar în acelaşi timp nu încercaseră niciodată efectiv să supravegheze ce urmărea la TV, deoarece extracopiii aveau un interes mai mare decât copiii-normaţi să înţeleagă totul despre Natură.

Imaginea se schimbă în clipuri despre procesul unui vilegiaturist canadian acuzat de „uciderea nebunească” a unei pume (din cele numai câteva mii care mai trăiau *în lume*) din cauză că era pe punctul de a-i ataca fiul. Judecătorul şi juraţii au fost de părere că bărbatul a fost „neglijent” în a-şi supraveghea fiul şi că ar fi putut măcar să aştepte ca puma să atace înainte de a o împuşca. Greşise pentru că nu i-a acordat prezumţia de nevinovăţie. (Şi-au putut da seama, făcând un test de hormoni, că animalul nu avea intenţii agresive). Bărbatul a fost condamnat la zece ani de serviciu arctic în cadrul Trupelor de Menţinere Canadiene; Cheri simţi că îl lăsaseră să scape prea uşor. Dacă ar putea să-i dea acelei pume viaţa înapoi… dar ce rost avea să viseze?

— Nu au fost examinate atent şi alte opţiuni, spunea tatăl ei.

— Am primit telefoane de la părinţi care spuneau că ar fi bucuroşi ca un copil al *lor* să-i ia locul lui Cheri, adăugă mama.

— Dar în ciuda întregii publicităţi iscate de acest caz, replică preşedintele, umezindu-şi buzele date cu Brillo[3] când rosti cuvântul *iscate*, nu s-a prezentat *oficial* niciun voluntar, nu-i aşa? Bineînţeles că nu! De ce ar face-o? Nimeni din afară nici măcar nu-şi *imaginează* adevăratul motiv pentru toate aceste înfăţişări în faţa comisiilor pe care le-aţi solicitat.

— Am decis să păstrăm adevăratul motiv pentru aceste înfăţişări… ascunse de privirea publicului, spuse mama ei, din consideraţie pentru sentimentele lui Cheri.

— E de înţeles! Ochii preşedintelui licăriră spre Cheri precum plasele pentru peşti. Dar chiar dacă un substitut corespunzător ar apărea în acest moment, nu am avea timp să îl – sau să o – procesăm din punct de vedere medical. Ascultaţi, domnule şi doamnă Grecker, nu ştim care sunt motivele dumneavoastră bizare pentru care încercaţi să negaţi dreptul legal şi *privilegiul* extracopilului dumneavoastră de a…

— Motive bizare! Mama ei îşi puse braţul peste umerii lui Cheri. Ea se sprijini de locul care era încă foarte sensibil, făcând-o să tresară de durere. Este atât de ciudat să ne *iubim* fiica şi să vrem ca ea să trăiască cu noi pentru totdeauna?

— Sunt sigur că fiica dumneavoastră e de părere că „iubirea” dumneavoastră este mai degrabă îndreptată în direcţie greşită, doamnă Grecker. Este cu adevărat o raritate să întâlnesc nişte oameni cu un asemenea set de valori reacţionare şi refractare ca ale dumneavoastră. Spre deosebire de dumneavoastră, se pare că extracopilul dumneavoastră ştie foarte bine că operaţia pentru care este programată este o problemă de viaţă şi moarte.

— Nu-i puneţi vorbe în gură! ţâşni tatăl lui Cheri. Şi nu încercaţi s-o intimidaţi cu acele *priviri* insinuante pe care le aruncaţi în direcţia ei!

---

[3] marcă de produse de curăţat (n.trad.)

— Cum îndrăzniţi să ne numiţi pe noi „reacţionari”! sări şi mama ei.

— De modă veche, atunci? oftă preşedintele.

Urechile lui Cheri erau roşii; simţea că străluceau precum licuricii. Îşi coborî capul la câţiva centimetri de ecranul televizorului. Numai dacă nu ar fi crescut-o acasă! se gândi ea. Dacă ar fi lăsat-o să cţească, ca majoritatea extracopiilor, în una din acele Academii speciale! Atunci ei nu ar fi trebuit să o iubească şi ea nu ar fi ajuns să-i iubească şi nu s-ar fi simţit vinovată acum pentru că *dorea* operaţia, pentru că dorea să facă *ceea ce trebuie*, nu s-ar fi simţit vinovată chiar şi pentru simplul fapt că era un extracopil.

— Priviţi-o! Fata este perfect sănătoasă! strigă mama ei. Trebuia să colindaţi ţara în căutarea unui extracopil *bolnav în stare terminală* – sau chiar şi a unui copil-normat, dacă se găsea unul potrivit – înainte de a vă pune mâinile pe un copil precum Cheri a mea.

Cheri privi cu coada ochiului şi o văzu pe mama sa cu o privire rugătoare îndreptată către *femeile* din comisie, dar femeile rămaseră la fel de implacabile precum bărbaţii. (În secret, Cheri se bucura să vadă că privirile lor nu se înmuiaseră.)

— Procesul de căutare trebuie să se oprească la un moment dat, doamnă Grecker. În ciuda naturii critice a acestui caz, am amânat finalizarea pregătirilor pentru operaţie până în ultimul minut posibil. Ce altceva vreţi de la noi? O *viaţă* foarte preţioasă este în pericol, doamnă Grecker! suspină preşedintele. Nu sunteţi cam insensibilă la…

— Am respectat toate procedurile, interveni una dintre femeile din comisie. Până acum Cheri crezuse că erau numai pe post de ornament. Nu s-a găsit nimeni altcineva care să aibă prioritate în faţa fiicei dumneavoastră… Şi apoi, ce importanţă are starea ei de *sănătate*?

Vocea naratorului se reduse în intensitate pe fundalul unei imagini cu un elan cu picioare ţepene căzut pe-o parte, cu sângele uscat adunat pe un umăr. Mai existau doar cinci

sute de elani în toată lumea, intona naratorul. Existau martori ai crimei, iar braconierul, după o judecată sumară, conform legii locale din Idaho, fu arătat cum era legat de un stâlp şi împuşcat de un pluton de execuţie. Ochii lui Cheri se umplură de lacrimi la vederea sărmanei victime, întinse în praf şi acoperite de cheaguri de sânge, cu coarnele sale enorme ca nişte braţe întinse spre cer, ca şi cum ar implora protecţie de la divinitatea care nu avea urechi să audă. Agonia prin care sărmanul animal trebuie să fi trecut stârni în ea dureri de înţelegere, în special pe braţe şi pe părţile laterale ale corpului, acolo unde tatăl ei o lovise în mod repetat în seara anterioară. Ei se temeau că nu se puteau încrede că îşi va ţine gura închisă, dar era dispusă să sacrifice orice pentru a dovedi că îi iubeşte – chiar şi unica şansă pe care o avea ca extracopil de a ajuta o altă creatură, mult mai valoroasă decât ea. Cheri se apucă strâns de o parte, oprindu-se imediat ce văzu că domnul Barbă de Lână se uita.

— Vârsta maximă permisă pentru acest gen de operaţie este de opt ani, spuse tatăl ei. Fiica mea va împlini opt peste *o lună*. Există mii de extracopii care deja au opt ani, care nu au trebuit să treacă nici măcar prin operaţii mai mici, precum transplanturi de rinichi sau plămâni. Dat fiind faptul că ea mai are o lună, doar o lună pentru a depăşi limita, este crud şi inuman din partea dumneavoastră să ignoraţi situaţia noastră în totalitate şi să insistaţi să respectaţi regulile!

— Feţele uimite ale colegilor mei, spuse preşedintele arătând cu mâna în jurul mesei de şedinţă, sunt mărturia, sincer vorbind, a caracterului incredibil de *neruşinat* al acestui apel, domnule Grecker. Dumneavoastră trebuia să vă petreceţi aceste ultime câteva săptămâni în *veselie*, la oportunitatea care i s-a acordat extracopilului dumneavoastră, una pentru care majoritatea extracopiilor ar da ochii şi dinţii – deşi dinţii, desigur, adăugă el meditativ, nu au fost solicitaţi niciodată pentru transplanturi.

— Nu vrem să o împiedicăm să nu se bucure niciodată de privilegiile ei de extracopil, domnule. Îngăduiţi-i să treacă linia, îngăduiţi-i să împlinească opt ani şi după aceea va fi bucuroasă să…

— Domnule Grecker, izbucni preşedintele, nu vreţi să luaţi în considerare marele privilegiu pe care Guvernul federal vi l-a acordat deja, permiţându-vă să vă creşteţi extracopilul acasă, în loc să fie crescut la una din Academii.

— Privilegiu pe naiba! Ştiţi al naibii de bine că am cheltuit de două ori mai mult decât taxa pe care aş fi plătit-o dacă era crescută în una din fermele voastre de pregătire pentru piese de schimb.

În jurul mesei o tăcere năucitoare şi o inspiraţie bruscă. Cheri se uită la tatăl ei cu ochii plini de lacrimi de neîncredere.

— Domnule Grecker, daţi-mi voie să vă reamintesc, spuse preşedintele BEBOP privind în jos şi scuturându-şi barba pe stomacul său umflat, că este absurd să staţi aici şi să fiţi atât de prezumţios. *Voi* amândoi aţi conceput acest extracopil şi aţi insistat să-l naşteţi. Nu încetează să mă uimească cum e posibil ca oameni ca dumneavoastră, aparent civilizaţi, să decidă să se reproducă peste numărul normat stabilit pentru a asigura înlocuirea propriei persoane. Fiecare popor civilizat din lume are legi pentru extracopii similare cu ale noastre, iar civilizaţiile învăţate ale lumii au fost foarte cooperante, în încercarea de a opri răspândirea canceroasă a speciei noastre pe planetă.

— Să comparaţi copilul nostru cu cancerul, domnule preşe…

— Dar, spre deosebire de alte legi mai aspre din unele ţări, legea noastră le permite *să servească în prima linie* în războiul împotriva extincţiei formelor de viaţă înfrăţite, oriunde în lume este nevoie de ei.

— Este un copil extrem de inteligent, spuse mama ei. Ar putea fi un ecologist strălucit şi va fi bucuroasă să servească oriunde în lume…

Cheri îşi muşcă buza. Ea nu *voia* să fie ecologist. Nici biolog. Nici zoolog. Nici vreo santinelă din Trupele de la sol

muşcată de ţânţari şi cu cizme pline de noroi (aşa cum ajung, mai devreme sau mai târziu, majoritatea extracopiilor tâmpiţi!). „Încăpăţânată”, aşa o considerau părinţii ei. Au bătut-o până au învineţit-o, doar ca să o înveţe minte că era prea *tânără* pentru a avea o opinie în problema care o privea direct – şi, mai mult, ca să o avertizeze că dacă îşi exprima cu voce tare vreo opinie (mai ales în prezenţa oficialilor de la Guvern) ar fi mult mai periculos pentru ea decât dacă ar face-o în privat, în mintea ei mică „poluată de propagandă”.

Aseară tatăl ei o tratase atât de ciudat! După ce o căpăcise pentru că, în ciuda sfaturilor lor, lăsase să-i scape din nou o „opinie” personală, o strânsese tare în braţe şi o implorase şi plânse, iar ea începuse să plângă şi ea şi promise, pe când se ţineau toţi trei îmbrăţişaţi strâns, că nu va spune nimic Comisiei care să le facă rău.

Imaginea se mută în Rezervaţia pentru Primate Rwandan din Africa de Est. Cheri cunoştea deja numărul, înainte de a fi menţionat de către povestitor.

„Înainte de acest eveniment tragic, se cunoştea de existenţa în sălbăticie a numai 236 de gorile montane. Cifra nu s-a schimbat prea mult de la uciderea lui Dian Fossey de acum şaptezeci de ani. În ciuda eforturilor noastre mari de a-i proteja pe preţioşii noştri veri, incidente ca acestea vor continua să existe. Acesta *a fost* Will Rogers. Will, dacă vă amintiţi, a fost un exemplar obişnuit. Problema lui a fost că a ajuns să aibă prea mare încredere în oameni.”

Cheri îşi duse mâna la gură la vederea trupului fără cap şi cu braţele – încrucişate pe piept – de la care mâinile fuseseră tăiate.

„O execuţie la comandă, spunea povestitorul. Cineva a angajat un mercenar să-i aducă tradiţionalele părţi de corp considerate trofee. De această dată, totuşi, ucigaşul angajat – un francez, după cum a reieşit – a fost prins înainte de a părăsi Africa.”

O procesiune de participanţi la înmormântare, şi albi şi negri, trecea prin dreptul catafalcului unde era aşezat Will Rogers. Un bărbat alb mai în vârstă purta în sus, în fruntea

alaiului de înmormântare, trei beţe lungi în care erau înfipte un cap şi două mâini.

Cele ale francezului.

„El a aflat că legea era pe urmele lui şi a reuşit să distrugă părţile tăiate din corpul lui Will Rogers, cu puţin timp înainte de a fi prins. Individul nebun care l-a angajat a fost arestat la Marsilia, sub acuzaţia de genocid.”

Cheri ştia, de la ora de franceză, că ceea ce se auzea pe fundal erau părţi din *Marseieza*. „Allons enfants… Le jour de gloire”, etcetera. Trist. Se simţi un pic mai bine văzând că se făcuse dreptate, dar ce putea să înlocuiască pierderea unei creaturi care era „mai preţioasă decât plutoniul, mai scumpă decât petrolul”?

„Nu se mai poate face nimic pentru Will, spunea povestitorul, dar mulţumim cerului că nu *toate* ştirile acestei dimineţi sunt tragice. Astăzi este ziua pe care voi toţi aţi aşteptat-o. Acestea sunt imagini înregistrate acum câteva zile la Centrul pentru Variaţie Genetică din L.A.”

Inima lui Cheri făcu un salt, de parcă ar fi vrut să-i sară din piept. Era *Emily*, draga ei Emily, în timpul acelei ore pe zi la cât a fost restricţionat legănatul ei prin copaci, de când situaţia ei se agravase considerabil.

„Nu trebuie să vă spun, continuă povestitorul, cum întreaga omenire este alături de Emily Bronte, faimosul cimpanzeu adolescent, care, chiar în acest moment este pregătită pentru operaţia salvatoare.”

Trebuie să găsească pe altcineva! gândi Cheri. Mama şi tata sunt *absolut siguri* că *în mod legal*, când *nu mai este altă scăpare*, ei nu vor putea să-şi pună *labele lor birocratice* nici măcar *pe un fir de păr de pe corpul meu*. În definitiv, aceasta era o lume civilizată, spuse tatăl ei. Legea te proteja de obligaţia de a servi ţara *împotriva voinţei tale*. (Şi de a *vorbi* dacă nu aveai încă opt ani.)

„Dacă Emily nu-şi primeşte astăzi preţioasa inimă, prieteni, este puţin probabil că va mai trăi până la sfârşitul săptămânii. Totuşi, neoficial, mă întreb dacă ar trebui să fim procupaţi de toate aceste întâlniri ale comisiilor de apel din ultimele două săptămâni. În această dimineaţă, BEBOP

va încerca să rezolve reclamaţiile de a avea prioritate în faţa lui Cheri Grecker, depuse de un număr de extracopii zeloşi şi *geloşi* – sau mai exact de către reprezentanţii lor legali, care vor ca micile lor progenituri să-i ia locul lui Cheri, înainte de a împlini opt ani pentru ca ea să devină astfel, în mod legal, prea bătrână pentru a obţine gloria mult râvnită de a fi Donator de Inimă.”

Pe Cheri o furnicară urechile când se auzi menţionată la televizor, dar era şi mai emoţionant să-şi vadă propria faţă pe ecran – dar, gândi ea, cu un zâmbet nu destul de strălucitor şi cu părul ei blond prins în coadă un pic ciufulit, şi cu pistruii de pe nas părând mai pronunţaţi decât erau în realitate. Dar când camera se întoarse din nou la Emily, care se zbenguia prin copaci în timpul orei permise (în acelaşi loc unde înainte fusese un „zoo”), se întrista la fel de mult, pe cât de emoţionată fusese mai devreme. Era o minciună că ar exista alţi copii care voiau să-i fure locul, dar dacă s-ar fi spus la televizor adevărul despre toate aceste apeluri – ei bine, ea nu ar mai fi fost în stare să-şi ridice privirea de jos, prietenii ei nu ar mai vorbi niciodată cu ea, şi *ar fi putut mai degrabă să fie moartă*. Dar ea îşi iubea părinţii şi fraţii-normaţi, iar tatăl ei îi promisese că, după ce se vor termina toate astea, se vor muta în altă parte dacă va fi necesar şi o vor tunde diferit pentru a nu fi recunoscută de vecini, şi curând îşi va face prieteni noi, şi…

— Chichiţa legală pe care ambele comisii, atât cea de stat cât şi cea regională, au refuzat să o ia în considerare, spunea tatăl ei încă încercând tot ce se putea fără să scoată „asul din mânecă”, aşa cum îi zicea el – este că Emily Bronte nu s-a născut în această ţară! Nu este rezultatul niciunui program de selectare-omogenizare de aici. A fost trimisă aici drept cadou – poate cu scopul de a se reproduce – din oraşul Gombe, de pe malul Lacului Tanganika. Desigur că nimeni nu ştia atunci că ar putea dezvolta un defect la inimă. Dar ceea ce vreau să evidenţiez este că oraşul Gombe o recunoaşte ca fiind nativă din ţara lor şi oferă chiar acum *un donator calificat, aprobat medical, certificat*, care ar trebui să aibă întâietate

în faţa lui Cheri, pe bună dreptate. Am documentele copilului la mine şi în trei ore ar putea fi adus cu avionul…

— Domnule Grecker, vă rog! spuse preşedintele comisiei. Noi, cei din ţara aceasta, suntem responsabili legal pentru bunăstarea lui Emily.

— Dar ei oferă acum un înlocuitor *aprobat medical* pentru fiica noastră, în timp ce până acum câteva zile problema era…

— Drepturile noastre în ceea ce o priveşte pe Emily nu s-au pus *niciodată* în discuţie! Ne vom face acum de ruşine, aplecând urechea la nişte pretenţii false venite tocmai din Africa? Şi cum credeţi că se va simţi Cheri dacă i se neagă privilegiul care revine unui număr atât de mic de extracopii pe perioada unei decade, privilegiul de a servi ca Donator de Inimă – spuse preşedintele, aruncându-i un zâmbet rapid – de a face cel mai mare serviciu posibil pentru păstrarea vieţii primatelor pe această planetă?

Cheri îl ura pe bărbatul acela gras cu barbă! Îl ura pentru că îi făcea atât de nefericiţi pe mama şi pe tata. Şi i se părea mai uşor să-l urască când observă că ceva ce ieşea din nasul lui se încâlcise în mustaţa lui mică. Ura pe care o aruncau ochii ei părea că se întoarce ca un bumerang în braţele şi umerii şi părţile laterale ale corpului ei. Era ca şi cum *el* o determina să-şi mângâie braţul şi umărul, ca pentru a domoli durerea care se trezea când el îi arunca acele *zâmbete* meschine, în timp ce continua să-i tortureze părinţii. Dar ştia că tatăl ei va câştiga când se va ajunge la demascare. Tot ce trebuia să facă era „să-şi ţină fleanca” şi toţi vor fi în siguranţă. Numai dacă nu ar trebui să *fie* acolo când *nu o să mai fie altă scăpare*, doar dacă…

— Foarte bine, spuse tatăl ei. Se ridică în picioare şi băgă mâna într-un buzunar de la servieta sa deschisă. După expresia de pe faţa lui, Cheri ştia că *venise momentul*. Ea se pregăti să se ghemuiască cât o minge, ca acei mici gândaci mov pe care îi plăcea să-i privească pe pajiştea ei. Foarte bine, domnule Preşedinte, mă forţaţi să apelez la un argument pe care sperasem să nu trebuiască

să-l folosesc, deoarece sperasem să menajez cât mai mult *sentimentele* oamenilor.

Cheri se întreba ce păcat era mai mare: să mintă din dragoste pentru familia care o iubea sau să spună adevărul şi să rănească pe toată lumea?

— Încă mai trăim într-o societate civilizată, am dreptate? Tatăl ei se uită ameninţător la preşedintele comisiei. Mâna mamei urca nervos spre umărul tatălui, dar acesta o îndepărtă cu o mişcare bruscă.

Preşedintele îşi răsuci degetele mari peste burtă. Părea că este însărcinat cu o Cheri – ca şi cum din burta lui avea să iasă vreun copil nedorit.

— Am dreptate când afirm, continuă tatăl ei, scoţând documentul din servietă, că dacă un extracopil nu *doreşte* să servească, atunci nu i se poate *cere* în mod legal să servească?

Preşedintele comisiei pufni zgomotos.

— În toţi cei douăzeci şi trei de ani în această profesie nu am văzut niciun caz de renunţare la acest privilegiu *bona fide*. A văzut vreunul dintre voi? întrebă el uitându-se în jur la colegii săi, care ridicară toţi din sprâncene la absurditatea ideii. Este posibil ca într-o bună zi solicitarea de a servi să nimerească vreunui copil slab la minte sau degenerat, dar…

— V-am întrebat, domnule, dacă puteţi forţa un copil împotriva voinţei lui?

Cheri se uita fix la ecranul ei, fără să vadă nimic. „Degenerat”, repetă pentru sine, înfiorându-se. *Când vine momentul în care nu mai există altă scăpare*, fusese sfătuită să nu se uite la nimeni.

— Ce mai aşteptaţi atunci, ca şi cum aţi scoate vreun as din mânecă? spuse preşedintele.

— Este o declaraţie prestată sub jurământ, legalizată, semnată de fiica mea. Ea ridică privirea doar pentru a-l vedea pe tatăl ei împărţind cópii la toţi cei prezenţi. Auzi pauza din respiraţia lor, sunetele uimite de neîncredere. Dacă ar fi putut să se ascundă sub masă şi dacă ar fi existat o prăpastie în podeaua de sub masă…

Ştia, fără să vadă, că toţi ochii erau acum concentraţi asupra ei – ca o lentilă care adună razele de soare pe un gândac, aşa cum a văzut odată când era mică că a făcut un copil-normat „degenerat”.

— Este ridicol! spuse preşedintele, lovind masa cu pumnul. Nu există nici măcar o încercare de explicaţie! Tot ce spune ea – tot ce *se* spune aici – este „Eu, Cheri Grecker, în deplinătatea facultăţilor mele mintale şi sănătoasă fizic, din proprie voinţă, prin prezenta renunţ la dreptul de a servi ca Donator de Inimă pentru vara mea primată Emily Bronte.” *De ce*, Cheri?

— Nu aveţi niciun drept să o forţaţi să vorbească! lovi şi tatăl ei. Nu se află la un proces. Pur şi simplu s-a folosit de o opţiune perfect legală.

— De ce? întrebă din nou vocea plină de durere, care o atinse ca o mângâiere blândă şi o făcu să-şi ridice pleoapele pentru a-i dezvălui ochii în lacrimi.

— Nu-i răspunde, Cheri! izbucni tatăl ei, vocea lui trezind durerea din umerii ei loviţi şi umflaţi, din braţ şi părţile laterale ale corpului, durere care rămăsese adormită minute întregi.

— De ce face copila aşa? strigă preşedintele comisiei. De ce îşi tot strânge braţul şi partea laterală?

Cum îl mai ura pe omul acela! gândi ea, ţinându-şi ochii încrucişaţi închişi, sperând că totul din jurul ei va dispărea ca prin magie. Şi atunci simţi cum mâneca îi era ridicată şi, în acelaşi timp gulerul îi era tras şi poc! poc! poc! nasturii de la bluză săriră expunând părţi mari de carne învineţită, arătând urât în lumina din birou.

— Din propria ei voinţă? spuse unul dintre juraţi, încrucişându-şi mâinile de la cot. Tatăl ei se întinse spre ea peste masă, ca şi cum ar fi aşteptat ca ea să facă ceva, dar *ea nu ştia ce să facă*.

— Abuz asupra unui extracopil! ţipă ascuţit una dintre femeile-jurat.

— Părinţii tăi ar putea fi aspru pedepsiţi pentru asta, spuse preşedintele comisiei şi ea simţi respiraţia lui urât mirositoare.

— Cincisprezece ani de închisoare, spuse aceeaşi femeie, aplecându-se spre ea cu mâinile sprijinite pe masă.

— Dar dacă ne spui adevărul, spuse preşedintele comisiei, ei bine, dată fiind urgenţa situaţiei, şi gândindu-ne la binele sărmanei Emily – care este tot ce trebuie să ne preocupe cu adevărat în acest moment – putem uita că am văzut asta. Sunteţi cu toţii de acord? îi întrebă pe ceilalţi din comisie, care aprobară din cap sau murmurară aprobator.

— Cheri! ţipă mama ei, aruncându-şi braţele în jurul ei şi strângând-o tare la piept.

— Ne putem da seama că nu sunteţi nişte degeneraţi moral, spuse preşedintele comisiei. Şi *tu*, copilă, cu atât mai puţin. Cu atât mai puţin.

— Ei nu voiau să mă rănească, protestă Cheri, încercând să-şi tragă braţul departe de pumnul preşedintelui comisiei. Ei mă iubesc!

— Te-au *obligat* să semnezi? întrebă preşedintele.

Nu putea să-i evite privirea. Acum va *trebui* să spună adevărul.

— Îmi iubesc mama şi tatăl, spuse ea.

— Ştim că îi iubeşti. Preşedintele continuă să o privească, aşteptând. Ea ştia ce însemna să spună adevărul – să dăruiască viaţă, un dar pe care numai ea avea dreptul să-l dea… Inima ei sări de bucurie la această idee, dar când o simţi pe mama ei tremurând, dori să plângă pentru că era atât de *egoistă*. Dar nu putea să plângă, oricât de mult ar fi încercat.

— Te-au obligat să semnezi? repetă preşedintele.

Acum şi ea începu să tremure.

— Nu le veţi face rău? se rugă ea.

— Promit!

În acest caz, se gândi ea, dacă ar face ceea ce a visat dintotdeauna şi şi-ar da inima lui Emily, nu *ar fi* din egoism! *Nu* se gândea la propria persoană. Se gândea doar la ei.

— Am făcut-o pentru că-i iubesc.

Şi ştia că ar face *orice* pentru a-i împiedica pe aceşti oameni oribili să-şi pună *labele lor birocratice* pe *cel mai mic fir de păr de pe corpul lor*.

————————————

Traducere: Cristina Olariu
„The Heart of the Overchild" by Daniel Pearlman

Comcom

George Saunders

Născut în 1958, este un celebru scriitor american contemporan. E profesor la Syracuse University şi a câştigat National Magazine Award de patru ori pentru scrierile sale, care se referă în special la absurditatea consumerismului şi a culturii de corporaţie. Povestirile sale cu elemente tragicomice, în acelaşi timp devastatoare şi extrem de amuzante i-au atras comparaţia cu Kurt Vonnegut, scriitor de la care crede că a avut multe de învăţat. În 2006 a publicat o culegere de povestiri sub numele „In Persuasion Nation”.

Povestirea care urmează ridică, într-o scriere cu elemente fantasy, probleme de moralitate, înainte şi mai ales după moarte, cu umorul specific doar lui George Saunders.

————————————

Marţi dimineaţă, mă sună Jillian de la Dezastre. Se pare că un pilot, pe nume Loolerton a reuşit să otrăvească o colonie de castori. Îi zic că noi nu ucidem castorii, ci îi rărim, pentru că altfel ar putea roade Aparatele pentru Controlul Poluării (ACP) şi astfel, ar polua apele care se varsă în Aria de Retenţie şi apoi în Mlaştinile Memorialului Eisenhower, ucigând şi mai mulţi castori.

— Mda, sună logic, spune Jillian şi închide.

Cei din presă au o zi bună: „aviaţia militară ucide castorii pentru a-i salva” spune un titlu, „castorii ucişi demonstrează cruzimea de care dau dovadă cei din aviaţia militară”, spune altul.

— Ar trebui să facem publice datele astea, spune domnul Rimney.

Mă uit peste ele: a mai existat un caz similar cu cel al castorilor în 1984, doar că acolo a fost vorba de broaşte ţestoase. La fel, un altul în care au fost implicaţi caii sălbatici din Dakota de Nord. Şi, în sfârşit, unul din timpul administraţiei Clinton, în care se vorbeşte de pagubele pe care le pot face porumbeii.

Citind toate astea, îmi construiesc abordarea: *recunoaştem* că rărim castorii, suntem de acord că ei nu au nicio vină că sunt creativi. *Explicăm* rărirea lor ca un rău necesar, în încercarea continuă de a împiedica şi stopa poluarea de orice fel a fluviului Ottowattamie. În sfârşit, *promitem* că pe viitor vom găsi o cale de a ne păstra ACP-urile fără a mai rări şi alţi castori. Suntem pe cale, scriu eu, de a lua în considerare evacuarea populaţiei de castori şi mutarea lor într-un Habitat al Castorilor, undeva mai sus de Aria de Retenţie.

Salvez expunerea în Powerpoint. Rimney se întoarce din pauza de masă şi o citeşte.

— Habitat al Castorilor? mă întreabă.

— Am zis doar că ne gândim la aşa ceva, îi răspund.

— Trăiască regele Relaţiilor cu Publicul, strigă el.

Îi sun pe Ed, de la ziar; pe Jason, Heather şi Randall de la NewsTen, ActionSeven şi NewsTeamTwo; apoi pe Larry de la Utilităţi. Îl pun să rezerve sala de la Farragut Auditorium pentru miercuri seara. Acum, că am găsit o explicaţie solidă pentru opinia publică, pot să plec liniştit şi vesel acasă, la soţia mea şi la cei doi copii, iubitori şi plini de energie.

Glumesc, desigur.

Aş vrea eu.

Sunt, între mama şi tata, în bucătărie, şi prepar acele mini-fripturi care vin îngheţate. Le pui fie la cuptorul cu microunde, fie activezi propriul lor mini-sistem de prăjire, care se cheamă ThermoTab. Când activezi ThermoTab, are loc o reacţie chimică şi fripturile se prăjesc singure. Eu le fac, de obicei, la cuptorul cu microunde. Din păcate,

bucăţile de carne explodează şi, când le scot din cuptor, sunt acoperite cu un fel de pastă verzuie. Aşa că renunţ şi fac hamburgeri.

— Sper că nu-i urăşti pe letonii ăia, nu? mă întreabă tata.

— Nici măcar nu erau toţi letoni, îl completează mama.

Pornesc caseta 9 „Omisiune/Omisiune Parţială”. Când apar evenimente triste, gândeşte-te la Substitutul Liniştitor Propriu. Acest SLP poate fi un bărbat care cade de pe o stâncă, dar este prins, în ultima clipă de un grup format din cei mai buni prieteni ai săi. Sau poate fi un castron cu supă aburindă, dacă îţi place supa. Sau poate fi un gest mecanic dar distractiv, cum ar fi să te plimbi pe lângă un şir de conserve şi să dai un şut în fiecare dintre ele.

— Şi nu se face să-i urăşti nici pe ăia doi, spune mama. Erau doar nişte puşti.

— Nu au făcut-o pentru că erau letoni, zice şi tata. Au făcut-o pentru că erau săraci şi furioşi.

— Şi, la o adică, ducă-se totul naibii, că până la urmă totul s-a terminat cu bine, îmi spune mama.

SLP-ul meu bate cu un ciocan într-un perete de munte. Când acesta se crapă, trece la cel de dedesubt. Când şi acesta se crapă, trece la următorul.

— Ţi-e foame? îl întreabă mama pe tata.

— Nu îmi mai este foame demult, răspunde el.

— Nici mie, zice ea. Şi nici pipi nu mai fac.

— Se întâmplă ceva, dar nu ştiu ce, spune tata.

Când şi acel perete se crapă, trec la următorul.

— E timpul, îmi spune mama, cu glasul agitat acum. Du-te în camera ta.

Urc la mine în cameră, mă uit puţin la un meci şi îmi practic discursul în faţa oglinzii.

Nu mai urmăresc de multă vreme ce se întâmplă jos: mama e deja în cămaşa ei de noapte şi-l strigă pe tata, puţin nervoasă. Apoi, încasează un glonţ în ceafă, mâinile i se ridică în aer şi apoi cade, rostogolindu-se, sărmana mea mamă. Tata urcă scările cu paşi mici din pivniţă, şchiopătând caraghios, vizibil îngrijorat. Încasează şi el un

glonţ drept în piept, cade în genunchi, apoi mai primeşte unul în ceafă şi cam atât.

Şi apoi totul se repetă aidoma, toată noaptea.

În sfârşit, se face dimineaţa. Cobor şi mănânc nişte pâine.

Casa noastră are un mic turn în care nu poţi intra decât de afară, pe o scară. Nu e nimic acolo, decât mizeria de la păsări şi un Moş Crăciun din plastic de pe vremea lui Nixon, care are desenat pe sac semnul pacifiştilor. Acolo merg ai mei în timpul zilei. Am urcat şi eu o dată şi mi-a ajuns: stăteau amândoi, cu fălcile căzute şi privirile golite, sprijiniţi de perete, ţinându-se mâini, acoperiţi de păr.

— O zi bună, strig în direcţia turnuleţului şi plec la serviciu.

Ştiu că e o prostie, dar nu mă pot abţine.

* * *

Când ajung la serviciu, Elliot Giff de la Siguranţă, e afară, în Holul Exterior. Giff e ditamai omul, are ochelari roz şi o guşă imensă, care reprezintă mai mult de o treime din faţa sa.

— Simţi mirosul ăsta? mă întreabă.

Intrăm. Într-adevăr, miroase ceva. A mucegai sau a mortăciune.

— Avem o problemă cu ventilaţia, ne anunţă, sec, Rimney.

— Nu mai spune, comentează Giff. Miroase de parcă ceva s-a ascuns între pereţi şi a murit acolo. Asta i s-a întâmplat şi mătuşii mele.

— Mătuşa ta s-a ascuns într-un perete şi a murit? zice Rimney.

— Nu, un şobolan, îi răspunde Giff. Până la urmă a trebuit să angajeze un portorican să dea o gaură în perete. Poate că ar trebui să faci la fel.

— Să angajez un portorican să dea o gaură în peretele mătuşii tale? zice Rimney.

— Îmi place când faci glume, îi replică Giff. E bucuria mea când glumeşti.

Giff face parte din Grupul Celor Care Retrăiesc Viaţa Lui Iisus. În timpul acestor rememorări, ei nu mănâncă decât mâncare de post şi beau doar suc de grapefruit din sticle vechi, ca să pară totul cât mai autentic. Povesteşte că, weekendul trecut, rememorarea s-a făcut pe un deal, ales astfel încât să semene cât mai bine cu cel al Golgotei. Îl întreb cine a fost el. Îmi spune că a fost tipul care i-a împrumutat măgarul său lui Iisus, în Duminica Mare. Rimney comentează că e puţin probabil ca Giff să-şi împrumute măgarul unui evreu şomer.

— Să nu crezi că mă răneşti cu astfel de vorbe, îi răspunde Giff.

— Mda, bănuiesc că-l rănesc pe Iisus, atunci, spune Rimney.

— Asta s-o crezi tu, nu se lasă Giff.

Pe biroul lui Rimney se află o poză cu doamna Rimney, înainte de a suferi atacul cerebral: fără sutien, într-un tricou scurt şi strâmt, cu părul până la talie şi sprijinindu-se de un băţ. În poză, Rimney poartă o bandană, pretinzând că e pirat sau aşa ceva. De când cu atacul, el lucrează opt-nouă ore, face cumpărăturile, se duce acasă şi găteşte, îi face baie soţiei, pe care o cheamă Val, spală vasele şi se duce la culcare.

Mă gândesc că, nu e de mirare că e aşa de acru tot timpul.

Giff dă să plece, apoi se întoarce.

— Să ştii că şi eu şi cei din biserica mea ne rugăm pentru tine şi soţia ta, îi spune lui Rimney. În ciuda a tot ceea ce crezi tu despre mine.

— Şi eu mă rog pentru tine, îi răspunde Rimney. Mă rog să nu mai fii aşa de bisericos şi să aibă loc o minune care să te facă să nu mai mănânci atâta rahat.

De data asta, Giff pleacă fără să se mai întoarcă. Rimney nu-l mai suportă pe Giff din ziua în care acesta i-a sugerat că ar putea-o vindeca pe doamna Rimney, dacă el, Rimney, s-ar ruga cu ardoare.

— În regulă, spune Rimney, cine l-a chemat pe ăsta?

Doamna Gregg trece pe lângă noi plângând şi fuge la toaletă.

— Nu înţeleg. Care-i problema? întreabă Rimney.

— Bună dimineaţa, baza se închide peste şase luni, îi spune Jonkins.

— Bătrânii, de genul doamnei G., nu sunt foarte dispuşi la schimbări bruşte, comentează şi Verblin.

Când s-a anunţat închiderea, am găsit-o pe doamna G. plângând în Holul de la Intrare. Ce-o să se întâmple cu Micul Bill? Micul Bill tocmai îşi cumpărase casă. Ce-o să se întâmple cu Amber, însărcinată cu doi gemeni şi cu soţul ei, care se îmbată seară de seară la Twit? Cum rămâne cu Nancy şi Vendra? Sau cu Jonkins şi Al? Nu găseşti o slujbă în tot oraşul, mi-a spus ea. Ce-o să se facă toţi oamenii ăştia de treabă?

Eu am trimis mai mult de treizeci de cv-uri, am mers din magazin în magazin, am apelat la vechii prieteni ai tatii. Până şi băcănia noastră e pe jumătate închisă. Acolo unde era serviciul cu clienţii, acum s-a ridicat un zid de placaj. Pe placaj e un semn pe care scrie: „Dacă nu avem un produs, nu-l avem. Scuze."

Celor de la Comcom li s-a oferit un transfer, în grup, la baza din Omaha. Dar mama şi tata nu pot ieşi nici măcar în curte, darămite până în Omaha. Şi dacă nu sunt prin preajma lor o perioadă mai lungă de timp, devin nervoşi. De exemplu, anul trecut în martie, am fost la un seminar în Albany şi aproape au demolat casa. Şi pentru ei asta nu poate fi prea uşor. De-abia pot rupe o cârpă. Când am intrat, mama încerca să răstoarne măsuţa de cafea, stând în genunchi şi izbindu-se de ea, în timp ce tata, ascuns în canapea, încerca să-i rupă arcurile, rotindu-se printre ele, la nesfârşit. În timpul acestor acţiuni repetative, îşi cereau scuze întruna, amărâţii.

— Şi să ştii că aici chiar pute, spune Micul Bill.

— Toţi cei pe care îi doare capul să ridice mâna, spune şi Jonkins.

— Ok, atunci, zice Rimney şi vine în cămăruţa mea să-i sune pe cei de la Mirosuri. Îi întreabă de ce nu pot veni

chiar acum. Câte situaţii de genul ăsta pot avea, aşa, dintr-odată? Ce, s-a împuţit toată Baza?

Intru şi eu în cămăruţa mea şi văd că de fapt nu vorbeşte cu nimeni, ci se joacă doar cu telefonul, lovindu-l încet de genunchi.

Îmi face cu ochiul şi întreabă cu glas tare dacă celor de la Mirosuri le-ar plăcea să coordoneze Comunicaţiile Comunităţii dintr-o cameră în care miroase a mort.

Mirosul persistă toată după-amiaza. Pe la cinci, Rimney spune să sperăm că va dispărea peste noapte şi să ne aducem costumele de scafandri mâine, desigur în afară de Jonkins, pentru care, la cât e de mare, nu există probabil costum de scafandru pe mărimea lui.

— Nu pot să cred că ai spus aşa ceva, îi reproşează Jonkins.

— Învaţă să accepţi o glumă, îi răspunde Rimney şi iese trântind uşa.

Plec împreună cu Jonkins şi doamna Gregg. Steagul mare, de un galben strălucitor, de deasupra şantierului de la Dirksen flutură în vânt, greoi.

— Îl urăsc, spune Jonkins.

— Îmi pare atât de rău de soţia lui, spune şi doamna Gregg.

— Mda, mai întâi că a trebuit să trăiască cu el, şi apoi că a suferit atacul ăla?

— Da şi mai ales că, după atac, tot cu el trebuie să trăiască, comentează doamna Gregg.

Centrul Dirksen împotriva Terorismului e marea speranţă a oraşului. Cine reuşeşte să se transfere acolo îşi păstrează vechimea şi anii de muncă i se trec la pensie; în plus îţi creşte şi salariul, pentru că acolo eşti sub jurisdicţia celor de la Securitatea Internă şi nu mai ţii de Forţele Armate. Am trimis cu toţii cereri pentru transfer acolo şi Certificatele de Evaluare şi aşteptăm răspuns.

Toţi, în afară de Rimney. Rimney ştie pe cineva, care ştie, la rândul lui, pe cineva. A fost imediat recunoscut ca fiind Foarte Eficient şi e ca şi angajat la Dirksen. Poate că şi din cauza asta îl urăşte toată lumea.

Eu zic bravo lui. Dacă ar trebui să se transfere la Omaha, ar fi vai de el. El şi Val şi-au format deja nişte obiceiuri aici, şi-au făcut legături printre medici, şi-au luat o dubită specială şi un pat, anume construit pentru Val. Nici nu vreau să mă gândesc ce greu le-ar fi să o ia de la capăt.

— Mergem acasă, mergem acasă, cântă doamna Gregg.

— Mă duc la conferinţa de presă, la conferinţa de presă, o imit eu.

— Sărăcuţul de tine, mă consolează ea.

— Dacă aş şti că trebuie să apar în faţa tipilor ălora, mi-aş trage un glonţ în cap, mă încurajează şi Jonkins.

Apoi se lasă o tăcere stânjenitoare.

— Prost mai sunt, scuză-mă, frate, îmi zice Jonkins.

* * *

Sala de la Farragut e plină. *Recunosc*, *admit* şi *promit*. În timpul sesiunii de întrebări şi răspunsuri, cineva întreabă la ce bun să se mai cheltuie bani pe Habitatul Castorilor, de vreme ce Baza se închide oricum peste şase luni? Îi răspund că Forţele Aeriene doresc ca şi după închidere bazele lor să rămână valabile şi sigure din punct de vedere al mediului.

După conferinţă vine şi Rimney, la gustări. Îmi zice: există ceva în domeniul relaţiilor publice la care să nu faci faţă? Îi răspund că nu. Am aburit presa în aproape toate cazurile dificile de până acum: cazuri de hărţuire sexuală, cazul unui incinerator de deşeuri toxice care a luat-o razna; deversări de deşeuri toxice. Tot eu am fost acela care am ieşit în faţă când Generalul Lemaster a recunoscut că e homosexual, apoi a negat, apoi a negat negaţia, toate astea într-o singură zi, înainte să dispară pentru o săptămână cu una din colegele de liceu ale fiicei sale.

— Bănuiesc că azi ai băgat de seamă că de fapt nu i-am sunat pe cei de la Mirosuri, îmi spune Rimney.

— Mda, am observat, îi răspund.

— Ce-mi place la tine e că eşti un tip care înţelege că viaţa nu e chiar aşa de simplă, zice el. Ai puţin timp? Vreau să-ţi arăt ceva.

Ne întoarcem la Comcom. Încă miroase a mort. Îl urmez în sala copiatorului, care miroase şi mai rău decât restul clădirii.

Aici e un sac de gunoi mare şi umflat.

— De ţinut minte, îşi zice el. Pungile de genul ăsta nu pot opri mirosurile puternice.

Deschide sacul. Înăuntru, o pătură mare şi murdară. Din pătura imensă se iţeşte un pantof. În pantof e un picior, un picior putrezit, într-un ciorap putrezit.

— Nu înţeleg, îi zic.

— L-am găsit în săpăturile de la Dirksen, îmi răspunde. Am zis să-l ascund aici pentru câteva zile dar, pfiu. Îţi vine să crezi?

Deschide un al doilea sac. Înăuntru e un alt tip, dar ăsta nu mai e înfăşurat în nicio pătură. Are pantalonii zdrenţuiţi şi arată de parcă ar fi fost înmuiat în muştar. E un tip mic de statură, ca un jocheu.

— Mi se par morţi demult, zice Rimney.

Într-adevăr, par morţi de multă vreme. Au pantofii putreziţi şi la fel sunt şi unghiile.

— Înţelegi problema? Mă refer la Dirksen.

La început nu înţeleg nimic, dar apoi îmi cade fisa.

Sala de Racquetball a fost ştearsă de pe faţa pământului pentru că cineva a găsit un inel de nas, cu tot, cu nasul respectiv. La fel s-a întâmplat şi cu Sala Piscinei, unde cineva a găsit nişte rămăşiţe omeneşti într-un vas de lut.

Şi dacă proiectele astea au fost oprite din cauza unui nas şi unei oale de lut cu o ureche sau ceva de genul ăsta, imaginaţi-vă ce furtună ar putea provoca două cadavre/mumii Potenţial Istorice.

— Cine mai ştie?

— Patronul firmei de construcţii care se ocupă de şantierul de acolo e Rick Granis. Îl cunoşti?

Îl cunosc pe Rick de la grădiniţă. Îmi amintesc ce tare se supăra dacă cineva îi spunea păturii sale altfel decât păturica. Acum are un jeep şi o casă de vacanţă pe Lacul Otissic.

— Dar pe Rick nu-l interesează. O să facă orice-i zic.

Îmi arată Foaia de Evaluare a Cunoştinţelor lui Rick de la Resursele Istorice Actualizate. La rubrica „Roci Non-Istorice” Rick a scris: „două sticle de cola şi o flanşă”. La rubrica „Dovezi ale Prezenţei Culturale/Istorice” tot el scrie: „Nu cunosc niciuna.”

Apoi Rimney îmi spune că un tip ca mine, maestru în relaţiile cu publicul, ar putea fi foarte folositor celor de la Dirksen. După cum poate deja ştiu, el cunoaşte pe cineva acolo, care, la rândul lui, cunoaşte pe altcineva. Mi-ar plăcea să lucrez la Centrul de Combatere a Terorismului?

Îi răspund că da, normal că mi-ar plăcea.

El îmi răspunde că în cazul ăsta trebuie să rezolvăm problema cu cadavrele. Pământul e plin de ele. Sub fiecare clădire din lume, dacă sapi îndeajuns de adânc, vei găsi probabil un cadavru. După cum arată, cineva probabil că i-a aruncat pe amărâţii ăştia doi într-o groapă comună. Şi asta pentru că nu-s îmbrăcaţi ca de înmormântare, nu există sicrie, flori sau carduri de consolare.

Îi zic că nu prea înţeleg unde bate.

El îmi răspunde că se gândeşte la o nouă înmormântare, aşa cum se cuvine, undeva unde să nu poată fi găsiţi, undeva de unde să nu poată ruina afacerea de la Dirksen.

— Şi ca să fiu sincer, mai spune, aş avea nevoie de ajutor.

Mă gândesc la Caseta 4, „Trăieşte în Prezent”. Care e Situaţia în Prezent? Cum pot scoate castanele din foc? Cum îl pot salva pe „băiatul care se îneacă”? Fac o Analiză a Daunelor. Pe cine ar putea deranja o nouă înmormântare? Pe cele două mumii? Lor nu le mai pasă de nimic, de multă vreme. Pe cine ar ajuta o nouă înmormântare? Pe Rimney, pe Val Rimney şi pe toţi viitorii angajaţi de la Dirksen.

Şi, desigur, pe mine.

Pe mama şi pe tata.

Tata a lucrat timp de treizeci de ani la Trustul Gallup, împreună cu tatăl său. Apoi s-au făcut reduceri de personal. La o săptămână după ce a fost concediat, bunicul a murit. În prima zi de priveghi, tata a fost şi el concediat. După o

lună, am aflat că Jean e bolnavă. Jean a fost sora mea şi a murit când avea opt ani. Ultima ei dorinţă a fost să meargă la Disneyland. Dar stăteam foarte prost cu banii. Cu puţin timp înainte să moară, tata a împrumutat bani de la Leo, fratele pe care-l ura. Dar Jean era prea bolnavă ca să mai poată călători. Tata a cumpărat nişte filme cu Disneyland de la un amic din armată, care lucrase la Disneyland şi le-a proiectat zi de zi. Jean le-a urmărit în continuu, în ultimele ei zile. Tata era unul dintre optimiştii aceia incurabili. Dacă l-ai fi ascultat, ai fi crezut că a obţinut o victorie în ultimul moment. Nu-i aşa? Nu-i aşa că am reuşit să-i oferim această şansă minunată lui Jean, când nu se mai aştepta?

Dar Jean era doar un copil care nu spunea decât adevărul.

— Mi-aş fi dorit, totuşi, să fi mers acolo, zicea ea.

— Păi, draga mea, e ca şi cum am fost acolo, răspundea tata panicat.

— Da, dar mi-aş fi dorit chiar să fi mers.

După ce Jean a murit, i-am păstrat camera aşa cum era, i-am făcut petrecere de ziua ei în fiecare an şi am început să ne aşteptăm la ce putea fi mai rău. Când mă întorceam de la vreo petrecere în timpul liceului, mama mă aştepta întotdeauna, stând pe fotoliul ei, cu un rozariu în mână, rugându-se să mă întorc cu bine. O luau razna de la orice: o plasă cu cumpărături scăpată pe jos, un pahar spart, orice. Începeau: ăsta e un blestem, blestem desigur, ce altceva poate fi, căci aşa a fost toată viaţa noastră!

Şi, opt ani mai târziu, a avut loc nenorocirea cu letonii.

Aşa că nu mi se pare prea mult dacă pot schimba puţin norocul pentru ei.

— În legătură cu slujba asta, încep eu.

— Te asigur că ai să o obţii, îmi răspunde Rimney.

Ne apucăm de treabă. Îi ducem, pe rând, în dubita lui Rimney. Are o trapă construită special pentru Val. Nu că ne-ar fi de mare folos. Apoi conducem spre pădurea din Missions. Săpăm o groapă şi nu ne e foarte uşor, pământul e plin de rădăcini. Sar în groapă şi el îi coboară spre mine,

cu multă grijă. Sunt aşa de uscaţi şi de ţepeni că e de mirare că încă mai miros.

Îi acoperim cu pământ, aruncăm nişte frunze şi un copăcel deasupra gropii.

— Te simţi bine? Nu prea pari în apele tale, mă întreabă Rimney.

Îi zic că poate ar trebui să spunem o rugăciune.

— Dă-i drumul, îmi răspunde. Dar eu cred că tipii ăştia sunt morţi de atâta vreme că fie sunt cu Dumnezeu, fie nu. Asta dacă o fi existând Dumnezeu. Poate că da, poate că nu. Mă refer acum la mine. Ce e real pentru mine? Val e reală. Când mă duc seara acasă, ea e acolo, aşteptându-mă. Mâncăm, apoi îi fac baie. Stă singură toată ziua. Pentru mine, astea-s lucrurile care-s reale.

Spun totuşi o rugăciune, îmi ridic privirile când termin.

— Îţi mulţumesc, Val îţi mulţumeşte, îmi zice el.

La întoarcere, în dubită, îmi fac O Evaluare a Remuşcărilor, în ceea ce priveşte această înmormântare. Îmi vizualizez Vina Inutilă ca pe o haită de câini negri. Deschid poarta şi arunc Carnea, care simbolizează remuşcările. Urmărind carnea, câinii sar într-o prăpastie şi se transformă în ciori (adică în Energie Neutră/Liberă de Vină). Ciorile zboară şi dispar, iar eu sunt, acum, Calm.

Întorşi la Comcom, spălăm lopeţile, aerisim şi dăm cu deodorant de cameră în sala copiatorului. Îmi verific email-urile cât se aeriseşte.

* * *

în dimineaţa următoare putoarea a dispărut, biroul miroase masiv a deodorant. Pe la 11 apare Giff, cu un bandaj uriaş pe guşa imensă de sub bărbie.

— Salut, azi miroase bine aici, spune el. Slavă Domnului pentru asta, nu-i aşa? Şi pentru toate celelalte.

— Ce-ai păţit la bărbie, îl întreabă Rimney. Ţi-a explodat în timp ce vorbeai limbi străine?

— Noi nu vorbim în limbi străine, zice Giff. M-am tăiat când mă rădeam.

— Interesant, răspunde Rimney. Hai, la revedere.

— Nu plec, spune Giff. Trebuie să-mi fac raportul. Cum se face, dacă poţi să-mi răspunzi, că putoarea de ieri a dispărut dintr-odată?

— Un miracol. A coborât Iisus şi a dat cu deodorant.

— Nu-mi plac astfel de glume, îi spune Giff.

— Atunci roagă-te să încetez. Poate aşa o să tac, râde Rimney.

— Hai să-ţi zic o parabolă, continuă Giff. Aveam o fată în biserica noastră. Zâmbea permanent. De ce crezi? Soţul ei, care nu era religios, le explica tuturor că, de fapt, ea nu e chiar aşa de fericită, ci puţin bolnavă. Şi cu cât ea părea mai fericită, cu atât era el mai nervos. Şi ce crezi că s-a întâmplat după ce a început să vină şi el la biserică?

— Ea s-a vindecat miraculos şi el, ca prin minune, a încetat să mai fie furios, îi răspunde Rimney. Dumnezeu s-a coborât pe pământ şi i-a făcut bine pe amândoi, în vreme ce, în restul lumii, ceilalţi oameni, care nu frecventează biserica ta, au rămas plângând nefericiţi.

— Nu e aşa, spune Giff.

— Iar povestea ta nu e o parabolă, din punct de vedere tehnic, se bagă şi Verblin.

— Nu, asta se întâmplă atunci când oamenii nu vor să privească în jurul lor, îi dă înainte Giff. Omul e sortit să fie nefericit şi amar. Nu zic: şi eu sunt om şi eu mă lupt cu asta. Ce naiba, sunt exact ca voi. Doar că eu mă lupt şi, pentru că lupt, El, care nu se teme de nimic, îmi dă putere. Poate de aceea vi se pare că uneori sunt foarte liniştit. Toată lumea de la biserică e la fel de împăcată cu sine. Nu doar eu sunt aşa. Toţi suntem aşa datorită Lui.

— Cât de liniştit ai mai fi, dacă ţi-aş rupe gâtul? îl întreabă Rimney.

— Ei, Ron, nici chiar aşa, spune şi Jonkins.

— Linişte, Tim, se răsteşte Rimney la Jonkins. Dacă ascultăm cu atenţie, s-ar putea să auzim chemarea nebunului extremist nord-american.

— Poate că, de fapt, tu eşti un extremist, de vreme ce crezi că tu ai creat lumea, îi răspunde Giff.

— Ajunge, aici e un birou şi avem treabă, pune punct Rimney.

Intră Milton Gelton. Milton e îngrijitor. Lucrează la Secţia de Estetică Manuală a Site-urilor. Umblă prin bază, strângând gunoiul cu un băţ ascuţit. Când găseşte un animal mort, îi cheamă pe cei de la Animale. Când găseşte o baterie de maşină, îi cheamă pe cei de la Mediu.

— Vreţi să vedeţi ceva cu adevărat înfricoşător? întreabă el, ridicându-şi găleata. Am găsit asta la Missions.

În găleată e o mână de om, de un negru gălbui.

— Aia chiar e o mână de om? întreabă Amber.

— La început am crezut că e o mănuşă, îi răspunde Gelton. Dar nu e. Vedeţi, nu are gaura prin care o tragi pe mână. E o mână de om.

Loveşte mâna de om cu un pix ca să arate că nu există nicio gaură.

— Mai e ceva ciudat în povestea asta, intervine Giff. Vă amintiţi mirosul de ieri. E la fel cu cel pe care-l emană mâna asta.

Se apucă să miroase găleata.

— Bleah, e acelaşi miros, confirmă el.

— Nu cred că asta e treaba Siguranţei, spune Rimney.

— Te contrazic, zice Giff. Mâna asta ar putea fi cheia Posibilei Surse a Mirosului tău Pestilenţial. Milton, poţi să-mi arăţi locul unde ai găsit mâna?

Ies amândoi.

Rimney mă cheamă la el. Cum dracu ne-a scăpat mâna aia nenorocită? Iisuse, dacă am mai pierdut şi altceva. Suntem în belea, spune el. Îţi dai seama că ne paşte puşcăria pentru aşa ceva? Am stricat, cu bună ştiinţă, Un Posibil Sit Istoric. În cel mai bun caz, scăpăm doar cu un scandal de presă. Cât despre Dirksen şi slujbele de acolo, îţi zic eu: adio Dirksen.

Îmi iau prânzul în Sala de Mese. Micul Bill povesteşte de excursia pe care a făcut-o la Omaha. A stat la un MiniHotel. Camerele sunt acolo de mărimea unui sertar ceva mai mare. Te vâră în ele şi nu ai voie să ieşi decât de două ori

într-o noapte. Dacă ai nevoie să ieşi de mai multe ori, trebuie să plăteşti de fiecare dată trei dolari.

Vine şi Rimney şi ne zice că trebuie să tragă o fugă până acasă. Val are iar cârcei. Când păţeşte asta, singurul lucru care o ajută sunt nişte comprese calde. Rimney are o oală specială în care amestecă un fel de remediu popular şi două seturi de comprese, unul albastru şi unul alb. Cât îl foloseşte pe unul, îl încălzeşte pe celălalt.

Cum pleacă Rimney, disciplina dispare. Îl văd pe fereastră pe Verblin grăbindu-se spre maşina sa. Din buzunarele pantalonilor îi cade un prespapier. Când se apleacă să-l ridice, din sacou îi alunecă un cartuş de toner. Apoi, în timp ce se chinuie să-l ridice, pălăria îi sare din cap, odată cu o cutie cu agrafe de birou.

Pe la trei, sună doamna Durrel, de la Mediu. Mai avem, oare, vreuna din cărţile acelea de colorat, cu dioxină? Înţeleg la ce se referă? Nu, nu e vorba de o nouă substanţă, ci de o substanţă mai veche, ce trebuie re-controlată. Ştiu la ce se referă. „Dioxina Măgărească: O Substanţă înţeleasă greşit, dar care poate fi folosită dacă sunt îndeplinite condiţiile necesare.”

Mă duc în depozit să caut cărţile, când îmi sună mobilul.

— Mă bucur să te aud, îmi zice Rimney, pe un ton rigid. Poţi să vii până la Missions? M-am oprit aici în timp ce mă întorceam la serviciu şi, frăţioare, nici nu-ţi vine să crezi ce a găsit bunul tău prieten, Elliot.

— E cu tine acolo? îl întreb.

— Hai, ne vedem aici cât mai repede, zice şi închide.

* * *

Parchez lângă piedestalul cu avionul din era Sputnik. Pilotul fals are capul întors, iar o plantă agăţătoare i se îndreaptă spre nas. Pe fuselaj, vreun puşti a scris: „Chestia asta seamănă cu penisul meu, dacă penisul meu ar avea aripi.”

Începe să bată vântul. Se pare că Giff a fost la mormânt, cu o lopată. Deocamdată, se vede doar capul jocheului şi o bucată de picior de la primul tip.

— Măiculiţă, zic eu.
— Mda, ai dreptate, îmi răspunde Rimney.
— Bine că am fost Cercetaş, spune Giff. Vedeţi? Urme de paşi din belşug. Şi de cauciucuri. Dacă mă întrebaţi pe mine ce-i cu astea, vă zic eu: e ca o poveste din alea poliţiste, unde lucrurile nu sunt niciodată aşa cum par. De unde au apărut tipii ăştia? Cine i-a adus aici? De ce biroul tău mirosea la fel cu mâna aceea? Care e explicaţia, mă întreb. Unde o fi locul de unde tipii ăştia au fost deshumaţi, pentru a fi aduşi apoi aici? Şi ce credeţi că descopăr? Ceva tare, ceva tare de tot. E vorba de Dirksen. Mâine am să sun la Arhivele Istorice să văd ce a fost acolo, înainte ca cei de la Dirksen să înceapă şantierul.
L-am ajutat pe Rimney să o aducă pe Val, acasă de la spital, după ce a suferit atacul cerebral. I-am văzut pe amândoi izbucnind în lacrimi la vederea patului mecanic, special construit pentru Val.
Acum, Rimney arată chiar mai rău decât arăta în momentele acelea.
— Futu-i. Îi zic şi lui, trebuie să mă încred în el, nu avem ce face. Ce crezi? mă întreabă el.
Nu, nu, nu, îmi vine să strig. Giff nu prea are simţul umorului. Anul trecut, am fost singurul invitat care nu făcea parte din biserica lui la petrecerea de Crăciun. Şi s-a iscat un adevărat tărăboi, când cineva dintre cunoştinţele soţiei lui a trimis drept cadou băieţelului său un CopilDrac din Iad, o jucărie din pluş, copie a unui personaj din desenul animat „Cartierul din Iad”. Fiecare episod din acest desen animat începe cu CopilulDrac, care apare ca un înger sâsâit. De obicei, ceva sau cineva îl supără într-un fel sau altul, iar el se metamorfozează într-un demon şi începe să vorbească cu accent est-european, în timp ce aleargă şi înfige un cuţit încins în fundurile unor oameni aroganţi.
— În casa mea, jucăria asta nu are ce căuta, a spus Giff atunci. Deşi am impresia că Cyndi e de altă părere.
Pe Cyndi, soţia lui, aş descri-o aşa: drăguţă, dar cam uşuratică.

— Andy nu percepe jucăria asta ca fiind diavolul, a răspuns ea. Lui pur şi simplu îi place.

— Da, dar eu o văd ca pe un diavol, a spus Giff. Şi nu-mi place. Iar, în această casă, există o anumită carte care ne arată rolul pe care îl are un tată/soţ. Nu am dreptate?

— Mă rog, probabil că da, a răspuns ea.

— Atitudinea ta, aşa cum ne spune Pastorul Mike, este simptomatică pentru modul incorect în care înţelegi tu ceea ce Bunul Dumnezeu vrea pentru familia noastră. Nu-i aşa? Nu-i aşa, pastore Mike? l-a întrebat Giff.

— Păi da, e adevărat că în familie trebuie să existe un singur conducător, a răspuns un tip în pulover, iar eu am bănuit că acela era, probabil, Pastorul Mike.

— Am înţeles, durule, i-a răspuns Cyndi, plecând de acolo.

Mă uit la Giff, cum încearcă să gândească. Ceea ce nu e prea uşor, căci Giff nu e un tip prea isteţ. L-am urmărit odată cum, timp de zece minute, a încercat să facă nişte copii la un fotocopiator din Holul de la Intrare, care era scos din priză şi pregătit să fie aruncat la gunoi.

— Stai aşa, zice el, vrei să spui că voi doi aţi făcut asta?

Rimney îi răspunde că el, Giff, are o soţie, care soţie are un copil mic – l-ar interesa un transfer la Dirksen? E conştient Giff de faptul că el, Rimney, cunoaşte acolo pe cineva, care cunoaşte, la rândul lui, pe altcineva?

— O, Doamne, spune Giff, voi aţi făcut asta.

Lasă lopata să-i cadă din mână şi o apucă spre pădure, de parcă şocul produs de această veste îl îndeamnă să-şi caute liniştea în mijlocul naturii. La marginea pădurii, sunt trei toalete scoase din uz. La fiecare al zecelea tufiş, există un indicator roşu, habar nu am de ce.

— Tot ce pot să zic e aoleu.

— Dar sunt morţi, frate. Ce mai contează? îi spune Rimney.

— Da, dar cine i-a omorât pe tipii ăştia? îi răspunde Giff. Tu? Eu? Uite, o să vorbesc pe şleau. Cred că-mi dau seama ce se întâmplă aici. Amândoi aţi trecut, recent, prin vremuri foarte grele. Soţia ta a avut un atac cerebral, iar tu ţi-ai

pierdut părinţii în mod tragic. Aşa că sunteţi cam derutaţi şi de aceea aţi făcut o alegere greşită. Dar El vă va ierta, dacă ne vom deschide inimile spre El. Şi ştiţi de unde ştiu asta? Mi s-a întâmplat şi mie. Şi eu am trecut prin momente grele anul ăsta. Ce-am păţit? E vorba de soţia mea. Nu am cum s-o zic altfel, aşa că am s-o zic pur şi simplu. Copilul nostru nu e al meu. Cindy s-a culcat cu unul din prietenii noştri, Kyle. Am aflat de asta chiar înainte de Crăciun şi probabil de aia am fost atât de nesuferit la petrecere. Chestia aia m-a dat peste cap – eram la cuţite cu ea. Eram aşa de furios că nici nu vedeam pe unde merg. Mi-am pierdut minţile. I-am făcut vânătăi copilului pe braţe. Pur şi simplu îl pişcam în timp ce dormea, iar uneori chiar şi când era treaz. Dar, pe 10 ianuarie, nu am mai rezistat. M-am rugat. Am zis: „Doamne, sunt prea slab şi prea mic, te rog, ajută-mă, nu mai suport să fac asta.” Iar El mi-a ascultat ruga. Am leşinat. Şi când m-am trezit, inima mea era alta. Lăudat fie Domnul. Pur şi simplu mi s-a luat o greutate de pe inimă, în sens propriu. Toată ura pentru copil a dispărut şi, din acel moment, Andy a devenit fiul meu.

— Mda, frumoasă poveste, zice Rimney.

— Nu e o poveste. Mi s-a întâmplat mie de curând, îi răspunde Giff. Iar ideea e asta: Dumnezeu era în mine, dar nu ştiam. Dumnezeu e în toţi. Desigur, am şi eu părţile mele rele, dar, în acelaşi timp, îl am şi pe Dumnezeu cu mine. Cu toţii îl avem, poate că e ca un mic foc, o scânteie, dar e acolo. Tu nu ţi-ai cunoscut niciodată acea parte bună, acea bucăţică de suflet lăsată de Dumnezeu? Ei, partea asta bună a sufletului meu ştia că greşesc când îl pişcam pe micuţ. Ce-ţi spune ţie partea bună a sufletului tău despre această înmormântare pe ascuns? Vorbesc din inimă. Dacă am fi trăit într-o lume mai bună, ai fi făcut la fel?

Ultima întrebare mă ia puţin prin surprindere.

— Aici e momentul în care eu fac atac de inimă şi tu mă vindeci cu un sex oral? îi răspunde Rimney.

Giff clipeşte uimit şi se întoarce spre mine.

— Gândeşte cu inima la lucrurile astea, îmi zice încet. Ascultă-ţi inima, vezi ce-ţi zice. Vino la noi la biserică, dacă simţi nevoia. Sunt încrezător că tu vei descoperi Adevărul.

Brusc, izbucnesc în lacrimi.

Şi nici măcar nu ştiu de ce.

— Idiotule, aici e vorba de soţia mea, îi spune Rimney.

— Fă ce trebuie făcut şi ce-o fi o fi, spune Giff. Asta scrie pe tricourile noastre de fotbal şi eu cred că e adevărat. Iar pe spatele tricourilor e scris: „Nu te lăsa la voia întâmplării.” Ar trebui să iei seama la cuvintele astea, amice.

Rimney e bine făcut. Odată, când era furios, l-am văzut trăgând un pumn într-un zid şi spărgându-l. Sau, altădată, când doamna Greg şi-a pierdut un cercel, a ridicat un fotocopiator cu o mână, în timp ce cu cealaltă vorbea la mobil şi l-a ţinut aşa vreo zece minute, cât a durat convorbirea.

— Dacă nu mă ajuţi cu treaba asta, o să-ţi pară rău, îi zice lui Giff.

— Piei, Satană, răspunde Giff.

Îmi sună mobilul. E doamna Durrell. La patru, un mic, dar gălăgios grup de ecologişti, vine s-o mănânce de vie. Unde dracu’ sunt? Am găsit cărţile pe care mi le-a cerut? Alea cu un măgar, ceva de genul „Măgăruşule Dioxină, cine a terminat treaba” sau aşa ceva? Sau era un dihor? Sau o maimuţă? Un rahat de genul ăsta. Îşi aminteşte că la sfârşitul cărţii e o scenă în care apar nişte săteni recunoscători pentru că măgarul sau maimuţa sau dihorul le-a ajutat copiii. Şi mai ştie că parcă exista şi un CD, nu?”

— Du-te, îmi zice Rimney. Eu şi cu Elliot o să rezolvăm situaţia asta.

Se face cinci până găsesc cărţile şi le duc la Mediu.

Semnez condica şi conduc în viteză spre casă, prin orăşelul nostru. În faţă la Twit, nişte beţivi aruncă cu bulgări de pământ în reclama luminoasă a cârciumii. Două fete frumoase, pe tocuri, se chinuie să ajungă cât mai repede pe malul fluviului Ottowattamie, sprijinindu-se una de cealaltă. De ce se duc acolo? E întuneric şi mizerie în zona aia.

Mi-ar plăcea să le întreb ce vor să facă acolo, dar nu am timp. Când întârzii, mama şi tata aleargă de nebuni prin casă urlând: „Unde? Unde? Unde?”. Ca de obicei, totul se termină într-o mare de lacrimi. E una din chestiile pe care s-au obişnuit să le facă. La fel ca atunci când plouă şi se duc în mansardă, unde se întind cu faţa în sus. Sau ca atunci când vor să se îmbrăţişeze şi fug în viteză unul spre celălalt, se contopesc o secundă, apoi trec unul prin celălalt, râzând sau gemând.

În noaptea când au venit letonii, ieşisem cu Cleo de la Automobile. Am ieşit pe faleză şi am urmărit navele care făceau exerciţii de tragere. Lucrurile s-au încins. Ne-am dus la ea, avea o cameră închiriată, la care ajungeai pe nişte scări de lemn şubrede. Credeţi că am sunat să mai zic că am să întârzii sau că nu mai vin deloc? Nu, nu am făcut-o. Iar a doua zi, când am ajuns acasă, am găsit casa sigilată de poliţie. Nici măcar nu au folosit cretă pentru locurile în care au căzut ai mei. Doar două bucăţi de carton, una pe scări, pe care scria „Femeie Decedată” şi una pe podeaua din bucătărie „Bărbat Decedat”.

Îmi tot zic că, dacă aş fi fost acasă, m-ar fi omorât şi pe mine. Letonii aveau o grămadă de arme. Dar erau atât de drogaţi că au uitat până şi să mai fure ceva.

Şi totuşi. Mama suferea de sciatică. Tocmai i se scoseseră doi dinţi. Înainte să o împuşte, ajunsese chiar în capătul scărilor, strigându-mi numele sau ceva de genul: „Unde e? L-au împuşcat şi pe el?” A doua zi dimineaţa, i-am găsit pe o treaptă bandajul pe care i-l pusese dentistul.

De aceea, dacă ei mă vor acasă imediat după ce termin serviciul, mă duc direct acasă.

* * *

Stau în picioare lângă fereastră şi privesc vechea uzină de rulmenţi. Pe tot parcursul copilăriei mele, în curte au căzut, rostogolindu-se, rulmenţi. Când uzina s-a închis, a alunecat şi un strung, câţiva metri pe zi, până s-a oprit într-un stejar.

— Ninge al naibii de tare, spune tata.

— Da, e frumos, dar noi nu putem ieşi afară, răspunde mama.

— Bănuiesc că suntem prea bătrâni, continuă tata trist.

— Probabil, spune mama.

Pun trei farfurii. Ca de obicei, cât durează cina, amândoi încearcă să apuce furculiţele. Apoi, se înghesuie sub lampa-trepied, cea mai frumoasă parte a nopţii lor. Nu că ar putea simţi căldura, dar aşa îşi amintesc ei de copilăria lor.

— Miroase a caramele, zice mama.

— Mă simt ca atunci când am văzut primul meci de fotbal, zice şi tata.

Apoi, îmi cere să deschid televizorul pe ştiri, dar curg prea repede pentru a le putea citi.

— Mamei mele îi plăcea să-şi murdărească mâinile curăţind sfecla, spune mama.

— Văzându-mi scula lipită de ceas, domnul Klein mă priveşte ca şi cum mi-aş freca-o, cu un sentiment de mândrie amestecat cu ruşine, a plouat aşa de tare că au dat canalele pe dinafară, iar şobolanii s-au trezit în castronul câinelui, spune şi tata.

Ies de sub lampă.

— Întotdeauna vorbeşte de scule, zice mama.

— E un adevărat privilegiu să ai o sculă, îi răspunde tata.

— Mda, în ceea ce te priveşte, ai ştiut să o foloseşti.

— Cam da, zice el, şi sper s-o fac până mor.

După ce zice cuvântul „mor”, tata clipeşte des. Ori de câte ori vedem vreo crimă la televizor, amândoi îşi acoperă ochii. Ori de câte ori o maşină dă rateuri, trebuie să-i rog să iasă de sub canapea. Odată o pasăre a murit pe pervaz şi amândoi şi-au petrecut întreaga zi ascunşi în cămară.

— Până când ai să mori, zice mama, de parcă nu reuşeşte să prindă sensul cuvintelor.

Înainte să înceapă să-mi pună vreo întrebare, ies afară şi iau o lopată.

În tot oraşul se poate auzi zgomotul făcut de plugurile de zăpadă, zgomotul puternic pe care-i fac atunci când

zgârâie asfaltul. Luna e sus pe cer, lună plină. Îmi sună mobilul în buzunarul scurtei de iarnă.

— Avem o problemă, îmi transmite Rimney. Poţi să ieşi puţin în faţa casei?

— Sunt afară, îi zic.

— Ok, acum te văd.

Dubita lui specială urcă încet strada.

— Schimbare de plan, îmi zice el în telefon, în timp ce parchează. Ce s-a întâmplat, s-a întâmplat. Ori ne scoatem cu Dirksen, ori pierdem totul. Totul sau nimic, de acum.

Iese din maşină şi mă conduce la uşa glisantă.

Sper că nu ai făcut una ca asta, îmi zic în sinea mea. Nu i-ai dezgropat din nou pe amărâţii ăia. Ce naiba, crede că ăia de la Arhivele Istorice sunt idioţi? Crede că dacă Giff le trimite un raport despre două mumii, recent dezgropate şi apoi îngropate la loc, ăia o să-şi închipuie că e vreo glumă de-a lui Giff?

— Sper că nu-mi arăţi iar mumiile alea.

— Aş vrea eu, răspunde el şi deschide portiera.

Înăuntru, pe podea, e întins Giff, cu degetele strânse de parcă încearcă să se prindă de ceva şi cu ochelarii ăia roz, atârnându-i de o ureche.

Fac un pas înapoi, mă împiedic de un strat de zăpadă şi mă aşez pe bordură.

— Am făcut o plimbare şi lucrurile au scăpat de sub control, îmi explică. Fir-ar-al-dracului, am încercat să mă înţeleg cu el, dar a luat-o de la capăt cu tâmpeniile alea creştineşti. Am cedat, pe cuvânt. Pur şi simplu, mi-am pierdut minţile. Nu ţi s-a întâmplat şi ţie aşa?

— L-ai omorât? întreb.

— Da, a fost un accident nefericit, a murit, spune Rimney.

În maşină, Giff zace cu capul spart de o bucată de piatră, înfăşurată în bucăţi de hârtie, pline de sânge.

Îl întreb dacă a sunat la poliţie. Îmi zice că, dacă ar fi avut de gând să sune la poliţie, oare l-ar mai fi aruncat pe Giff în dubită şi l-ar mai fi adus aici? Îmi zice că trebuie să fim pragmatici. Asta e: a făcut-o, a făcut o tâmpenie, e

conştient. Va plăti toată viaţa pentru asta, dar nu şi Val. Val nu o să meargă într-un azil de stat. Nu, niciodată. Nu, nu, nu, repetă el. E mort şi el nu mai poate schimba asta. De ce să o omoare şi pe Val?

— Ce ne facem cu el? îmi zice. Gândeşte-te repede.

— *Noi*? Ce facem noi? Ce faci *tu*...

— O, Doamne, ce mă fac? Am ucis un om, nu-mi vine să cred... Eu... eu am făcut-o... Doamne-Dumnezeule! Ok, ok...

Zăpada se aşterne în maşină, topindu-se pe ochelarii lui Giff şi depunându-se pe pantalonii din care îi ies picioarele goale.

— O cunoşti pe Val, nu, îţi place de Val, nu? mă întreabă Rimney.

Chiar îmi place de Val. Mi-o amintesc în scaunul ei cu rotile, la înmormântarea părinţilor mei. Cu ajutorul lui Rimney, pe care l-a rugat să-i ridice mâna stângă, m-a mângâiat, tristă, tot timpul.

— Pentru că uite care-i treaba, zice Rimney. Vrei să ajungi să lucrezi pentru Dirksen? Totul e aranjat. Treaba e lămurită, înţelegi? De ce să o pierdem? O să câştigi mai mulţi bani, o să-ţi găseşti şi tu o soţie, o să aveţi copii. Lumea s-a căcat îndeajuns pe tine până acum, nu crezi? Nu tu l-ai omorât, eu am făcut-o. Nu trebuia să fi venit aici. Ce-ai zice să te prefaci că nu s-a întâmplat nimic?

Mă ridic de pe bordură şi încerc să fac o Evaluare a Beneficiilor Morale. Nu, nici măcar nu te gândi la aşa ceva, îmi spun.

Bandajul de pe bărbia lui Giff atârnă în jos, dându-i la iveală tăietura.

— Căci, dacă te gândeşti, cine a fost şi ăsta? spune Rimney. Zi, cine a fost el? Se compară el cu Val? Nici măcar nu era un om. Pentru mine era doar o mână de idei cretine. Atât.

Vai de capul lui Giff. Vai de soţia şi de copilul lui.

Vai de Val.

Vai de capul nostru, al tuturor.

— Nu mă lăsa singur acum, îmi zice Rimney. Ai de gând să mă dai în gât? Da, aşa mi se pare. Bine, bine, atunci.

Se întoarce, închide uşa dubitei, scoate un sunet ciudat din gât, de parcă nu mai poate trăi după tot ce a făcut şi ar vrea ca totul să se termine atunci, doar că nu se poate, pentru că asta l-ar face şi mai de rahat, adică dacă s-ar sinucide.

— Parcă trăiesc un coşmar, zice.

Şi apoi mă loveşte cu aceeaşi piatră cu care l-a lovit şi pe Giff, în cap. Nu-mi vine să cred. Mă prăbuşesc. Se clatină şi el atât de tare că, până la urmă, cade în fund, lângă mine. Pentru o clipă, stăm amândoi jos, unul lângă altul, de parcă am juca poker sau ceva. Îl împing, mă târăsc prin curte, intru în casă şi pun zăvorul.

— Nu-mi place ce se întâmplă, zice tata, agitat la maxim. Nu-mi place ce am văzut.

— Oamenii nu ar trebui să se comporte aşa. Nu e corect, zice şi mama.

Când sunt foarte speriaţi, zboară dintr-un loc în altul, fără încetare. Mama e în hol, apoi imediat în bucătărie, apoi sus pe scări.

— Trebuie să mergi la spital, îmi spune tata.

— Ia-l şi pe amărâtul ăla de puşti cu tine, îmi spune şi mama.

— Tocmai a intrat, zice tata.

Cineva stă pe canapea. Îmi ia o secundă să-l recunosc.

Giff.

Sau ceva care seamănă cu Giff: palid ca un mort, cu sângele uscat pe cap, cu ochii încrucişaţi şi jucându-se cu ochelarii lui roz.

— Măiculiţă, să fiu al naibii dacă mă aşteptam ca lucrurile să ajungă până aici.

— Cum adică? Ce vrei să zici? îl întreabă tata.

— Păi, până la crimă şi toate alea, răspunde el.

Tata o ia la goană: e ba în scaunul lui, zâmbind, ba în capătul celălalt al camerei, îngenucheat lângă raftul cu reviste.

— Nu eşti mort, prietene, îi zice lui Giff, eşti doar dezbrăcat.

— Dezbrăcat şi cu capul spart, îl ajută mama.

— Ei chiar nu ştiu? mă întreabă Giff.

Îi arunc o privire de genul „Nu le zi, te rog”. Am vrut doar să-i mai ţin puţin lângă mine, atâta tot. Le ascult poveştile din copilărie, ascultăm muzică de pe vremea când erau tineri, le spun cât de bine s-au purtat cu mine şi cu Jean şi cât de bine ne-am simţit cu ei.

— Nu-i iubeşti? spune Giff.

Mi-i amintesc, afară, în ziua când am îngropat-o pe Jean. Mama îl ţinea pe tata, în timp ce el încerca să se aşeze pe un hidrant, ţinând într-o mână o poză cu micuţa Jean zâmbind.

— Atunci trebuie să le spui. Până nu e prea târziu, căci, priveşte!

Acum Giff e în picioare, tremurând tot, aplecându-se spre mine, suflându-mi în faţă.

Se pare că, atunci când un om care a murit de curând îţi suflă în faţă, îţi prezice, de fapt, viitorul.

Aşa că îi văd pe amândoi, pe mama şi pe tata, prinşi aici, ca în capcană, pe vecie, retrăindu-şi morţile seară de seară, din ce în ce mai agitaţi în fiecare an, până aproape înnebunesc de-a binelea şi singurul lucru pe care-i mai pot face e să-şi sfâşie carnea, unul altuia, ca nişte vulturi furioşi, pentru totdeauna.

Le zic adevărul.

— Foarte amuzant, zice mama.

— Încetează, zice şi tata.

— Poate că uneori suntem ceva mai trişti, dar în niciun caz nu suntem morţi, continuă mama.

— Sau suntem? se întreabă tata.

După asta, tac amândoi.

— La dracu’, zice tata.

Apoi, amândoi par că ascultă ceva, ce vine de foarte departe.

— Doamne, parcă e mai bine acum, spune tata.

— Mă simt minunat, spune şi mama.

— De parcă ţi-ai rupe piciorul şi peste o clipă ţi-ar trece, zice iar tata.

— De parcă rochia pentru bal, pe care tocmai ai murdărit-o, s-a curăţat de la sine, completează mama.

Zâmbesc amândoi şi apoi ies prin zid şi dispar printre micile raze de lumină.

Giff e palid şi puţin aplecat într-o parte, învăluit într-o lumină puternică, mai înalt decât în realitate. O briză ciudată, care pare că vine din mai multe părţi deodată, îi răvăşeşte părul.

— Există slava Cerului, dar nu aşa cum mi-am imaginat, îmi spune el. Da, nu am văzut bine, totul sau aproape totul a fost greşit. De parcă mintea mi-ar fi fost ca o cadă în care curge apa în continuu şi toată apa care rămâne e doar cât o băltoacă mică.

— Ai fost întotdeauna un om bun, îi zic.

— Nu, nu am fost, răspunde el. Aminteşte-ţi cum băgăm pe gât tâmpeniile mele la toată lumea. Îmi mai ardeam şi soţia din când în când. Şi acum totul e atât de trist. Căci ştii ce a făcut? Mă refer la Rimney. I-a scris un bilet, ca din partea mea, spunându-i că o părăsesc şi că nu am mai iubit-o după tărăşenia cu Kyle. Dar nu e adevărat! Am iubit-o şi după aia. Dar, de acum, ea va crede contrariul, cât va trăi va crede că am părăsit-o pe ea şi pe copil, tocmai acum când lucrurile începuseră să se îndrepte.

Ochii i se umplu de lacrimi, vântul nu-i mai răvăşeşte părul, îşi striveşte ochelarii roz în mâna mare.

— Du-te la ea, îi spun, zi-i adevărul.

— Nu pot, îmi răspunde. Nu primeşti decât una.

— Una ce? îl întreb.

— Vizitare sau cum s-o fi chemând.

Mă gândesc, atunci de ce ai venit aici?

Îmi zâmbeşte trist.

Apoi, uşa explodează şi apare Rimney, cu un cric de maşină în mână.

— Acum se va întâmpla, spune Giff.

Şi se întâmplă. Primesc două lovituri. Nu sunt dureroase, dar sunt speriat că toate astea mi se întâmplă mie, mie, mie, băiatul cuminte, fără probleme la şcoală, care credea că liliacul e o floare specială, băiatul care,

atunci când sărmana Jean era pe moarte, se furişa în baie, să poată plânge în voie.

În timp ce-mi dau ultima suflare, are loc o explozie de ceea ce aş putea numi, energie pură, adevăr. Nu pot s-o descriu prea bine, căci, în acele momente încă te afli în starea aceea de trezie, în care te simţi atât de norocos/nenorocos, stare în care încă mai poţi simţi mirosul ploii sau să-ţi freci mâinile de bucurie că ai întâlnit pe cineva special, care-ţi place foarte mult.

Rimney se îndreaptă clătinându-se către uşă, o deschide şi rămâne în prag, în picioare.

Trec prin el şi îmi dau seama că, până şi în aceste momente, toate gândurile sale se îndreaptă spre Val, gânduri de iubire disperată şi de ce trebuie să facă în continuare pentru a o feri de necazuri.

Traversez, ţinându-mă de mână cu Giff, curtea, deşi am senzaţia că-s la mii de mile depărtare de el. Unde mergem? Habar nu am. Dar, oriunde ne ducem, mergem repede, atât de repede că nici nu-mi dau seama când am trecut de Trowman Street. În acelaşi timp, devenim amândoi tot mai uşori şi mai luminoşi. La scurtă vreme, începem să zburăm deasupra zonei comerciale Kmart/Costco, apoi traversăm, de-a lungul, Lacul Wand şi dealurile din partea de nord a oraşului.

Dedesubtul nostru e casa lui Giff; e acoperită de zăpadă, luminile sunt toate aprinse, în spatele casei e un mic lac, în micul lac se vede luna.

Giff spune/gândeşte: O s-o faci?

Eu spun/gândesc: Da, o s-o fac.

Soţia lui e la masă, îşi pune facturile în ordine, are ochii roşii şi biletul de la Rimney aruncat pe podea. Mă vede şi scapă stiloul din mână. Sunt gol? Sunt palid? Îmi bate vântul prin păr? Da, da, da. Calc, cu piciorul gol, pe biletul de la Rimney.

— E o minciună, îi zic. Elliot e mort, dar îţi trimite toată dragostea lui. Rimney a făcut asta. Rimney. Repetă după mine.

— Rimney, zice ea.

Şi asta e tot ce reuşesc să fac. Ceva mă absoarbe în sus, afară din casă. Dar, pentru o clipă, apuc să-i văd faţa.

Realăturându-mă lui Giff în aer, îi arăt faţa ei. E fericit, putem pleca.

Amândoi suntem liberi să plecăm acum.

Şi plecăm.

Zăpada trece prin noi, păsările, la fel. Zeci, sute de oraşe se înşiră pe sub noi, şi noi putem auzi rugăciunile ce vin dinspre ele, supărările, sentimentele de zădărnicie. Dorinţe sau îndoieli ascunse trec, ca nişte rachete luminoase, pe lângă noi; le auzim în timp ce zburăm mai departe; o femeie care are nasul prea mare; un bărbat care nu a mai vândut nimic de luni întregi, un copil care poartă acelaşi tricou pătat de trei zile, două surori îngrijorate pentru a treia care susţine, încontinuu, că vrea să moară.

În tot acest timp, noi creştem în mărime, în iubire, ne contopim unul în celălalt şi ultimul lucru de care îmi amintesc înainte de a ne uni cu ceva pe care nu pot să-l descriu decât în cuvintele astea Nimic-nu-e-Exclus, e: Giff, Giff, te rog, explică-mi, ce te-a făcut să te întorci la mine?

Nu are nevoie să vorbească, căci răspunsul lui vine direct din mine, acum: dacă nu s-ar fi întors, s-ar fi salvat doar pe el însuşi. Întorcându-se, ne-a salvat pe mine, pe mama şi pe tata. Mergând la Cyndi, eu l-am salvat pe el.

Şi, astfel, ne-am eliberat cu toţii.

De aceea m-am întors. Mi-am trăit viaţa greşit, am privit totul prin prisma micimii mele şi, totuşi, la sfârşit, ceva luminos din mine a vrut să iasă la suprafaţă. Şi lumina aceea m-a trimis înapoi şi m-a salvat.

————————————

Traducere: Emanuel Huţanu
„Commcomm” by George Saunders

Corabie'n văzduh

Nicolae C. Ariton

A debutat, în mileniul trecut, în paginile suplimentului SF „Argonaut", editată de „Convorbiri literare" la Iaşi, cu povestirea „Hoţii de mai târziu". A obţinut două menţiuni la concursurile literare „Helion". A fost redactor la săptămânalul „Jurnalul SF". A publicat trei numere dintr-un fanzin personal, numit „Aliens et Vampires", cu ajutorul asociaţiei „L'Oeil du Sphinx", în limba franceză, distribuit în ţările francofone într-un tiraj de 200 de exemplare trimestrial. A publicat mai mult în Franţa, povestiri şi articole, în reviste şi fanzine: „Dragons et Microchips", „Planete a Vendre", „Antares", „Presences d'Espirits", creându-şi imaginea falsă de profesor de limba franceză care îşi petrece o parte din viaţă la Paris, când, de fapt, locuieşte la Tulcea, unde este profesor la un liceu industrial de construcţii. A învăţat franceza autodidact, citind romane SF din „Fleuve Noir", aduse de căpitanii de pescadoare, care navigau în Mauritania.

Cele mai mari realizări în domeniul SF-ului sunt: o conferinţă despre SF-ul românesc, de 10 minute, la Congresul francofon de SF, de la Yverdon, Elveţia, 1996, o discuţie de un minut şi o fotografie cu Gerard Klein, o discuţie de jumătate de minut şi o fotografie cu H.R. Giger şi o cină împreună Norman Spinrad şi Siudmak.

Povestirea de aici este despre marinarii de pe Marea Neagră şi ce păţesc ei când se întâlnesc cu extratereştrii, care nu vor să rămână pe mare prea mult.

———————————

Corabia grecească „Hagia Sophia”, o vechitură ce scârţâia sinistru din toate scândurile bordajului, cu vintrele pline de butoaie cu măsline, ulei şi vin de Rhodos, se târa, cu toate velele ridicate, pe oglinda apei Mării Negre, nemişcată de lipsa celei mai mici adieri de vânt. Era atât de cald şi sufocant că uleiul de măsline începuse să bolborosească în vasele de lut, turbându-l de furie pe căpitanul Onomagulos, care îşi vedea afacerea ducându-se în buzunarele zeilor Poseidon şi Hermes, care se înţeleseră între ei pentru a-l ruina.

— Mai multă apă, urlă el spre cei câţiva martolozi – marinari valahi, numiţi aşa de către greci şi turci – care aruncau, cu disperare, găleţi cu apă de mare în cala fierbinte ca un cuptor, din care se ridicau aburi.

— Kir Onomagulos, o să fie furtună, strigă timonierul, proptit inutil în timona nemişcată şi privind cerul înstelat. Cu toate că noaptea coborâse de câteva ceasuri bune, fierbinţeala aerului era la fel de mare ca în timpul zilei.

Căpitanul îl privi mut câteva clipe după care izbucni într-un val de ocări şi înjurături care, dacă ar fi putut fi transformate în valuri şi vânt, ar fi urnit o flotă întreagă.

— Valah panglicar, unde vezi tu furtună? Fierbem aici ca o ciorbă de fasole, în timp ce bucate scumpe greceşti se strică în cală din cauza acestei bălţi, pe care nici mare nu o poţi numi, fără vânt şi valuri, ca o oală de noapte.

Vântul începu să bată brusc, cu tărie, parcă de nicăieri, făcându-l pe timonierul valah să rânjească fericit, iar pe Kir Onomagulos să-l arunce din nou în braţele lui Odin, zeul furiei, strigând:

— Coborâţi pânzele, şleahtă de nemernici puturoşi, nu vedeţi că le rupe vântul! Ce mare o mai fi şi asta, unde vântul se iscă din nimic?

Grecii şi valahii care alcătuiau echipajul începură să se caţere pe parâmele de cânepă împletită, coborând cu repezeală velele putrede, gata să se rupă în vântul din ce în ce mai puternic.

— Vine furtuna, Kir Onomagulos, furtună mare…

Strigă timonierul valah, pe care îl angajase mai mult pentru că fusese pilot pe Dunăre şi cunoştea drumul până la Brăila, unde trebuia să ajungă marfa. Se opintea din ce în ce mai greu în timonă şi încerca să ţină cârma corăbiei pe direcţia busolei.

— Ce furtună, valahule, strigă grecul fudul, să vezi la Adriatica şi la ocean furtuni adevărate, asta-i un fel de scheunat de căţel.

Martolozii, care navigau de ani întregi pe Marea Neagră, ştiau, însă, ce înseamnă o furtună pe o mare care era mai tot timpul liniştită, dar ştiau de ce i se spune şi „neagră”.

Se adunaseră cu toţii în jurul preotului care şoptea „Tatăl nostru” amestecând cuvinte greceşti şi valahe, pentru a fi pe înţelesul tuturor. Erau legaţi în jurul mijlocului cu funii groase, pentru a nu fi aruncaţi dincolo de bord de valurile cât casa, ce începuseră să mături puntea.

Doi din cei mai puternici marinari din echipaj veniră să-l ajute pe timonierul Visarion Pachia să rotească timona, dar unul din ei căzu leşinat de oboseală sau spaimă, şi pilotul fu nevoit să-şi îndepărteze picioarele şi mai mult pentru a-şi putea păstra echilibrul.

Se părea că, totuşi, Dumnezeu îşi plecase privirea binecuvântată asupra lor, pentru că vântul amuţi câteva clipe, făcându-i pe toţi martolozii să-şi ridice privirile încrezători. Un val viclean îi ridică, însă, pe creasta înspumată, ca pe o coajă de nucă şi, fără ca Visarion să mai poată face vreo manevră salvatoare, îi izbi cu violenţă de o stâncă ascuţită, care pătrunse în burta corăbiei ca o lance. Câteva clipe se cutremură în capcana ucigaşă, vârful de piatră făcând ravagii în peretele de lemn care, pârâind asurzitor, explodă în mii de aşchii ascuţite. Un alt val îi izbi şi, sub apăsarea lui, pintenul de piatră se frânse, eliberând nava. Dar era prea târziu, spărtura din babord era de mărimea unui animal de povară, apa năvălind cu sălbăticie în interiorul corăbiei, făcându-o să se încline ameninţător.

Echipajul se repezi urlând către barca de salvare, care oricum era prea mică pentru a-i încăpea pe toţi.

Avu loc o încăierare scurtă şi primul aruncat peste bord a fost Kir Onomagulos, apoi preotul. Visarion Pachia îi privi cu dispreţ câteva clipe, apoi mângâie cu tristeţe mânerele lustruite ale timonei. Era a paisprezecea corabie pe care o părăsea în acest fel, toate vechi şi conduse de grecotei zgârciobi, care pentru câteva drahme în plus, alegeau drumul cel mai scurt, de a intra pe Dunăre, prin braţul Chilia, presărat cu stânci şi furtuni iscate din senin.

Se închină cu evlavie, apoi alergă pe punte pentru a se salva şi el, dar în direcţie opusă celorlalţi martolozi. În apropierea pupei, deschise un chepeng şi scoase dintr-un cotlon ascuns un trunchi de lemn de plută, pe care-l cioplise grijuliu în timpul liber şi în care avea ascunse douăzeci de lire turceşti de aur, haine, un catarg din bambus şi o fâşie de pânză de velă. Se căţără cu greu pe balustrada tribordului şi făcându-şi semnul crucii cu limba în gură, se aruncă în întunericul mării, strângând în braţe lemnul salvator. Era, însă, o noapte blestemată, în care Dumnezeu stătea cu spatele la ei. O rafală de vânt îi smulse din braţe trunchiul de plută şi răsucindu-l prin aer îl duse departe, în timp ce timonierul se prăvăli ca o piatră în apa învolburată a mării.

Era al cincisprezecelea sfârşit pe care îl trăia, la fel de întunecat, cald şi umed. Visarion Pachia, înotând disperat, reuşi să iasă câteva clipe deasupra apei, suficient ca să-şi umple plămânii cu cel mai minunat aer pe care-l respirase vreodată. Înainte ca valurile să-l acopere din nou, reuşi să înşface o scândură groasă, de două ori mai lungă ca el şi de care se legă cu centura din piele, pe care o trecu în jurul mijlocului şi al lemnului smuls din bordaj. Se chirci de durere sub izbitura apei ce se prăvălise peste el, dar cu plămânii plini de aer şi zâmbetul pe buze îşi aduse aminte că nimeni din familia lui de valahi nu murise noaptea, cu o găleată de apă în cap, poate şi pentru simplul motiv că toţi, până la el, fuseseră ciobani.

* * *

Modulul de salvare nu mai răspundea nici unei comenzi. Sub gravitaţia planetei, viteza creştea vertiginos, în câteva unităţi de timp urmând impactul cu suprafaţa acesteia. Alienii din interior pregăteau, cu gesturi iuţi şi sigure, deznodământul: activară robotul asemănător unui miriapod, care, înaintând cu viteză de-a lungul pereţilor navei, începu să întindă fibre albe dintr-un material elastic şi dur. În scurt timp, întregul interior era ocupat de o adevărată pânză de păianjen, construită pe baza unor calcule complexe.

Modulul pătrunse în atmosfera planetei şi scutul protector se aprinse în urma frecării cu atmosfera. Ardea doar stratul superficial, fără niciun pericol pentru cei din interior, care, ajutaţi de robot îşi înfăşurau trupurile în firele albe, suspendându-se apoi ca nişte coconi de mătase în împletitura fină. După ce şi ultimul pasager îşi fixă scutul, miriapodul mecanic porni cu viteză sporită să îndesească reţeaua sau, dimpotrivă, să distrugă porţiuni mari din ea, care nu mai corespundeau geometriei complicate ce stătea la baza construcţiei.

Impactul cu suprafaţa planetei a fost fatal pentru robot, oprirea bruscă catapultându-l într-unul din pereţii modulului, sfărâmându-l în zeci de fragmente. Coconii, însă, începură un dans, întinzând şi comprimând firele de care erau legaţi, şi care aveau scopul de-a amortiza impactul, transformându-l în final, într-un blând legănat. Încet, sunetele stârnite de vibraţia corzilor se stinseră, lăsând loc, din nou, liniştii depline.

Fragmentele disparate ale miriapodului fremătară câteva clipe apoi, sub acţiunea unor forţe invizibile, începură să se deplaseze cu viteză redusă, contopindu-se din nou în construcţia iniţială. Se apropie de peretele navei şi unul din tentacule perforă materialul extradur, pentru a lua primele probe din mediul exterior.

În timp ce coconii stăteau în continuare nemişcaţi, miriapodul mecanic îşi reluă munca, transformând meticulos întreaga reţea de fire într-o masă celulară diformă, menită să apere alienii de eventuala pătrundere a

apei în interiorul modulului. Tehnica era simplă: înţepa cu un braţ în formă de tentacul fiecare fir din reţea, şi acesta începea să crească în volum, transformându-se rapid într-o suprafaţă plană, flexibilă şi rezistentă.

După ce şi ultimul fir s-a transformat într-un perete, s-a retras într-una din celulele goale, rămânând imobil, în aşteptarea unui viitor cunoscut dinainte şi, poate, de foarte multă vreme predestinat.

* * *

Visarion Pachia zăcea nemişcat, cu muşchii moi, plutind jumătate în apă, pe scândura de care se legase cu centura pantalonilor în noaptea naufragiului. Se trezi buimac, în şuieratul ascuţit al modulului care traversase în flăcări cerul şi se prăbuşise în mare, destul de departe. Cu toate că tâmplele îi zvâcneau gata să plesnească şi mintea-i era mai tulbure decât după cea mai cruntă beţie cu ouzo de anason, realiză că ceea ce văzuse nu fusese altceva decât una din acele pietre care cad din ceruri, anunţând moartea unui om. Poate chiar a lui! Încăpăţânat îşi roti privirea în jur, în speranţa de a zări barca de salvare de pe „Hagia Sophia”... apoi, măcar câteva resturi din corabie, cu care să-şi încropească o plută primitivă... sau... câteva provizii... În zadar, însă, luciul apei era mai neted şi mai curat decât al unei oglinzi! Iar orizontul era atât de îndepărtat şi se vedea atât de limpede, încât lui Visarion i se păru, într-o doară, că zăreşte capătul lumii.

Habar nu avea unde se află. Toţi căpitanii de corăbii cu care navigase, de când se tocmise la simbrie, îi spuneau râzând că Marea Neagră este atât de mică încât când e senin îi zăreşti celălalt ţărm. O parte dintre ei zăceau acum în adâncuri, cu corăbii cu tot. Începu să plângă, plin de obidă, strigând blesteme printre sughiţuri, la adresa tuturor sfinţilor. Când deznădejdea îi era mai cumplită ca oricând, un gând de speranţă îi încolţi în minte: „Dar dacă piatra de foc n-a fost decât un semn de la Dumnezeu, pentru a arăta locul salvării?!” şi începu din nou să plângă, de data

aceasta spăşit şi murmurând o rugăciune de iertare a păcatelor.

Scândura de care era legat, un putregai smuls din bordajul navei, nu-l ajuta decât să nu se înece prea repede, fără a se fi chinuit suficient de mult. Înotând cu greu, ajunse după câteva ore, sfârşit de oboseală, în apropierea locului unde bănuia că s-a prăbuşit focul ceresc. Încercă să se ridice cât mai mult deasupra apei, pentru a putea privi cât mai departe. Nimic însă. Vlăguit, îşi lăsă fruntea pe scândura putredă şi simţi cum se scufundă încet.

Un ţipăt scurt, asemănător celor scoase de pescăruşi, ţâşni din apropiere. Îşi ridică privirea tulbure în lumina orbitoare a soarelui, dar nu zări nicio pasăre. Un alt ţipăt şi, în sfârşit, descoperi locul de unde provenea: cam la o sută de paşi plutea un obiect cenuşiu, fără a se distinge prea bine ce este. Ajutându-se mai mult cu braţele şi picioarele, decât cu rugăciunea ce aproape o striga fericit, se îndreptă spre acel lucru în care se afla ultima speranţă de supravieţuire.

Rugăciunea se stinse încet, după ce atinse obiectul: nu mai mare decât timona corăbiei prăpădite în furtună. Un dovleac uriaş, aşa cum văzuse prin ţările arabe, dar poleit cu un argint cenuşiu şi totuşi strălucitor. Desprinse centura din jurul scândurii şi, curios, se roti înot în jurul lui. Îl ciocăni cu degetul îndoit, la început discret, apoi din ce în ce mai tare. Nu se auzea nimic. Nu se întâmplă nimic! Fără să mai stea pe gânduri, se hotărî să se caţere pe el, pentru a scăpa de apa care îi pătrunsese până în măduva oaselor.

Reuşi după câteva încercări chinuite şi acum sta nemişcat deasupra, neîndrăznind să facă nici cea mai mică mişcare, pentru a nu aluneca din nou în apă. Încet, se destinse şi îşi căută o poziţie mai comodă. Locul era prea îngust, aşa că se întinse pe burtă şi pentru prima oară se simţi fericit că trăieşte.

Căldura soarelui îi pătrunse încet în carne şi oase, făcându-l să adoarmă şi să viseze o pisică verde.

Se trezi într-un târziu, dar i se părea că doarme. Sau ar fi vrut să i se pară! Foamea şi setea l-au hotărât să-şi

schimbe poziţia. Rezolvarea nu putea veni decât din interiorul sferei. Visarion Pachia mângâie protector învelişul dur. „Până la urmă ce putea fi dacă nu un fruct necunoscut, purtat de valuri de pe malurile mâloase ale Dunării?!” Îşi aduse aminte totuşi că obiectul căzuse din ceruri, trimis de Dumnezeu sau poate de diavol, pentru a-l pune la încercare. Care era oare adevărul?

Încercă să zgârie cu unghiile crusta metalică, apoi să o spargă cu lovituri de pumn. Când ultimele picături de vlagă i se scurseră zadarnic, o parte din peretele dovleacului îşi pierdu culoarea cenuşie, devenind albă, tremurând ca suprafaţa unei ape, dispărând apoi complet şi lăsând un gol suficient de mare pentru a-şi vârî mâna. Privi temător înăuntru, dar nu se zărea decât ceva asemănător unui fagure de culoare albă.

Cu inima strânsă de frică, îşi vârî înăuntru degetele ce-i tremurau ca nişte surcele în bătaia vântului. Le retrase speriat când frânse primul perete al fagurelui, dar, văzând că nu se întâmplă nimic altceva, forţă din nou, de data aceasta cu pumnul. Rupse puţin din ceea ce părea a fi miezul şi mirosi neîncrezător, apoi atinse cu limba. Parfumul şi gustul celei mai bune mieri de albine ce o mâncase vreodată! Îşi umplu gura uscată cu fagurele alb şi mestecă încet, înghiţind apoi cu ochii închişi de frică, aşteptând să moară. Nu muri! Cel puţin deocamdată! Şi dacă avea să crape, măcar să fie sătul, nu uscat ca un gard din coajă de copac. Consumă tacticos mai bine de jumătate din conţinutul sferei, rămânând nemişcat, sătul şi fericit, sub soarele năucitor de fierbinte, în adierea uşoară a unei brize ce reuşea doar să zgârie oglinda nemişcată a apei.

Setea, foamea şi oboseala începură să-i părăsească trupul, în locul plumbului ce i se adunase în toate mădularele, apărând o tărie pe care nu o mai simţise niciodată. Şi mintea-i deveni mai limpede ca niciodată! Multe gânduri noi i se roteau în cap cu repeziciune, aproape ameţindu-l şi făcându-l să se întrebe curios de unde îi veneau asemenea idei, cum era aceea de a părăsi dovleacul salvator la începutul nopţii, când vântul va fi mai

puternic şi se va putea orienta după stele. „Dar cum?!” se întreba mirat Visarion Pachia şi alte o mie de gânduri străine îi veneau în minte, făcându-l să rămână cu gura căscată de uimire, vântul pătrunzând cu uşurinţă şi răscolindu-i cariile adânci ale dinţilor.

Noaptea a sosit caldă, limpede şi cu o puzderie de stele strălucitoare. După ce s-a înfruptat cu lăcomie din ceea ce mai rămăsese în interiorul sferei, martolozul Visarion Pachia se hotărî că sosise vremea să se îndrepte spre ţărm. Se dezbrăcă şi se lăsă să alunece în apă, păstrând în braţe doar cămaşa de lână, ţinând-o deasupra capului pentru a nu se uda. Se întoarse apoi pe spate observând că plutea mai bine decât se aşteptase şi întinse braţele ca un catarg, vântul umflându-se în pânza cămăşii, împingându-l încet în direcţia nord-est, după cum indicau stelele agăţate de cerul senin. După o oră, căpătase viteza celei mai rapide corăbii greceşti din Salonic, iar braţele nu-l dureau deloc, de parcă nici nu erau ale lui. Închise ochii încercând să adoarmă. „Dacă nu am înnebunit de tot, gândi Visarion, ceea ce se întâmplă cu mine acum nu se poate numi decât o diavolească vrăjitorie.” Şi adormi fericit.

* * *

Robotul se afla de câteva unităţi de timp în stomacul lui Visarion Pachia şi cerceta curios pereţii acestuia, care începură o mişcare ondulatorie lentă. La partea inferioară se auzea cum se scurg sucurile gastrice şi primele bucăţi din fostul fagure din modul alunecară în cocteilul de acizi diluaţi, transformându-se rapid într-o melasă diformă. Speriat de soarta alienilor, porni cu iuţeală la construcţia unei noi pânze de păianjen, prinsă de data aceasta de pereţii stomacului. Lucrarea încheiată şi preţioşii coconi aşezaţi în siguranţă, nanorobotul începu să-şi micşoreze dimensiunile, ajungând în scurt timp aproape invizibil în raport cu mărimea coconilor. Străpunse un vas de sânge, pătrunse în interiorul acestuia şi purtat de mişcarea plasmei, porni în cercetarea corpului gazdă. Trecu, studiind cu atenţie toate organele, dezamăgit de simplitatea lor, dar

şi de gradul înaintat de uzură în care se aflau. Trecerea timpului, abuzurile de hrană organică, aduseseră întreg mecanismul la o stare de uzură ce părea iremediabilă. Fiinţa se degrada structural odată cu trecerea timpului, dar fenomenul era accelerat de existenţa multor organe inutile, care consumau mari cantităţi de energie, în timp ce altele, vitale, aveau o construcţie atât de fragilă, încât cel mai mic incident le-ar fi fost fatal. Robotul luă decizia să treacă la înlocuirea acestor greşeli de concepţie, dar nu înainte de a ajunge în zona de unde bioprogramul îşi trimitea comenzile.

* * *

Îl treziră voci arţăgoase şi miros greu de trupuri nespălate. Deschise buimac ochii, încercând să-şi amintească ce se întâmplase cu el. Zări doar o duzină de picioare murdare, încălţate cu sandale împletite din coajă de copac şi cânepă, fremătând cu furie nisipul în jurul lui. Se chirci, încercând să-şi adune puterile. Se ridică neaşteptat de uşor: nu-l durea nimic şi era la fel de odihnit ca şi după cel mai straşnic somn. Senin şi foarte calm, Visarion Pahia îi privi drept în faţă pe cei ce-l înconjurau şi care amuţiseră: nouă bărbaţi slinoşi, cu părul şi bărbile năclăite de mizerie, îmbrăcaţi în cămăşi împletite din păr de cal, având în jurul mijlocului bucăţi de funie de care atârnau săbii lungi cu tăişul ştirbit, semănând cu nişte fierăstraie.

— Cine eşti, străine? întrebă ameninţător, unul dintre ei, într-o latină bizantină.

— Visarion Pahia, martoloz şi timonier pe „Hagia Sophia”,… naufragiat azi noapte în furtună, câteva clipe se poticni în vorbe, când zări că fiecăruia din cei nouă le lipsea urechea stângă. Dar voi cine sunteţi? răspunse tot în latina bizantină, o limbă care se mai vorbea doar în mănăstirile uitate de timp prin fostul Imperiu Roman de Răsărit.

— Am fost miruiţi de însuşi *isapostolos*-ul Dragases Palaiologos, reprezentantul lui Dumnezu pe Pământ pentru a apăra graniţele Sancta Respublica Romana în aceste locuri sălbatice! spuse cu mândrie acelaşi bărbat. Am sosit aici în număr de patru sute şi priveşte câţi am mai rămas?!

Cazacii, slavii şi bolile i-au răpus pe ceilalţi! Dar isapostolos-ul şi noi, soldaţii lui, vom învinge până la urmă şi diavolii vor fi goniţi pentru totdeauna în haznaua de foc a iadului.

Cei nouă se închinară şi Visarion Pahia o făcu şi el, ba chiar cu mai multă patimă decât ceilalţi, nevenindu-i să creadă că bărbaţii aceia habar nu aveau că împăratul Bizanţului, Dragases, aşa cum îi spuneau bizantinii, sau Constantin al XI-lea, cum îi spuneau europenii, murise în 1453, apărând zidurile Constantinopolului de turcii otomani.

— Tu cine eşti? După nume nu pari a fi romeu din Bizanţ, cu toate că ne vorbeşti limba. Eşti vreun cazac din Crimeea sau vreun slav de la Moscova?

— Nu, sunt valah din Valahia Mare.

— Vino, creştine! îl invită cu voce blajină unul din soldaţii-misionari, înalt şi pleşuv. Numele meu este Galerius şi te invit să te ospătezi cu noi dintr-un prânz sărac şi să bei o picătură de vin pentru a te întrema.

— Pe unde suntem? întrebă Visarion, de data aceasta în greceşte.

— În Achilea, cum îi spun grecii, la gurile Dunării, sau Eskil-Kale, cum îi spun păgânii…

— Sau Chilia Veche, cum îi spun valahii, adăugă Visarion.

Porniră într-un nor de praf şi muşte, printre dunele de nisip şi smocurile de mărăcini, spre comenduirea din lemn şi piatră, construită la liziera unei păduri stranii din stejari contorsionaţi de vânt, frasini şi plopi, legaţi între ei de un hăţiş de plante agăţătoare. Totul era înconjurat de două rânduri de şanţuri şi taluzuri de piatră, dar adevărata fortificaţie o reprezenta peretele de vegetaţie al pădurii.

— Văd că aceste falnice întărituri îţi stârnesc uimire, ele au fost, însă, zadarnice împotriva slavilor şi cazacilor, vorbi pleşuvul. Ne-au ucis unul câte unul când ieşeam să propăvăduim credinţa, săgetându-ne din locuri ascunse sau atacându-ne în haite de călăreţi sălbatici.

Curtea interioară adăpostea o singură clădire, construită primitiv, semn că soldaţii basileului erau mai pricepuţi în rugăciuni decât în arhitectură şi meşteşugul construitului.

Zidurile erau din blocuri de piatră legate cu pământ galben, susţinute mai mult de propria greutate decât de priceperea zidarilor.

Încăperea uriaşă, luminată de câteva ferestre, care în loc de sticlă aveau intestine de animale, întinse şi unse cu ulei pentru a le face translucide, era şi dormitor şi sală de mese. Paturile erau grămezi de paie, aşezate direct pe pardoseala din acelaşi lut galben, peste care erau aruncate bucăţi de postav gros, iar în mijlocul sălii trona o masă uriaşă, din lemn cioplit grosolan, pe mijlocul căreia îi aştepta cina, un porc sălbatic gătit la proţap. Soldaţii Bizanţului se repeziră cu săbiile şi-l hăcuiră în câteva clipe, aşezându-se zgomotoşi în jurul mesei şi muşcând cu poftă din bucăţile de carne fierbinte, încă sângerânde.

— Iartă-ne, valahule, bolborosi unul din ei, aflat la masă în faţa lui Visarion Pahia, îmbiindu-l cu o bucată de carne, viaţa şi moartea pe care le-am îndurat aici ne-au sălbăticit în aşa măsură încât într-un timp ne-am îndoit şi de puterea Împăratului şi Domnului. De aceea ne-am tăiat cu toţi urechea stângă, pentru a nu mai auzi cuvintele Satanei, care ne ispitea. Când unul dintre noi a adus vestea că valurile te-au aruncat pe ţărmul nostru, am părăsit fortul ca să te vedem. Credeam că eşti un sol de la Constantinopol, dar cum acesta se lasă aşteptat, trebuie să mâncăm zdravăn pentru a fi puternici, să putem ridica spada şi să lovim în necredincioşi.

— Bea! îl îndemnă un altul, întinzându-i un vas de lut plin cu un alcool tulbure, preparat din corcoduşe sălbatice, tare ca focul.

Pe Visarion Pahia nu-l ispitea, însă, nimic din cele aflate pe masă. Muşcă din bucata de carne, dar o mestecă şi înghiţi cu mare greutate, cu toate că era fragedă şi gustoasă.

Îi plăcea doar un sfeşnic de bronz cu încrustaţii de argint şi simţi cum salivează de poftă privind arabescurile de metal.

* * *

Drumul prin artera groasă părea destul de simplu pentru robot, dar după câteva unităţi de timp fu atacat cu violenţă de un grup masiv de celule albe, încercând să îl distrugă. Prima şarjă a leucocitelor a respins-o relativ uşor, dar cu fiecare revenire, acestea erau mai îndârjite şi mai greu de distrus, schimbându-şi structura în permanenţă, în căutarea metodei de apărare împotriva intrusului.

Când totul părea pierdut pentru robot, din miile de programe de autoapărare pe care le avea implantate în memoria artificială, aplică mimetismul, transformându-se într-o banală globulă roşie. Leucocitele se îndepărtară cu repeziciune şi astfel îşi putu continua drumul nestingherit.

Sistemul central de comandă al corpului, locul unde se afla instalat şi bioprogramul, era o altă monstruozitate organică, bazată pe o aglomerare de câteva sute de milioane de neuroni, interconectaţi primitiv între ei, circuitul informaţiilor făcându-se pe cale chimică şi electrică.

Primul impuls al robotului a fost să facă cale întoarsă şi să părăsească împreună cu coconii această hrubă plină de putreziciuni care era Visarion Pahia. Misiunea trebuia dusă, însă, până la capăt. Pătrunse în masa organică care o forma creierul timonierului, reglându-şi scutul electric la nivelul tensiunilor interconexiunilor. Îşi activă senzorii pentru a putea decodifica mesajele chimice şi reuşi primul transfer de informaţii.

În aglomerarea de neuroni se afla depozitată o cantitate imensă de informaţii, dar complet inutilă; în principal experienţe şi senzaţii pe care uriaşul corp le avusese de-a lungul timpului. Nu amintirile lui Visarion Pahia îl interesau pe miriapodul mecanic, ci modul de funcţionare a mecanismului şi posibilităţile de îmbunătăţire.

Descoperi că sistemul central de comandă era împărţit în mai multe zone, cu funcţii precise pentru fiecare, grupuri de milioane de neuroni, însă posibilităţi energetice neaşteptat de mari zăceau inerte din lipsă de interconexiuni. Aceste energii latente reprezentau soluţia.

Fără să ezite, robotul trecu la ofensivă. Mărindu-şi tensiunea electrică, se deplasă de-a lungul suprafeţei creierului, distrugând conexiunile vechi şi înlocuindu-le cu altele, create sintetic.

După multe unităţi de timp, străpunse din nou un vas de sânge, pornind pe drumul de întoarcere spre locul unde îi părăsise pe coconi. Cele mai importante organe îşi recăpătaseră elasticitatea ţesuturilor, în timp ce altele intraseră într-o metamorfoză stranie pentru o fiinţă omenească. Undeva, în zona mediană a colonului, extirpă o aglomerare de celule moarte, care într-un timp nu prea îndepărtat l-ar fi ucis pe vechiul Visarion Pahia…

* * *

— Treziţi-vă, blestemaţilor! le şoptea la urechea rămasă soldatul călugăr Galerius, în timp ce-i izbea cu picioarele pe cei care dormeau ca nişte animale pe grămezile de paie. Veniţi să vedeţi, păcătoşilor, cum l-am adus pe Satana în casa noastră.

Se ridicară, împleticindu-se mahmuri în bezna nopţii, în timp ce luna se ivi după o perdea de nori, aruncând o spoială de lumină galbenă, suficientă pentru a-şi vedea privirile asemănătoare cu ale unor bivoli speriaţi. Ţinându-şi strâns săbiile ştirbite, se ridicară din aşternuturi, mormăind nemulţumiţi. Îl zăriră pe Visarion Pahia, în lumina slabă a câtorva opaiţe, stând la masă şi muşcând cu poftă din ceea ce părea a fi un os rămas de la cină. Era, însă, sfeşnicul de bronz, a cărui lucrătură de argint dispăru, înghiţită lacom de timonierul corabiei. Când termină şi ultimul arabesc de pe trunchiul de bronz, îl abandonă cu regret printre celelalte resturi ale cinei, în timp ce soldaţii bizantini îşi făceau cruci mari şi scuipau pentru a-l alunga pe Satana.

Cu paşi hotărâţi, Visarion Pahia se îndreptă spre singura icoană aflată în încăpere, pictată cu aur şi argint. Trase cu unghiile dâre lungi pe suprafaţa sfântă şi-şi vârî apoi degetele în gură, plescăind de plăcere. Era prea mult pentru bieţii oameni, care se repeziră cu săbiile ridicate la cel care le profana credinţa, urlând: „Piei, Satana!” şi îl

izbiră toţi odată. Se auzi un scrâşnet de fier lovind o piatră şi soldaţii Bizanţului amuţiră, cu gurile căscate, în timp ce valahul îi privea mirat şi fără nicio zgârietură. Încercă să-i întrebe ceva, dar cuvintele îi rămaseră în gât. Soldatul călugăr Galerius îşi făcu avânt şi încordându-şi toate puterile îşi repezi sabia în beregata străinului, cu o tărie care ar fi retezat şi un trunchi de copac. Lama de oţel se frânse, scoţând mii de scântei, în contact cu pielea blestemată, făcându-i pe atacatori să se retragă înspăimântaţi câţiva paşi, privind neputincioşi cum Satana se întoarce şi-şi continuă ospăţul din icoana lor, până când din aceasta nu rămase decât o bucată de lemn cenuşie cu zgârieturi adânci.

— Foc! şopti unul din cei nouă şi se repeziră disperaţi spre vatra în care cărbunii pâlpâiau gata să se stingă. Înfăşurară în vârful săbiilor capete de funie, apoi făcliile improvizate le îmbibară în vasul cu grăsime aflat lângă foc. Flăcările ţâşniră cu tărie, umplând camera cu larma lor veselă, alungând nu numai întunericul, ci şi spaima din sufletele bărbaţilor. Visarion Pahia dispăruse, însă se repeziră pe urmele lui, călcându-se în picioare şi strigând cât îi ţineau plămânii, pentru a căpăta curaj. Îl zăriră alergând încet, în dreptul întăriturilor de pământ. Fără să se grăbească prea tare, porniră după el, împroşcându-l cu cele mai crunte blesteme.

* * *

Timonierul Visarion Pahia plutea într-un zbor stângaci, dezechilibrându-se uşor la orice adiere de vânt mai puternică. Încet, căpăta, însă, siguranţă şi acumula energia pe care robotul reuşise să o concentreze din insignifiantele resurse interne ale omului, pentru a-l elibera din capcana gravitaţională a planetei.

În scurt timp, din vechiul timonier martoloz nu mai rămăsese aproape nimic, o stranie entitate îi transformase oasele şi carnea într-o construcţie asemănătoare unui disc zburător, în care pielea se transformase şi ea într-un pergament translucid, prin care răzbătea lumina galbenă a

lunii. Aurul şi argintul îngurgitate intraseră demult în metabolismul noii fiinţe, transformându-se în complicaţi captatori de energie cosmică, cu care Visarion Pahia începu să se hrănească.

Alienii îşi părăsiră coconii protectori, ocupându-şi locurile în noua navă, verificând laborioasa muncă făcută de robot, a cărui misiune luase sfârşit, unul din ei dezmembrându-l şi înglobându-i memoria în sistemul de comandă al navei, fostul creier al lui Visarion Pahia.

Vântul începu să sufle uşor, aşa cum făcea de fiecare dată înainte de furtună, în acest loc pierdut de pe ţărmul Mării Negre. Câteva rafale dezechilibrară discul zburător, care era întruchiparea lui Visarion Pahia, declanşând în interconexiunile neuronale rămase întregi curenţi slabi şi coduri chimice diluate, care stârniră în restul de suflet rămas spaima de naufragiu. De data aceasta, însă, nu era sentimentul de frică şi dorinţa de fugă pe care o simţise de fiecare dată când corabia era ameninţată, acum îi era teamă pentru alienii care se foloseau de corpul şi mintea lui ca de o corabie ce naviga printre nori.

Şi pe apă, şi în cer, furtuna era, însă, la fel de înspăimântătoare, ameninţând să distrugă totul în calea ei. Alienii erau neputincioşi în manevrarea omului navă, care acumulase prea puţină energie pentru a se putea împotrivi rafalelor de vânt din ce în ce mai puternice. Renunţară la orice manevră de comandă, conştienţi că soarta lor se afla în bioprogramul fostei fiinţe umane care fusese Visarion Pahia, în priceperea acestuia de a se strecura printre rafalele de vânt şi să profite de tăria acestuia pentru a căpăta altitudinea necesară captării energiei cosmice.

Robotul alienilor îi distrusese milioane de interconexiuni neuronale, dar priceperea conducerii unei corăbii în plină furtună îi rămăsese întreagă. Doar simţind curenţi de aer mai calzi, care îl ajutau să se ridice mai sus şi ocolind învolburările de aer rece şi ploaia, corabia Visarion Pahia naviga din ce în ce mai sigură, făcându-i să spere pe alienii aflaţi la bord că se vor salva încă o dată de la pieire.

Cei nouă soldaţi ai Bizanţului se urcaseră pe acoperişul şubred al comenduirii, de unde strigau ocări şi înjurături la adresa diavolului care zbura deasupra lor.

— Feriţi din calea mea, neputincioşilor, striga soldatul Galerius, făcându-şi loc cu greu printre ei, purtând în mână o archebuză ruginită, pe care o găsise aruncată de-a valma, în camera armelor, împreună cu armuri şi arme ale zecilor de soldaţi care îşi găsiseră sfârşitul în luptele cu duşmanii din acel loc blestemat.

Fără ca ceilalţi să-i acorde vreo atenţie, Galerius turnă, chinuit, praf de puşcă în ţeava puştii primitive, îndesă o bucată de plumb şi un petic de postav, după care propti ţeava pe umărul puternic al unuia dintre soldaţi, căruia îi strigă la urechea sănătoasă să nu se mişte dacă vrea să mai apuce zorii în viaţă. Smulse o torţă şi aprinse fitilul archebuzei, după care închise un ochi, încercând să ţintească cât mai bine arătarea diavolească care zbura în volte largi deasupra lor, înălţându-se din ce în ce mai mult către stele.

Bubuitura a fost atât de puternică, încât soldaţii călugări se aruncară îngroziţi pe acoperişul putred, care nu rezistă şocului şi se prăbuşi într-un zgomot asurzitor de grinzi rupte, ziduri prăbuşite şi strigăte disperate ale oamenilor.

Nimeni nu mai apucă să vadă cum plumbul archebuzei îl loveşte în plin pe Visarion Pahia, sfărâmându-i straniul corp. Impactul proiectilului îl aruncă în mijlocul turbulenţelor de aer care îl frânseră ca pe o corabie putredă, aruncând-o în valurile furioase, unde se scufundă încet, aşezându-se alături de alte epave, ale căror echipaje crezuseră că Marea Neagră nu este decât un fel de lac liniştit, unde nu se întâmplă nimic uimitor.

————————————

Traducere: Emanuel Huţanu
„Corabie'n văzduh" by Nicolae C. Ariton

Arta războiului

Nancy Kress

Prima ei povestire a apărut în 1976. Născută în 1948, locuieşte în Rochester, New York şi a scris 21 de cărţi de science fiction cu subiecte de la ingineria genetică până la fizica cuantică. A început să-şi vândă povestirile elegante şi ironice pe la jumătatea anilor şaptezeci, şi de atunci a devenit colaborator frecvent al revistelor de gen. Cărţile sale cuprind povestea „Beggars in Spain”, care a primit premiile Hugo şi Nebula, precum şi continuarea acesteia, „Beggars and Choosers”. Pe lângă premiul obţinut pentru „Beggars in Spain”, Kress a mai primit două premii Nebula pentru povestirile „Out of All Them Bright Stars”, publicată deja în Sci-Fi Magazin şi The „Flowers of Aulit Prison”. Ultimele ei romane publicate sunt „Crossfire” (apărut în România la editura Lucman), „Nothing Human” în 2003 şi „Crucible” în 2004. Trilogia sa, „Probability Moon”, „Probability Sun” şi „Probability Space”, a apărut iniţial tot la editura Lucman. Pe 1 iulie era programată lansarea ultimului ei roman, „Dogs”.

Această a treia povestire semnată Nancy Kress pe care o publicăm, leagă arta de război, în cazul extratereştrilor, fără a trece pe lângă problemele ce se nasc între mamă şi fiu, atunci când mama e un general erou în lupta cu alte civilizaţii.

———————————

— Foc! ordonă cu sălbăticie doamna colonel, care sângera pe puntea navei sale, dar care, totuşi, era încă stăpână pe vocea sa.

Tânărul şi neexperimentatul ofiţer de punte strigă:

— Nu va folosi la nimic, sunt prea mulţi…

— Am spus foc, la naiba!

— Foc de voie! ordonă ofiţerul către artilerişti, apoi închise ochii anticipând focul de baraj, dar şi priveliştea cadavrelor sfârtecate. Mai rămăseseră doar câteva minute, câteva secunde…

O lumină strălucitoare se aprinse pe fiecare ecran, o lumină orbitoare, care umplea încăperea. Membrii echipajului, cei care se mai aflau încă pe nava aproape distrusă, aruncară armele ca să-şi apere ochii. Când lumina se stinse în sfârşit, baza inamică dispăruse. Fusese spulberată, ca şi cum nu ar fi existat niciodată.

— Baza… a… Cum aţi făcut asta, doamnă? întrebă uluit ofiţerul.

— Caută supravieţuitorii, ordonă doamna colonel şi leşină din cauza rănilor, care ar fi omorât un soldat mai slab, şi toţi soldaţii erau mai slabi decât ea…

Nu, bineînţeles că nu aşa s-a întâmplat. Aceasta este versiunea holografică, disponibilă prin ansiblu în întreaga galaxie Umană, apărută la 48 ore după victoria celor de pe 149-Delta. Autorul este necunoscut, dar veterana actriţă Shimira Coltrane a interpretat rolul colonelului (promovat, desigur, la gradul de general). Ochii verzi strălucitori ai Shimirei fuseseră foarte impresionanţi, chiar dacă nu suficient de precişi. Generalul Anson deturnase un imens meteorit, zdrobind astfel baza inamică şi distrugând un depozit important de arme ale Teli şi mare parte din civilizaţia Teli de pe întreaga planetă. A fost o importantă victorie umană în război, şi în acel moment aveam mare nevoie de aşa ceva.

Ce s-a întâmplat în continuare nu a fost niciodată transpus într-o hologramă. De fapt, a fost un incident minor dintr-o zonă minoră a războiului dintre Oameni şi Teli. Dar nicio zonă de război nu este considerată minoră de soldaţii care luptă acolo, şi chiar şi un mic incident poate avea repercusiuni imense. Ştiu asta. Voi plăti tot restul vieţii mele pentru ceea ce s-a întâmplat pe 149-Delta.

Nu este nici pălăvrăgeală filosofică, nici melancolie inerentă. Este un fapt ştiinţific.

* * *

Eu şi Dalo tocmai ne instalam în cabinele noastre de pe *Şeherezada* când sosi doamna general, neanunţată şi neînsoţită. Lăzile cu echipamentul personal se aflau pe podeaua cămăruţei noastre, unde Dalo îşi petrecea mare parte a timpului, atunci când eu eram pe planeta de jos. Niciunul din noi nu voia să se afle aici. Făcusem cerere să fiu transferat în interes de serviciu pe Terra, unde nu fusesem nici eu, nici ea, şi eram entuziasmaţi că vom avea în sfârşit ocazia să vedem Capela Sixtină. O mare parte din arta terestră originală se pierduse, dar Capela Sixtină era încă acolo, şi amândoi tânjeam să admirăm sublimul plafon. După care am fost transferat pe 149-Delta.

Dalo stătea aplecată peste o cutie de *mutomati*, când uşa cabinei se deschise şi aghiotantul strigă:

— Generalul Anson în vizită la Căpitanul Porter, *drepţi*!

Am luat repede poziţia de drepţi, întrebându-mă până unde puteam merge înainte ca ea să-şi dea seama că e o parodie.

Doamna general intră, arătând splendid în uniforma completă, cu medaliile strălucind pe piept, încadrată de alţi doi aghiotanţi, care abia încăpeau în cabină. Calmă ca întotdeauna, Dalo se ridică şi îşi scutură praful de *mutomati* de pe mâini. Doamna general îmi aruncă o privire ce nu exprima nimic. Avea ochii căprui.

— Pe loc repaos, soldat!

— Mulţumesc, doamnă. Bunvenit, doamnă!

— Mulţumesc. Iar aceasta este…

— Soţia mea, Dalomanimarito.

— Soţia ta.

— Da, doamnă.

— Nu mi-au spus că eşti căsătorit.

— Sunt, doamnă. Cu o civilă, evident. Şi nu numai atât, cu o civilă care arăta ca… Nu ştiu de ce am facut-o. Ei bine, da, ştiu. Soţia mea este pe jumătate Teli, am spus.

Păru că ezită, pentru mai mult timp. Într-adevăr, Dalo are corpul scurt şi îndesat şi părul deschis la culoare al unei Teli. Era un model genetic pentru planeta sa de origine, o lume rece şi cu o forţă de gravitaţie mare. Cu siguranţă, un general ar fi ştiut că este imposibilă încrucişarea unor specii diferite – mai ales *acea* încrucişare de specii diferite. Dalo e la fel de umană ca şi mine.

Privirea generălesei deveni rece. Din ce în ce mai rece.

— Nu-mi place acest gen de umor, Căpitane.

— Nu, doamnă.

— Am venit să-ţi dau ordinele. Mâine la ora cinci, naveta ta va pleca. Vei avea baza într-o structură Teli centrală, care conţine un depozit foarte mare de artefacte umane furate. Am desemnat trei soldaţi să împacheteze şi să transporte în partea de sus orice consideri că are valoare. Vei stabili ce obiecte îndeplinesc acest criteriu şi, dacă este posibil, de unde au fost furate. Vei ataşa la fiecare obiect o declaraţie completă a motivelor tale, incluzând programele de identificare adecvate – ai la tine programele de software?

— Desigur, doamnă.

— Vei avea la dispoziţie un computer C-112 cvasi-Inteligenţă Artificială. Asta e tot.

— Drepţi! zbieră unul din aghiotanţi. Dar până să ridic braţul să salut, ea deja dispăruse.

— Seth, spuse încet Dalo. Nu trebuia să faci asta.

— Ba da. Ai văzut ce feţe îngrozite aveau aghiotanţii atunci când am spus că eşti pe jumătate Teli?

Dalo se întoarse cu spatele. Speriat brusc, am prins-o de braţ.

— Sufletul meu, ştiai că glumesc? Nu te-ai supărat?

— Bineînţeles că nu. Se cuibări în braţele mele, iubitoare şi tandră ca întotdeauna.

Totuşi, dincolo de orice strat de dulcegărie se află un miez tare ca diamantul. Cu siguranţă, generăleasa nu mai auzise niciodată de ea, dar Dalo este una din cei mai buni artişti *mutomati* din generaţia sa. Arta ei m-a emoţionat până la lacrimi.

— Nu m-am supărat, Jon, dar vreau să fii mai atent. Ai provocat-o pe doamna general Anson.

— Nu va trebui să mă întâlnesc cu ea cât timp sunt aici. Generalii nu-şi bat capul cu modeştii căpitani.

— Totuşi…

— O urăsc pe ticăloasa asta, Dalo.

— Ştiu. Dar fii mai prevăzător. Fii chiar mai *plăcut*. Cunosc povestea dintre voi doi, dar cu toate acestea, ea este…

— Taci!

— … la urma urmei, mama ta.

* * *

Urma impactului cu meteoritul a fost vizibilă cu mult înainte ca naveta să aterizeze. Meteoritul avusese un diametru de cincizeci de metri, şi cântărise pe puţin şaizeci de mii de tone, compoziţia sa fiind bazată în principal pe fier. Dacă ar fi fost din piatră, pagubele nu ar fi fost nici pe departe atât de mari. Principala bază a coloniei militare Teli fusese spulberată instantaneu. Undele de şoc care au urmat şi suflul exploziei au produs furtuni de foc, care s-au dezlănţuit zile întregi şi au devastat efectiv întreaga coastă a singurului şi micului continent de pe 149-Delta. Acum, după o lună, zburam peste kilometri şi kilometri de zone distruse.

Doamna general Anson calculase momentul când va lovi meteoritul deturnat şi îşi programase sosirea astfel încât să beneficieze de acele informaţii. O greşeală neînsemnată de calcul dusese la un atac iniţial asupra navei sale, dar meteoritul lovi înainte ca atacul să crească în intensitate. De ce Teli n-au ştiut de venirea meteoritului? Tehnica lor militară era la fel de bună ca a noastră, şi colonizaseră de mult timp 149-Delta. Cu siguranţă observările de bază efectuate de ei asupra spaţiului detectaseră traiectoria iniţială a meteoritului şi schimbările produse de Anson. Nimeni nu ştia de ce nu au ripostat, sau măcar nu au evacuat zona. Dar sunt atât de multe lucruri legate de Teli pe care nu le ştiam.

Naveta lăsă în urmă coasta înnegrită şi zbură spre munţi, trecând pe deasupra hectarelor de pământ cultivat. Recoltele putrezeau acum. Teli nu concepeau să fie luaţi prizonieri, niciodată, în nicio împrejurare. Când trupele umane şi-au croit drum prin mai multe zone ale continentului, colonia agricolă, lipsită de singurul său oraş, s-a sinucis pur şi simplu. Singurii Teli rămaşi au ocupat acele zone unde Forţele Spaţiale Unite nu ajunseseră încă. Asta nu includea Citadela.

— Am ajuns, Căpitane, spuse pilotul, în timp ce soldaţii ieşiseră în întâmpinarea navetei. Pot să vă întreb ceva, domnule?

— Desigur, am spus.

— Este adevărat că aici au adus Teli toate operele de artă furate de la oameni?

— Se pare că este adevărat. Dacă n-ar fi, n-aş avea ce să caut aici.

— Sunteţi… istoric de artă?

— Sunt. Armata este doar pe plan secundar.

N-a luat în seamă ce i-am spus.

— Şi este adevărat că Taj Mahal-ul este aici?

M-am uitat la el. Teli jefuiseră obiectele de artă din coloniile terestre ori de câte ori avuseseră ocazia. Era logic să circule tot felul de zvonuri despre asta. Totuşi…

— Locotenente, Taj Mahal este o clădire. Una imensă, ce se află pe Terra. A fost distrusă în secolul douăzeci şi unu în timpul Revoltelor Foametei, nu de către Teli. Aceştia nu au ajuns niciodată pe Terra.

— Aha, spuse el evident dezamăgit. Auzisem că Taj a fost un fel de hologramă cu toate poziţiile de sex exotice.

— Nu.

— Ei, bine. Oftă adânc. Succes, Căpitane!

— Mulţumesc.

Citadela – desigur, ăsta era numele său dat de oameni – se dovedi a fi de fapt intrarea într-un munte. Probabil Teli săpaseră nişte buncăre în roca tare, dar de afară nu-ţi dădeai seama de asta. Un subofiţer în vârstă mă aştepta la staţia de pază.

— Căpitanul Porter? Sunt Sergentul Lu, şeful echipei dumneavoastră. Pot să iau aceste genţi, domnule?

— Bună, Sergent. Era un soldat roşcovan, ca scos din cutie, cu un mod de a vorbi destul de incult – evident, în echipa mea nu va fi niciun savant. Ei se aflau aici pentru a face munca de jos. Dar Lu părea prietenos şi harnic, aşa că m-am mai relaxat întrucâtva. Mă conduse în cabina mea, o încăpere de forma unui trapez, cu plafonul jos şi pereţii de piatră minuţios gravaţi, în care nu se afla nimic în afară de câteva lucruri omeneşti, un pat, un dulap, o masă şi un scaun.

Am examinat imediat pereţii şi montajul de semne compacte Teli care erau, în mod curios, destul de expresive, chiar dacă nu le înţelegeam semnificaţia. Păreau a fi făcute de mână, nu cu mult timp în urmă.

— Ce era în aceeastă încăpere înainte de sosirea noastră?

Lu ridică din umeri.

— Nu ştiu la ce serveau aceste încăperi pentru Teli, domnule. Noi le-am curăţat şi am vaporizat obiectele din interior. Ar fi putut fi minate, să ştiţi.

— De unde ştim că întreaga Citadelă nu este cumva minată?

— Nu ştim, domnule.

Mi-a plăcut fatalismul lui lipsit de pretenţii.

— Pentru moment, să lăsăm aici acest echipament – aş vrea să văd pivniţele. Şi poţi să-mi spui Jon. Care este prenumele tău, Sergent?

— Ruhan, domnule. Nu era niciun reproş în vocea lui.

Cele patru pivniţe nu erau deloc aşa cum mi-am imaginat.

Operele de artă, chiar şi cele furate – poate în special cele furate – sunt manevrate de obicei cu grijă. La urma urmei, s-au depus eforturi şi resurse pentru obţinerea lor şi sunt considerate valoroase. Dar nu aşa stătea situaţia cu obiectele de artă furate de Teli. Fiecare pivniţă era o grotă naturală imensă, ai cărei pereţi din piatră erau neprelucraţi, cu stalactite şi apă picurând din tavan, cu ciuperci care

creşteau pe pereţi. Cu excepţia unei zone mici din faţa consolei computerului şi a unei mese de Marină aflate sub un baldachin protector, imensa peşteră era ticsită de grămezi uriaşe, dezordonate, pe şase sau şapte rânduri de… *chestii*.

M-am holbat cu uimire la marginea mai apropiată a acelui morman enorm de vechituri. O pungă ruptă din plastic cu un anumit logo. O cadă spartă de baie, pictată cu vârtejuri de frunze. Un pantof plin de sânge al unui copil. Câteva cupe sparte din titan, material care este aproape imposibil de spart. Un tricou cu broderii de mână de pe 78-Alpha, unde lucrul de mână este artă populară. Un set ieftin de farfurii din plastic, decorate cu poze înceţoşate ale unor câini. Pictura cu degetele făcută de un copil. Ceva ce semăna cu o imagine preistorică a fertilităţii terestre. Şi, aflată încă în rama originală şi sprijinită aiurea de un cub muzical demodat, pictura abstractă nepreţuită a lui Philip Langstrom, *Ascent of Justice*, care fusese furată cu şase ani în urmă de pe 46-Gamma, într-un raid Teli surpriză. Un colţ al pânzei începuse să putrezească din cauza umezelii.

— Aproape îţi taie răsuflarea, nu-i aşa? spuse Lu. Ce adunătură de gunoaie. Uitaţi-vă la acel tablou din faţă, domnule – nici măcar nu-mi dau seama ce poate fi. Vreţi să încep să vaporizez aceste lucruri?

Am închis ochii, simţind că se apropie o criză, o cădere. Am inspirat adânc. Am făcut acea curăţenie mintală, aşa cum mă învăţase Dalo a mea cea calmă, respiraţia *kai lanu kai lanu*…

— Domnule? Căpitane Porter?

— Sunt bine, am spus. Eram din nou stăpân pe mine. Nu vaporizăm *nimic*, Lu. Suntem aici ca să studiem toate astea, nu doar să salvăm o parte din ele. Înţelegi?

— Cum spuneţi, domnule, răspunse el, evident fără să înţeleagă ceva.

De fapt, nici eu nu înţelegeam. Sarcina mea mi se păru dintr-o dată imposibilă, copleşitoare. *Ascent of Justice* şi o cadă spartă şi un pantof plin de sânge. *Ce naiba* consideraseră Teli a fi artă?

Respiram, *kai lanu kai lanu*...

* * *

Când am mers prima dată pe una din planetele numite generic „partea de jos”, Dalo nu era cu mine să mă ajute. Aveam zece ani şi urma să fiu trimis în Tabăra Tinerilor Soldaţi de pe Aires, prima lună a 43-Beta. Copiii îmbrăcaţi în micile lor uniforme râdeau şi se îmbrânceau în timp ce urcau la bordul navetei, iar eu m-am trezit brusc la pământ, răsuflăm cu greutate şi lacrimile îmi şiroiau pe obraji.

— Ce s-a întâmplat cu el? spuse mama mea. Doctore!

— Jon! Jon! striga tata, încercând să mă strângă în braţe. Dumnezeule, *Jon*!

Doctorul veni în grabă, îmi aplică un bandaj care nu-şi făcu efectul, după care nu-mi mai amintesc nimic, decât siguranţa faptului că voi muri. Am ştiut asta, până atunci când am început să respir iar. Naveta plecase, doctorul îşi strângea instrumentele fără să se uite la părinţii mei, iar tata mă strângea uşor în braţe.

Mama mă privea cu dispreţ.

— Eşti un fricos, spuse ea. Alea au fost ultimele cuvinte pe care mi le-a adresat timp de un an.

— *De ce Marina Spaţială*? mă întrebase Dalo, confuză. La urma urmei, celelalte crize… felul în care s-a purtat cu tine de fiecare dată… Jon, ai fi putut preda arta la universitate, ai fi putut scrie cărţi ştiinţifice…

— A trebuit să intru la Marină, am răspuns, şi mi-am dat seama că nu pot spune mai multe fără să risc o criză. Dalo ştia şi ea asta. Dalo ştia că doctorii habar nu aveau de ce nu răspundeam la medicamentele convenţionale, de ce eram o astfel de anomalie medicală. Ştia toate astea, dar mă iubea oricum, aşa cum nu mă mai iubise nimeni de când murise tatăl meu, atunci când aveam treisprezece ani. Ea era colacul meu de salvare, echilibrul meu mintal. Doar gândul că se află la bordul *Şeherezadei*, gândul că o voi revedea în câteva săptămâni îmi permitea să mă concentrez asupra sarcinii uluitoare ce mă aştepta în

pivniţa umedă, plină de mucegai, unde Teli strânseseră comorile şi gunoaiele umane.

Cu un pic de noroc, nu va trebui să mai dau ochii cu doamna general Anson. Pentru niciun motiv.

O păpuşă din marmură lucioasă. Un commlink spart, pe care o fată pictase cândva nişte trandafiri roşii strâmbi. Un splendid vas de tip albastron est mediteranean, din secolul cinci î.Ch., furat cu cinci ani în urmă din colecţia privată a lui Fahoud al-Ashan, de pe 71-Delta. Un fals după *Menamarti* lui Lucca DiChario, care nu arăta deloc rău, şi avea chiar şi un certificat fals de autenticitate. Alţi trei papucei de copil, cu broderii. Un quilt lucrat manual. Câteva cuburi holografice. Un pieptene. Carcasa unui cub muzical cu starul holo-porno Shiva pe copertă. Minunata *Danseuse sur Scene* a lui Degas, care dispăruse cu o sută de ani în urmă dintr-un muzeu terestru şi care se bănuia că s-ar afla undeva într-o colecţie privată departe de Terra. Mă uitam la ea, fără să-mi vină a crede, efectuând toate testele fizice şi computerizate posibile. Era originalul.

— Căpitane, de ce trebuie să măsurăm locul exact pe podea al fiecărei bucăţele de gunoi? se plânse soldat Blanders. Nu l-am băgat în seamă. Membrii echipei mele aflaseră mai înainte că sunt liberi să facă ce vor. Nu am fost niciodată un partizan al disciplinei.

— Pentru că nu ştim sigur care informaţii sunt folositoare şi care nu, până când sunt analizate de computer, am spus.

— Dar nu contează locaţia! O să estimez doar, bine?

— O să masori până la ultimul milimetru, spuse binevoitor Sergentul Lu, şi va fi corect, sau intri la zdup, soldat. Înţeles?

— Da, domnule!

Slavă zeilor pentru Sergentul Lu.

Locaţia era importantă. Algoritmii computerului începuseră să arate un tipar. Deocamdată parţial, dar interesant.

Lu veni şi puse pe masa mea o sculptură neo-plastică înfăţişând un copil. Efectuase testele obişnuite şi rezultatele

măsurătorilor apăreau pe un monitor pe dispozitivul cu inteligenţă artificială C-112. Mi-am dat seama dintr-o privire că sculptura nu valora nimic din punct de vedere artistic sau istoric, era o lucrare stupidă şi de dată recentă. Am sperat că autorul nu-şi câştiga existenţa din sculptură.

Lu se uită la tiparele de pe ecranul meu.

— Ce este asta, domnule?

— Un fractal.

— Un ce?

— Este o parte din tiparul format de curbele de comportament.

— Ce înseamnă asta? întrebă el, dar fără a fi interesat în mod real, ci doar ca să fie prietenos. Lu era o creatură prietenoasă.

— Nu ştiu încă ce înseamnă, dar ştiu altceva. M-am îndepărtat de ecrane, simţind nevoia de a vorbi despre descoperirile mele. Dalo nu era aici. Deşi nu era suficient, va trebui să mă mulţumesc cu Lu. Vezi aceste grafice? Aceste artefacte au fost aduse în pivniţă de diferiţi Teli, sau de grupuri diferite de Teli, în momente diferite.

— De unde ştiţi asta, domnule? Lu se învioră. Nu-l interesa arta, doar Teli.

— Pentru că obiectele de artă, spre deosebire de alte obiecte, se află grupate în peşteră – vezi aici? Iar arta adevărată, spre deosebire de gunoaiele amatorilor, formează alte grămezi. Când Teli au adus obiectele de artă umane obţinute în raidurile lor, unii ştiau – sau aflaseră – care erau valoroase. Ceilalţi nu au aflat niciodată.

Lu se holba la monitor, strâmbând din nasul lui roşu. Cum putea cineva pe nume „Ruhan Lu” să fie atât de roşcovan?

— Acele linii şi bucle – arătă spre ecuaţiile Ebenfeldt din josul ecranului – vă spun asta, domnule?

— Acele bucle plus măsurătorile făcute de voi. Ştiu unde se aflau câteva piese din coloniile umane, aşa că încerc să aflu traseele raidurilor, plus alte variabile ca…

Citadela se zgâlţâi, de parcă ceva ar fi explodat sub picioarele noastre.

— Atac inamic! strigă Lu. Mă trase la podea şi se aruncă peste mine, în timp ce praful şi mucegaiul curgeau din tavanul peşterii. *Mor, o să mor*…

— Dalo! m-am auzit zbierând şi după aceea, în mintea mea ciudată, umană, un singur gând se distinse din acel haos: *Nu voi vedea niciodată Capela Sixtină*. Apoi, nu am mai auzit sau nu m-am mai gândit la nimic, am leşinat.

M-am trezit în sediul Teli din Citadelă, încercam cu înverşunare să mă ridic. Lu mă ţinea strâns de braţ.

— Uşurel, domnule!

— Dalo! *Şeherezada*!

— Nava este întreagă, domnule. A fost o bombă îngropată undeva în munte, dar Securitatea crede că mare parte din ea a eşuat. Locul este vraişte, dar nu sunt pagube importante.

— Blanders? Cozinski?

— Doi soldaţi sunt morţi, dar niciunul din echipa noastră. Se înclină în faţă, strângându-mi în continuare braţul. Ce s-a întâmplat cu dumneavostră, domnule?

Am încercat să-l privesc în ochi, dar nu am reuşit. Mă năpădi vechea ruşine, vechiul sentiment de vinovăţie, vechea sfidare – toate apăruseră iar.

— Cine a mai văzut?

— Nimeni, în afară de mine. Este o boală de nervi, domnule? Cum sunt convulsiile?

— Nu. Starea mea nu avea o bază fizică ce putea fi stabilită, şi nici nume, cu excepţia celui dat de mama mea, şi repetat ani la rând. *Fricosule*.

— Pentru că, dacă este vorba de convulsii, domnule, să ştiţi că fratele meu suferă de asta şi i-au dat medicamente. L-au făcut bine.

— Nu este vorba de convulsii. Care sunt ordinele generale, Lu?

— Toată lumea să continue.

— Mai sunt bombe?

— Bănuiesc că vor căuta, domnule. Trebuie să facă asta, nu-i aşa? Nu ştiu dacă vor mai găsi ceva. Prietenul meu, sergentul Andropov de la Securitate, spune că

muntele este atât de ciuruit de alte peşteri care se află sub acestea mari, încât ar putea căuta o mie de ani, fără să găsească ceva. Căpitane Porter – dacă se mai întâmplă, vreau să zic, dacă vi se mai întâmplă, v-aş putea ajuta cu ceva anume?

Atunci i-am întâlnit privirea. Oare ştia ce privire extraordinară are? Nu, nu ştia. Faţa sa onestă, conştiincioasă, nu-foarte-inteligentă nu exprima decât acceptarea pragmatică a situaţiei. Nici dezgust, nici dispreţ, nici milă sentimentală şi nici măcar nu ştia cât era de extraordinară. Dar eu ştiam.

— Nu, Sergent, cu nimic anume. Vom continua pur şi simplu.

— Vai, vai, domnule.

* * *

Dacă o fi venit vreo cerere de informare de la biroul doamnei general Anson, eu nu am primit-o niciodată. Nicio cerere de raport cu privire la pagubele asupra operelor de artă sau cu privire la impactul sarcinii aflate în derulare sau cu privire la nevoile personalului. Nimic. A doua bombă a distrus tot ce se afla în Pivniţa A.

A explodat când eram sus pe *Şeherezada*, împreună cu Dalo, într-o permisie de weekend, după o lună în care am muncit câte paisprezece ore pe zi în pivniţă. Lu mă apelă pe commlink în toiul nopţii. Ecranul de pe peretele din faţa patului nostru sună şi se aprinse, trezindu-ne pe amândoi. M-am agăţat de Dalo.

— Căpitan Porter, aici a avut loc o altă explozie, la ora unu treizeci şi şase. Faţa lui era înnegrită de funingine. Pe unul din obraji avea o pată de sânge. Explozia a distrus Pivniţa A şi câteva din cabinele echipajului. Soldatul Blanders este mort, domnule. Computerul este de asemenea distrus. Aştept ordine, domnule.

— Trimite doar voce, am spus către commlink. Vocea mea sună prea tare, şi Dalo mă luă în braţe, dar nu am leşinat. Lu, cutremurul s-a terminat complet?

— Din câte ştiu eu, da, domnule.

— Voi veni jos cât de repede pot. Nu încerca să intri în Pivniţa A până la sosirea mea.

— Da, domnule.

Am întrerupt legătura, m-am întors în braţele lui Dalo, şi am leşinat.

Când criza a luat sfârşit, m-am dus jos.

* * *

Aproape terminasem de catalogat Pivniţa A când a explodat bomba. Obiectele de artă cu o anumită valoare fuseseră deja împachetate şi transferate şi, desigur, toate informaţiile mele fuseseră copiate în baza de date a computerului şi pe *Şeherezada*. Pentru prima dată, m-am întrebat de ce mi se dăduse un C-112 doar pentru mine. Un computer cvasi-IA era scump, şi ne aflam în timp de război.

Pivniţa B era aproape la fel ca şi Pivniţa A, o peşteră naturală imensă, în care apa şi sedimentele se scurgeau pe harababura de obiecte umane. O ladă sculptată de stejar din secolul paisprezece, probabil din Franţa, pe care vreun bogătaş de pe Terra a transportat-o, poate, într-o colonie umană. Un *dbeni* ţesut manual de pe 14-Alpha. O cratiţă. O sabie de samurai cu mânerul ornamentat. Un cub holografic programat pe filme porno. Nepreţuita *Broadway Boogie-Wogie* a lui Mondrian, aflată într-un hal de neimaginat. O cutie ieftină de bijuterii, producţie de serie. Alţi pantofi. O sculptură Paul LeFort furată cu doi ani în urmă de pe o navă de agrement, *Princess of Mars*. O menoră din alamă. Întregul patrimoniu al Muzeului Artei Coloniale de pe 33-Delta – în mare parte lipsit de valoare, dar câteva piese păreau promiţătoare. Am sperat că tinerii artişti nu au fost ucişi în timpul raidului Teli.

La trei zile după Lu, soldat Cozinski şi cu mine am început să lucrăm în Pivniţa B. Doamna general Anson îşi făcu apariţia. Nu fusese prezentă la slujba comemorativă ţinută în cinstea soldatului Blanders. Am simţit-o înainte de a o vedea, privirea ei îmi sfredelea ceafa, şi am închis ochii.

Respiraţia, *kai lanu, kai lanu*...

— Drepţi!

Lu şi Cozinski luaseră deja poziţia de drepţi. M-am întors şi am salutat. Respiră… *kailanukailanu, implor zeii, nu în prezenţa ei*…

— Doar o vorbă, căpitane.

— Da, doamnă.

Mă conduse spre un colţ al pivniţei, trecând fără să clipească pe lângă *Morning Grace* a lui Tomiko Mahuto, una din cele mai frumoase lucruri din univers. De pe o stalactită se prelinse o picătură de apă drept pe creştetul ei. Se îndepărtă fără să-şi schimbe expresia feţei.

— Vreau o estimare a timpului de care mai ai nevoie aici, căpitane.

— Am înaintat rapoartele zilnice de progres, doamnă. Suntem la a doua din patru pivniţe.

— Am citit toate rapoartele, Căpitane. Cât timp?

— Probabil încă trei luni, cu condiţia ca celelalte două pivniţe să nu difere radical de Pivniţele A şi B.

— Şi la ce „concluzii” vei ajunge?

Habar nu avea ce însemna ştiinţa sau arta.

— Nu mă pot pronunţa până nu adun mai multe informaţii, doamnă.

— Ce-ţi spun informaţiile pe care le ai până în acest moment? Tonul ei era prea tăios. Era atât de stânjenită de mine, încât trebuia să mă facă să plec înainte de a-mi termina treaba? Nu spusesem nimănui despre relaţia mea cu ea, şi pariez pe ultima mea şansă de a vedea Capela Sixtină că şi ea procedase la fel.

— Avem dovada, neverificată încă din punct de vedere matematic, am spus precaut, că Teli au început în timp să facă diferenţa între obiectele de artă şi obiectele utile, cu puţine decoraţiuni. De asemenea, avem motive să credem că ne-au furat arta nu pentru că le plăcea, ci pentru că sperau să afle ceva important despre noi.

— Să afle ceva important din nişte căzi sparte şi papucei cu broderii?

Am clipit din ochi. Aşadar îmi *citise* rapoartele, chiar cu atenţie. De ce?

— Aşa se pare, doamnă.

— De ce crezi că sperau să afle ceva despre noi din aceste prostii?

— Folosesc ecuaţiile Ebenfeldt în conjuncţie cu diagramele fază-spaţiu pentru…

— Nu am nevoie de bâlbâiala asta tehnică. Ce crezi că au încercat să afle despre oameni?

— Propria lor artă pare a avea o puternică importanţă religioasă. Nu sunt expert în munca Teli, dar colegul meu de cameră de la universitate, Forrest Jamili, trecuse la…

— Nu mă interesează colegul tău de cameră, spuse ea, ceea ce nu era nimic nou. Îmi amintesc ziua în care am plecat de la universitate, după ce petrecusem probabil cel mai îngrozitor şi demoralizant an întâi cu putinţă, cum am leşinat atunci când mi-a zis…

Respiră, respiră *kai lanu kai lanu*…

Abia am reuşit să nu leşin.

— Nu ştiu ce au învăţat Teli din arta noastră, am spus cu glas tremurat.

Mă privi cu dispreţ, se răsuci pe tocurile cizmelor sale şi plecă.

* * *

În acea noapte, am început să cercetez bazele de date despre arta Teli. În felul ăsta, aveam o preocupare în orele lungi, fără somn. Am descoperit că publicaţiile umane cu privire la arta Teli aveau o abordare ciudată, evazivă. Poate era inevitabil; comentatorii atenieni antici trebuiau să aibă grijă ce afirmau în public despre Sparta. În timp de război, nu era nevoie de prea mult pentru a fi acuzat că furnizai informaţii vitale despre duşman. Sau că îţi trădai ţara. În nicio altă lucrare acest lucru nu era mai evident ca la Forrest Jamili şi, cu toate acestea, ceva era clar. Până în acel moment, oamenii de artă adunaseră o mulţime de detalii despre arta Teli. Forrest fusese primul care sugerase un cadru general viabil pentru organizarea acestor detalii.

În timpul unei lungi şi solitare nopţi, în care mi-era un dor nebun de Dalo, am descoperit că îmi fuseseră blocate codurile de acces. Nu puteam intra în înregistrările oficiale

cu privire la deturnarea meteoritului care distrusese baza de arme Teli şi adusese Generalului Anson faimoasa „Victorie de pe 149-Delta”.

De ce? Pentru că nu eram ofiţer de armată? Probabil. Sau poate că înregistrările implicau cumva securitatea militară. Sau poate – şi asta am ales să cred – Generăleasa voia ca versiunea holoeroică, melodramatică, a victoriei sale să fie singura disponibilă. Nu ştiam dacă alţi ofiţeri puteau accesa aceste înregistrări şi nu puteam întreba. Nu aveam niciun prieten printre ofiţeri, niciun prieten în afară de Lu.

În a doua mea permisie petrecută sus, Dalo spuse:

— Iubitule, arăţi groaznic. Dormi?

— Nu. Ah, Dalo, mă bucur atât de mult să te văd! Am strâns-o tare în braţe; am făcut dragoste; încordarea teribilă care cuprinsese viaţa mea acolo jos se domolise. În sfârşit. Puţin.

După aceea, în timp ce stăteam întinşi pe patul înghesuit, Dalo spuse:

— Ai găsit ceva neaşteptat. O corelaţie care te nelinişteşte.

— Da. Nu. Nu ştiu încă. Dalo, vorbeşte-mi. Spune-mi orice. Spune-mi ce-ai mai făcut aici sus.

— Păi, am pregătit materialele pentru un nou *mutomati*, aşa cum ştii. Sunt aproape gata să încep lucrul la el. Şi mi-am făcut o prietenă, Susan Finch.

Am încercat să nu mă încrunt. Dalo îşi făcea prieteni oriunde mergea, şi era greşit din partea mea să mă supăr din cauza acestei uşoare diminuări a afecţiunii sale pentru mine.

— Ţi-ar plăcea de ea, Jon, spuse Dalo, înghiontindu-mă şi zâmbind. Cel puţin, nu este ofiţer de armată. Este medicul navei.

După părerea mea, doctorii erau ceva chiar mai rău decât ofiţerii de armată. Văzusem atâţia doctori în oribila mea adolescenţă. Cu toate acestea, i-am spus:

— Mă bucur că ai cu cine să stai când eu sunt jos.

— Mincinosule, râse ea. Ştia că sunt posesiv şi că încerc fără succes să înving această stare. Ştia totul despre mine, acceptase totul despre mine. Alături de Dalo, acum singura mea familie, eram cel mai norocos bărbat în viaţă.

Am cuprins-o cu braţele şi am strâns-o tare.

* * *

Teli dezlănţuiră atacul două luni mai târziu, când eram la jumătatea Pivniţei D. Şase nave de război îşi făcură încet apariţia din subspaţiu, deplasându-se cu jumătate din viteza lor maximă. Radarele noastre le-au detectat cu uşurinţă şi luptătorii noştri le-au respins după o bătălie care abia şi-a meritat acest nume. Au existat numai şapte victime umane.

— Simplu ca bună ziua, spunea soldat Cozinski în timp ce împacheta o sticlă din Imperiul Roman, secolul trei C.E., verde pal, cu câteva linii gravate. Fusese furată cu patru ani în urmă de pe 189-Alpha. Nemernicii ăştia nu au ştiut niciodată să lupte.

— Nu e adevărat, spuse onestul sergent Lu. Teli ştiu să lupte. Doar că nu au făcut-o.

— Sergent, asta nu are sens.

Şi nu avea.

Decât dacă…

În noaptea aceea am lucrat în Pivniţa D, pe terminalul de computere care înlocuia dispozitivul meu C-112. Terminalul era conectat deopotrivă cu sistemul de pe planetă şi cu bazele de date de pe *Şeherezada*. Din tavan picura apa, făcând să răsune interiorul peşterii. Odată, ceva ce semăna cu un liliac zbură dintr-o firidă îndepărtată. Îmi aplicam întruna bandaje stimulatoare şi deschideam cu înfrigurare diverse programe, străduindu-mă să ridic scuturi cibernetice în jurul a ceea ce făceam.

Acolo m-a găsit Lu în dimineaţa următoare, cu mâinile tremurând, holbându-mă la monitoare.

— Domnule? Căpitane Porter?

— Da.

— Domnule? Vă simţiţi bine?

Istoria artei nu este, aşa cum consideră unii precum doamna general Anson, o mulţime de informaţii prăfuite despre o îndeletnicire inutilă, interesantă doar pentru câţiva răsfăţaţi. Ecuaţiile Ebenfeldt au transformat istoria artei, făcând legătura cu studiile comportamentale şi matematicile de la baza teoriei haosului. De fapt, nu este o idee complet nouă – vechii greci folosiseră matematica pentru a calcula proporţiile perfecte ale clădirilor, femeilor, oraşelor, şi toate metodele serioase de modelare a comportamentului omenesc. Actul de creaţie nu se desfăşoară în vid. Este legat de cultură în mai multe moduri complexe, nelineare. Teoria haosului este încă cea mai bună metodă de a modela comportamentul nelinear în funcţie de schimbările condiţiilor iniţiale.

M-am uitat peste trei seturi de informaţii înregistrate. Unul din ele, analiza multidimensională a Pivniţelor de la A la D, era cuprinzător şi detaliat. Al doilea set de informaţii era clar, dar exista un semnificativ spaţiu gol. Al treilea set era doar schiţat în linii mari, dar forma generală era limpede.

— Domnule?

— Sergent, poţi să faci două legături complet codificate prin commlink, una cu *Şeherezada* şi una prin ansiblu cu Universitatea Sel Ouie de pe 18-Alpha? Da, ştiu că oficial nu poţi face asta, dar tu cunoşti pe toată lumea… *poţi* face asta? Este extrem de important, Ruhan. Nici nu pot să-ţi spun cât de important!

Lu mă privi cu faţa lui sinceră, roşcovană. Cunoştea cu adevărat pe toată lumea. Prizonier pe viaţă în Marină, avea toţi prietenii şi cunoştinţele pe care eu nu le aveam. Şi avea încredere în mine. Simţeam acea căldură neobişnuită, ca un foc mic şi constant.

— Cred că pot face asta, domnule.

Şi a făcut-o. Am vorbit mai întâi cu Dalo, apoi cu Forrest Jamili. A trimis un mesaj cu informaţii codificate. M-am întors la datele mele şi am lucrat cu febrilitate. După aceea, am sunat-o a doua oară pe Dalo.

— Da, spuse ea simplu. Susan spune că da, bineînţeles că poate. Cu toţii pot.

— Dalo, află când acostează următoarea navă pe *Şeherezada*. Dacă acostează azi, fă o rezervare, indiferent unde pleacă. Dacă nu pleacă nicio navă azi, atunci cumpără un loc pe o navetă de aprovizionare şi…

— Asta costă o avere!

— Nu-mi pasă. Tu doar…

— Jon, navetele de aprovizionare aparţin toate unor contractanţi privaţi, care cer civililor… Ne-ar distruge tot ce am economisit şi… *de ce*? Ce se întâmplă?

— Nu pot să-ţi explic acum. Am auzit nişte cizme mărşăluind pe coridor, către pivniţă. Fă-o! Ai încredere în mine, Dalo! Te voi căuta când pot!

— Căpitane, spuse cu asprime şeful unei patrule militare, urmează-mă. Scosese arma, şi în spatele lui se aflau mai mulţi soldaţi pe ale căror feţe se citea îndârjirea. Lu făcu un pas înainte, dar i-am aruncat o privire care spunea *Taci! Este doar problema mea!*

Ca un bun soldat ce era, Lu a înţeles, şi m-a ascultat. La urma urmei, era prima dată când îi dădeam un ordin direct – chiar dacă fără cuvinte – prima dată când mi-am asumat rolul de şef.

Mama mea ar fi fost mândră.

* * *

Biroul ei semăna, mai degrabă, cu cabina mea, decât cu pivniţele: era o încăpere de formă trapezoidală, cu plafonul jos şi artă extraterestră gravată pe toţi pereţii stâncoşi. În încăpere se afla un minim de mobilă. Doamna general Anson stătea la biroul său, un obiect simplu, soldăţesc, potrivit unui comandant care era una cu trupele sale, precum ştiţi. Nu m-a invitat să iau loc. Şeful patrulei plecă – ezitând, din câte mi s-a părut – dar nu se îndoia nimeni că Generăleasa m-ar fi putut zdrobi dacă era necesar.

— Ai făcut două apeluri codificate şi ai trimis un mesaj cifrat prin ansiblu, fără a avea vreo autorizaţie, spuse ea. De ce?

A trebuit să contraatac înainte de a mă doborî, înainte de a face o criză.

— Ştiu de ce mi-ai blocat accesul la informaţiile despre deturnarea meteoritului, i-am trântit în faţă.

Nu spuse nimic, doar mă privea întruna cu acei ochi care puteau răci un gheţar.

— Nu *a existat* nicio deturnare a acelui meteorit. Meteoritul nu se afla în sistemul nostru de detecţie, deoarece oamenii nu au petrecut prea mult timp în acest sector, până acum. Ai avut noroc chior şi, indiferent ce înregistrări există acum referitoare la meteorit, le-ai interpretat cum ai vrut. Aşa-zisa ta victorie nici nu a existat. I-am privit cu atenţie faţa, sperând să văd… ce? O confirmare? O negare odioasă pe care aş fi putut-o crede? Nu am văzut niciuna, nici alta. Şi, desigur, bâjbâiam. Căpitanul Susan Finch îi spusese lui Dalo că da, bineînţeles că ofiţerii aveau acces la înregistrările deturnării; acestea erau un minunat instrument pentru strategiile tactice. Eu eram singurul căruia i se interzisese accesul şi cu siguranţă Generăleasa avea un motiv pentru asta. Avea întotdeauna un motiv pentru orice.

Cu toate acestea, nu spunea nimic. Spera că voi emite alte declaraţii calomniatoare la adresa unui comandant? Că voi comite alte acte de trădare? Am simţit cum îmi creşte ritmul respiraţiei, iar inima mea începu să bată cu putere.

— Probabil Teli au cunoscut traiectoria meteoritului; colonizaseră de mult timp 149-Delta. *L-au lăsat* să lovească baza. Şi ştiu de ce. Răspunsul se află în artă.

Expresia ei tot nu se schimbă. Era de piatră. Dar asculta ce-i spuneam.

— Răspunsul se află în artă – a noastră şi a lor. Azi-noapte am comunicat prin ansiblu cu Forrest Jamili – ba nu, uită-te mai întâi la aceste diagrame – ba nu, mai întâi…

O dădeam în bară, pe măsură ce se apropia criza. Nu acum, *nu acum*, nu în faţa ei…

Mi-am revenit cumva, deşi a trebuit să-mi îndepărtez privirea de ea. Am scos cubul holografic din buzunar, l-am activat şi l-am proiectat pe peretele din stâncă. Schiţele

făcute de Teli pâlpâiră fantomatic, dincolo de razele colorate ale laserului cu informaţii.

— Aceasta este o diagramă fază-spaţiu a ecuaţiilor Ebenfeldt, folosind datele referitoare la frecvenţa actelor de creaţie Teli. Ştii că acum există aceste teste care pot stabili data oricărui obiect de artă la câteva săptămâni de la crearea acestuia, indicând data când au fost transformate materiile prime. Cu ajutorul unei diagrame fază-spaţiu modelăm comportamentele bifurcate, grupate în jurul a două puncte de atracţie. Asta înseamnă că Teli şi-au creat propriile obiecte de artă în cascade, cu perioade lungi de timp între acestea, când… nu, *stai*, Generale, este *important pentru desfăşurarea războiului*!

Vocea mea începuse să sune strident. N-aveam ce să fac. Fiinţa ei emana dispreţ aşa cum un furnal emană căldură. Dar se opri din mersul ei spre uşă.

— A doua diagramă fază-spaţiu arată comportamentul în timpul atacurilor Teli. Iată… a răsturnat prima diagramă! Teli atacă victorios pentru o vreme, şi în acea perioadă *practic niciun Teli nu creează niciun obiect de artă*… După aceea, când este atins un punct de maxim, încetează atacul sau atacă, dar ineficient, cum a fost în cazul ultimului raid de aici. Ei doar… aşteaptă. Şi dacă punctul de maxim – această valoare matematică – nu este atinsă suficient de repede, îşi sabotează propriile baze, aşa cum au lăsat ca meteoritul să lovească 149-Delta. Au procedat la fel în bătălia din afara 16-Beta şi în masacrul din Sectorul-Q… ai fost acolo! Când valoarea matematică *este* atinsă – când au murit suficient de mulţi dintre ei – creează obiecte de artă într-un ritm nebunesc, dar nu pornesc la război. Până când arta ajunge la o altă valoare matematică ipotetică, pe care o consider al doilea punct de atracţie. În acel moment, ei încetează actul de creaţie şi se întorc la război.

— Spui că, periodic, soldaţii lor se ghemuiesc la pământ şi ne lasă să-i omoram? îmi aruncă ea cu dispreţ. Teli sunt luptători al naibii de neînfricaţi, căpitane – ştiu asta, chiar dacă cei ca tine nu vor afla niciodată. *Teli* nu se smiorcăie şi nu se întind pe podea.

Kai lanu, kai lanu…

— Este un… un fenomen religios, consideră Forrest Jamili. Adică el consideră că arta lor este o formă de ispăşire religioasă – întreaga lor artă. Aceasta este funcţia ei socială, deşi întreaga poveste ar putea fi programată biologic la fel de bine, aşa cum este moartea lemingilor pentru controlul populaţiei. După ce au murit suficient de mulţi sau au omorât suficient de mulţi, trebuie să se oprească şi… să refacă ceea ce văd ca pe un fel de balanţă spirituală. Şi ne jefuiesc obiectele de artă pentru că ei cred că şi noi facem acelaşi lucru. Nu vezi că adună obiectele *noastre* de artă pentru a încerca să analizeze când vom înceta atacul şi vom lua o pauză! Ei presupun că şi noi suntem la fel ca ei, doar…

— Niciun războinic nu încetează lupta pentru o adunătură de artişti molâi!

— … Întrucât presupui că sunt la fel ca noi.

Ne-am holbat unul la celălalt.

— Aşa cum ai presupus întotdeauna că toţi ar trebui să fie la fel ca tine. Mamă.

— Faci asta pentru a încerca să mă discreditezi, nu-i aşa, spuse ea cu voce egală. Oricine poate uni două puncte din orice statistică, pentru a dovedi orice doreşte. Toată lumea ştie asta. Vrei să-mi discreditezi victoria pentru că o astfel de victorie nu va fi niciodată obţinută de cineva ca *tine*. Un smiorcăit şi un mişel, care a dezamăgit întreaga sa viaţă. Chiar şi soţia ta valorează de zece ori mai mult – cel puţin ea nu leşină în momentele critice.

Se apropie tot mai mult de mine, mai mult decât îmi aminteam să o fi făcut vreodată şi fiecare cuvânt al său lovea în creierul meu, în ochii mei, în pieptul meu.

— Te-ai angajat intenţionat aici, ca să mă faci de ruşine, iar acum vrei să mergi mai departe şi să mă distrugi. Asta nu se va întâmpla, soldat, mă auzi? Nu mă vei face iar de râs, aşa cum s-a întâmplat în fiecare seară la clubul ofiţerilor, în timpul mizerabilei tale adolescenţe şi…

Nu am auzit ce a mai spus. Leşinasem, zvârcolindu-mă şi ţipând.

* * *

Au trecut două zile de-atunci. Mă aflu în aripa medicală din *Şeherezada*, care orbitează în continuare în jurul 149-Delta. Camera mea este încuiată, dar nu sunt pus sub interdicţie. Sunt nebun, arestat, dar nu sunt violent. Sau poate Generăleasa speră pur şi simplu că mă voi sinucide şi nu voi mai face pe nimeni de ruşine.

Jos, în Pivniţa D, Lu termină de împachetat restul obiectelor de artă umane furate, care se presupune că vor fi returnate proprietarilor de drept. Marina Spaţială îşi serveşte cetăţenii galactici. Poate că obiectele vor fi într-adevăr transportate la timp.

Cubul holografic mi-a fost confiscat. Bănuiesc că au şters, de asemenea, toate informaţiile din bazele de date ale navei, sau poate doar le-au făcut secrete şi cu acces restricţionat. În acest caz niciunul din cei care au permisiunea de a se uita la ele, adică numai ofiţerii de rang înalt, nu ar deschide fişiere intitulate „Actul de creaţie Teli”. Generalii au lucruri mai bune de făcut.

Dar Forrest Jamili avea cópii ale informaţiilor şi ipotezelor mele.

Diagramele fază-spaţiu fac ordine acolo unde este haos. În orice caz, un pic de ordine. Interesant este faptul că şi arta face acelaşi lucru. Din acest motiv, pot fi emoţionat până la lacrimi în timp ce privesc una din lucrările *mutomati* ale lui Dalo. Prin graţia, echilibrul şi felul în care materiile brute ale vieţii renasc din haos.

Dalo a plecat. A plecat cu o navă de aprovizionare, atunci când i-am spus să facă asta. Paznicii mei mi-au îngăduit să verific declaraţia vamală a navei, pentru a şti cu exactitate. Dalo este în siguranţă.

Probabil voi fi ucis în următorul atac Teli, împreună cu majoritatea oamenilor de pe *Şeherazada* şi de pe 149-Delta. Perioada în care Teli iau o pauză în această zonă din spaţiu se apropie de sfârşit. În ultimele luni, navele Teli au lansat doar câteva atacuri şi acelea foarte prost executate. Au fost luni de creaţie artistică frenetică, incluzând acele

gravuri de pe pereţii stâncoşi ai Citadelei. I-am spus generalului Anson cât de recente par acele gravuri? Nu-mi amintesc. Nu mi-a dat timp să-i spun prea multe.

Deşi nu ar fi schimbat cu nimic situaţia. Ea consideră că războiul şi arta sunt activităţi complet distincte – una este importantă, iar cealaltă fără valoare – şi nu se intersectează niciodată. Probabil că şi Generăleasa va muri în următorul atac. Va avea sau nu va avea timp să-şi dea seama că nu m-am înşelat.

Dar asta deja nu mai contează. Ciudat, dar nu-mi este deloc frică. Nu am niciun simptom că s-ar apropia o criză, nici dificultăţi în respiraţie, nici tremurat, nici panică. Doar un singur regret: că Dalo şi cu mine nu am apucat să privim împreună Capela Sixtină de pe Terra. Dar nimeni nu primeşte tot ce vrea. Am avut parte de destule: Dalo, arta, poate în viitor chiar voi fi de folos umanităţii, dacă Forrest face ce trebuie cu informaţiile mele. Mulţi nu au parte de atâtea.

Alarmele navei încep să se facă auzite, răsunând cu putere în aripa medicală.

Teli s-au întors şi au reluat războiul.

————————————

Traducere: Adriana Moşoiu
„Art of War" by Nancy Kress

Viaţa de apoi

Jack Williamson

John Stewart Williamson (1908 – nov. 2006) este scriitorul american considerat de mulţi decanul literaturii SF. Cu un doctorat în limba engleză, a fost şi profesor universitar până în 1997, când s-a dedicat complet scrisului. A fost idolatrizat de mulţi monştri sacri ai sf-ului printre care şi Isaac Asimov. Este creditat de „The Oxford English Dictionary” cu inventarea termenilor „inginerie genetică” şi „terraformare”. A fost premiat cu Hugo în 2001 pentru „The Ultimate Earth” şi John W. Campbell Award pentru „Terraforming Earth”. A primit şi World Fantasy Award pentru întreaga carieră. Are publicate 39 de romane de science fiction, în mai multe serii, cea mai cunoscută fiind „Legions of Space”. A mai apărut în Sci-Fi Magazin cu povestirea „With Folded Arms”. Multe din operele sale sunt publicate sub numele Will Stewart, iar unele în colaborare cu Frederik Pohl sau James E. Gunn.

Chiar dacă oamenii explorează deja spaţiul, tot la nemurire se gândesc. Sau mai ales din cauza asta. La fel cum avem sate sărace, există şi planete sărace, în această povestire a lui Williamson. Iar oamenii săraci sunt mai disperaţi şi mai creduli, şi indiferenţi la faptul că nemurirea le-o poate aduce Dumnezeu sau Diavolul.

————————————

— Trăim prin credinţă, obişnuia tata să-mi spună. Viaţa de apoi e tot ce avem.

Nu eram sigur că există o viaţă de apoi. Întrebările mele îl tulburau pe tata, care era pastorul micuţei noastre biserici. Mă punea să îngenunchez alături de el şi să ascult

capitole întregi din Biblia de pe altar. Cartea aceasta sacră, spunea el, venise de pe Sfânta Mamă Terra. Arăta, într-adevăr, destul de veche, cu paginile ei îngălbenite de timp desprinzându-se de legătura crăpată de piele dar, dacă într-adevăr miracolele descrise în ea avuseseră cu adevărat loc, atunci probabil că asta se întâmplase cu sute de ani-lumină în urmă.

— Dacă există Dumnezeu, îi spuneam eu, şi chiar ne ascultă rugăciunile, atunci am muri cu toţii, înainte ca el să apuce să ne răspundă.

Cu un aer tragic şi îndurerat, tata mă avertiza că astfel de cuvinte netrebnice îmi puneau sufletul nemuritor în pericol.

— Noi înşine suntem nişte miracole, îmi spunea el, şi fiecare zi de la Dumnezeu e un miracol, de asemenea. Întreaga noastră planetă e răspunsul lui Dumnezeu la rugăciunile primilor Pământeni care au aterizat aici. Au găsit de toate pe ea, dar, din cauza lăcomiei şi a nebuniei lor, au distrus totul.

Auzisem aceeaşi poveste şi de la învăţătorul nostru, un bărbat ce nu avea decât un picior. Primele doisprezece secole din istoria planetei noastre erau considerate epoca de aur. Atunci am colonizat marile continente, am tăiat marile noastre păduri şi am vândut flote întregi de transportoare cu lemne şi metale rare. Dar toată bunăstarea se dusese pe apa sâmbetei acum două mii de ani.

Trist, el ne arăta, din când în când, câteva relicve preţioase, pe care le ţinea într-un dulap prăfuit căruia îi zicea muzeu. Printre acestea erau un tub de sticlă despre care zicea că, pe vremea când încă mai exista curent electric, strălucea cu puterea a o sută de lumânări şi un telefon prăfuit cu care, în epoca de aur, puteai vorbi cu întreaga lume.

Ne născusem săraci, într-un mic sat, la fel de sărac ca şi noi. De Sabat, tata predica într-o biserică cu zidurile din chirpici. În restul săptămânii, îşi punea hainele de lucru şi

măcina porumb într-o mică moară de apă. Îşi primea plata în saci de făină.

Grâul nu creştea decât pe terenurile din vale, căci solul de pe dealurile pe care locuiam noi se erodase mult prea tare pentru a mai putea fi cultivat. Aproape întreaga săptămână mâneam fiertură de porumb la micul dejun şi mămăligă în loc de pâine. Uneori mama făcea pâine albă sau chiar prăjituri cu miere de albine, atunci când membrii bisericii care locuiau în vale ne dădeau câteva vedre de făină de grâu.

Duminicile, la slujbă, mama cânta la o orgă veche şi hârâită, pentru a acompania imnurile enoriaşilor. Pe atunci îmi plăcea muzica şi credeam încă în promisiunea unui paradis în care cei buni şi drepţi aveau să trăiască fericiţi pentru totdeauna, dar acum nu mai aveam niciun motiv să cred în aşa ceva. Neavând nicio viaţă aici, acasă, nu-mi doream decât să evadez undeva, într-un univers mai mare, dar şansele ca aşa ceva să se întâmple vreodată erau foarte mici.

Cel mai apropiat sistem stelar locuit era la şapte ani-lumină. Navele spaţiale comerciale renunţaseră să mai vină la noi de multă vreme, căci nu mai aveam nimic de vânzare. Numai nava poştală mai asoliza, o dată la un an Pământesc. Dar şi aceasta venea aproape goală şi pleca cu fiecare loc ocupat de oamenii care fuseseră îndeajuns de norocoşi să găsească bani de bilete.

De obicei, nava aceasta venea la vechiul Capitol, departe, pe continent. Nu fusesem niciodată acolo şi, până la vârsta de doisprezece ani, nici nu am văzut niciodată o navă spaţială. În dimineaţa aceea liniştită de duminică, restul familiei mele plecase cu căruţa la o întâlnire religioasă ce avea loc într-un alt sat, în josul râului. Cum nu mă mai aşteptam la niciun fel de miracol, nici acolo, nici în altă parte, fusesem mai mult decât fericit să rămân acasă şi să mă ocup de gospodărie.

Trezit de cântecul cocoşului, primul lucru pe care l-am făcut a fost să mă duc la grajd şi să mulg cele trei vaci pe care le aveam. Atunci am auzit un tunet puternic. Am privit

spre cer şi am văzut un fulger argintiu. Am lăsat jos găleata de lapte şi am privit nava căzând deasupra ruinelor unei clădiri vechi, de pe dealul de la vest de casa noastră.

Atunci obiectul s-a întors şi a pornit exact spre mine.

Nemaiavând timp să fug, am rămas îngheţat de frică, până când nava a ajuns deasupra livezii de mere. A mai înaintat un pic şi s-a prăbuşit în câmpul de porumb, ridicând un nor de praf şi aruncând în aer o mulţime de pietre, la foarte mică distanţă de bucătăria mamei. Tunetul a încetat. Nava a rămas nemişcată, o grămadă de fiare contorsionate.

Am rămas în continuare liniştit, aşteptând să se mai întâmple ceva. Însă nu se mai întâmplă nimic. Am tras aer în piept şi m-am îndreptat, nesigur, spre epavă. Ajuns lângă ea, nu am găsit nimic de văzut, în afară de metalul încă fumegând, până ce am zărit un braţ omenesc, plin de sânge. Ceva mai încolo, era un picior pe care nu mai rămăsese niciun pic de piele. Un alt picior rămăsese încă ataşat de corpul ars. În sfârşit, un craniu fără păr rânjea din fundul şanţului.

Năucit de această privelişte, mă gândeam că ar trebui să mă duc să-l aduc pe tata sau pe învăţător sau pe şerif, dar cu toţii erau plecaţi în satul vecin. Stăteam lângă navă neştiind ce să fac, când am văzut un vultur dând târcoale cadavrului. Am strigat şi am aruncat cu pietre, încercând să-l ţin departe. După puţină vreme, sosiră nişte vecini din josul râului. Am adunat ce am putut, mici bucăţele de metal ars, pe care le-am pus în găleata de lapte şi le-am dus în biserică.

Apăru şi şeriful, călare, însoţit de doctor. Priviră încruntaţi resturile omeneşti şi aduseră o masă din biserică. Doctorul puse trupul pe aceasta, încercând să vadă ce lipsea. Şeriful adună şi el nişte bucăţi de metale, le privi încurcat, după care le aruncă în şanţ.

În cele din urmă plecară cu toţii să ia cina sau să-şi vadă de treburile lor. Eu cred că erau speriaţi, căci erau prea multe lucruri pe care nu le înţelegeau. Aşa eram şi eu, dar nu-mi plăceau muştele care zburau pe deasupra cadavrului.

M-am dus în casă şi am adus o pătură, să-l acopăr. După ce am mâncat o bucată de mămăligă rece şi nişte lapte bătut, m-am întors la rămăşiţele navei şi am privit cerul gol. Dar nu mai căzu nimic de acolo.

Se lăsă seara. Am muls iar vacile, am hrănit porcul şi am cules vreo doisprezece ouă din cuibar. Am auzit câinii lătrând şi m-am dus la biserică să mă asigur că am închis uşa. Întunericul coborî în timp ce mă îndreptam spre casă. Planeta noastră nu avea lună. În întunericul dens, stelele străluceau ca nişte diamante.

M-am oprit să le privesc o clipă, întrebându-mă despre străinul mort. Unde era oare casa lui? De ce venise aici? Ce se putuse întâmpla atât de rău atunci când încercase să aterizeze? Răspunsurile mă depăşeau, dar am rămas aşa vreme îndelungată, dorindu-mi să mă fi născut în altă parte şi să fi avut şansa să văd o lume mai interesantă decât cea în care trăiam.

In casa goală, am aprins o lumânare şi am mai mâncat o bucată de mămăligă rece şi o bucată de pui, pe care mama le lăsase pentru mine, după care m-am dus la culcare. Încercând să uit de vulturul care dădea târcoale cadavrului, m-am întins ascultând tic-tacul vechiului ceas din hol, până când am auzit venind căruţa tatălui meu.

Mama şi sora mea intrară în casă în timp ce el băga caii în grajd. Ştirea despre străinul mort întrerupse discuţia lor despre întâlnirea religioasă. Tata aprinse o făclie când auzi şi am mers împreună să-l vedem. Mama a ridicat pătura cu care-l acoperisem, pentru a arunca o privire.

Scoase un strigăt ascuţit, ceea ce-l făcu pe tata să scape torţa din mână.

— Viu! E viu!

Făclia se stinse. M-au trecut toţi fiorii când am auzit zgomotul produs în întuneric de cine ştie ce animale de noapte. Probabil că mâinile tatălui meu tremurau puternic, pentru că îi luă ceva vreme până reuşi să reaprindă torţa. Trupul gol, întins pe pământ, era al unui bărbat. Era înnegrit de arsuri, plin de sânge uscat şi de cicatrici teribile, dar, cumva, redevenise întreg.

Capul era acoperit din nou de păr. Ochii îi erau deschişi, holbându-se în întuneric. Trupul îi părea înţepenit şi tare, dar i-am văzut pieptul plin de sânge ridicând şi coborând, de parcă ar fi respirat. Mama se aplecă şi puse mâna pe el, spunându-ne că a simţit cum îi bate inima.

Tata mă puse să înşeuez poneiul şi mă trimise după doctor. A trebuit să bat multă vreme la uşă. Când, în sfârşit, a ieşit, era în chiloţi şi a început să strige că eram nebun să vin la miezul nopţii şi să-l trezesc cu o poveste atât de aiurită. Dacă era vreun om viu la biserică, nu putea fi decât vreun beţiv care trăgea acolo un pui de somn.

Încă furios, se duse totuşi să se îmbrace şi îşi înşeuă calul pentru a veni cu mine. Mama aprinsese câteva lumânări la altar. Tata stătea în faţa lor, îngenunchiat, rugându-se. Doctorul dădu la o parte pătura de pe străin, îi luă pulsul şi înjură.

— Asta e mâna lui Dumnezeu! şopti tata, dându-se înapoi şi căzând din nou în genunchi. E un adevărat miracol! Chiar ne-am rugat la întâlnirea de azi pentru un semn care să-i aducă pe cei necredincioşi pe calea credinţei. Şi bunul Dumnezeu ne-a răspuns!

— Poate, zise doctorul, făcându-mi cu ochiul. Sau poate că e doar vreun truc de-al Satanei?

Mama aduse un lighean cu apă caldă şi îl ajută pe străin să se spele de sânge şi de praf. Ochii îi erau închişi, omul părând că a adormit. Se trezi la răsărit, a doua zi dimineaţa, şi se ridică în şezut, privind cu atenţie băncile goale din jurul său. Părul lui blond şi barba îi crescuseră şi mai mult. Cicatricile dispăruseră cu desăvârşire.

Mama îl întrebă cum se simte.

O privi clipind şi, cuprins de un fior de frig, se înfăşură în pătură.

— Eşti Fiul lui Dumnezeu? Tata îngenunche în faţa lui. Ai venit să salvezi lumea?

Străinul scutură din cap năucit.

Mama îl întrebă dacă îi era foame. El dădu din cap că da şi se ridică, nu foarte sigur pe picioarele sale, atunci când ea îl întrebă dacă poate să meargă. Îl luă de mână şi îl

conduse afară din biserică, în josul străzii, către casa noastră. O urma şchiopătând, privind zăpăcit împrejurimile.

— Domnule? îl interpelă doctorul. Ne puteţi spune cine sunteţi?

Omul scoase un sunet straniu, ca de animal şi îşi scutură capul din nou.

Acasă, mama îi aduse un pahar şi o cană mare cu suc de mere. Dădu, însetat, paharul pe gât şi o urmări cum îi pregătea micul dejun. Tata îi aduse nişte haine şi o pereche de pantofi. El le privi încruntat, dar, în cele din urmă, se ridică şi începu să se îmbrace, neîndemânatic şi încet, şi mă lăsă pe mine să-i leg şireturile.

— Domnule? începu doctorul iar. De unde sunteţi?

— De pe Pământ, răspunse el în cele din urmă, cu o voce adâncă. Am venit aici de pe Mama Terra.

Mama îi puse o farfurie înainte. El studie cuţitul şi furculiţa de parcă nu mai văzuse niciodată aşa ceva, dar le folosi cu încredere când farfuria îi fu umplută cu şuncă şi ouă. Mama pusese farfurii şi pentru tata şi pentru doctor, dar lor nu le ardea de micul dejun.

— Erai mort când te-am găsit, zise tata, cu vocea răguşită de emoţie. Cum se face că ai înviat?

— Nu am fost nicio clipă mort, răspunse străinul şi se întinse să mai ia o bucată de şuncă. Eu sunt etern.

— Etern? Doctorul clipi şi-l privi printre gene. Vrei să zici nemuritor?

— Eu… începu străinul, după care făcu o pauză de parcă şi-ar fi căutat cuvintele. Eu nu mor.

— Dar te-am văzut, cu toţii, mort. Doctorul înghiţi greu şi-l privi tăind o altă bucată de şuncă. Ce te-a adus înapoi?

— Forţa. Zâmbind, de parcă era bucuros că a găsit cuvântul potrivit, îşi şterse buzele cu o bucată de pâine albă. Forţa nemuritoare care stăpâneşte corpul muritor.

— Înţeleg, murumură doctorul, de parcă chiar ar fi înţeles. De ce ai venit aici?

— Dacă vă interesează nemurirea, exact asta am venit să vă aduc.

Doctorul clipi des, tremurând în tăcere. Tata murumură ceva, mai mult ca pentru sine şi se duse în celălalt capăt al încăperii, aşezându-se pe un scaun. Mama făcuse deja ceai. Bărbatul dădu pe gât o ceaşcă îndulcită cu miere de albine. Părând din ce în ce mai întremat, străinul începu să pună, la rândul lui, întrebări. Vru să ştie despre istoria noastră, despre oraşe, despre industrie, despre guvern şi despre mijloacele de transport. Aterizau aici nave de pe Pământ? A părut mulţumit când a auzit că nava poştală nu avea să vină prea curând. Deja vecinii se înghesuiseră în bucătărie, aşa că ne-am mutat cu toţii în camera din faţă. Cineva îl întrebă cum îl cheamă.

— Ce importanţă are? Dădu din umeri, stând în picioare, în mijlocul camerei. Lumea voastră e nouă pentru mine. Am venit la voi ca un om nou, ca agent al eternităţii. Vă aduc darul vieţii eterne.

— Eterne? Doctorul îşi recăpătase vocea. Ce vrei să spui cu asta?

— Secretele mele vor rămâne secrete. Spunând asta zâmbi, iar vocea îi deveni tot mai puternică. Dar dacă doriţi să trăiţi veşnic, urmaţi-mă.

Erau deja prea mulţi oameni în casă şi fierarul propuse să mergem cu toţii la biserică. Încăpăţânat, tata dădu din cap că nu.

— Nu ştiu ce e, dar nu spune că forţa lui vine de la Dumnezeu. Ar putea, la fel de bine, să fie fiul lui Satan, încercând să ne ducă sufletele în Iad. Nu-l vreau în biserica mea. Scoteţi-l afară din casa mea!

— E alunecos ca un peşte, fu şi doctorul de acord. Nu l-aş crede nici dacă s-ar jura că soarele a răsărit azi dimineaţa. Dar nu… Făcu un semn spre epava din lanul de porumb. Vreau să aflu mai multe despre el.

Şeriful îl escortă spre o bucată de pământ liberă. Tata nu veni, dar eu şi sora mea ne-am dus să auzim ce avea de zis. Şeriful îl ajută să se urce pe o bucată de piatră care, probabil, cândva servise drept piedestal pentru vreun monument, pe vremea când lumea noastră era măreaţă. Ne-am adunat cu toţii în jurul lui. El tăcu cât timp fierarul

povesti tuturor cum înviase din morţi. Murmurul vocilor încetă în aşteptarea cuvintelor lui. Se auzea un câine lătrând undeva în depărtare şi un cocoş cântând. Chiar şi în hainele care îi erau prea mici, străinul mi se părea frumos şi mândru.

— Nu poate fi Dracul, de care zice tata. Pe faţa surorii mele am citit o admiraţie necondiţionată. Eu cred că e un înger trimis din Ceruri să ne salveze.

El îşi deschise braţele, făcându-ne semn să ne apropiem de el.

— Văd că lumea voastră a suferit mult.

Vocea i se ridică puternică şi clară. Imediat, însă, se opri să privească uliţa noroioasă pe care noi o numeam stradă şi casele din chirpici, cu acoperişuri din paie. Se întoarse şi arătă înspre ruinele a ceea ce alcătuiseră un oraş, pe dealul din spatele lui.

— Am cunoscut şi eu sărăcia în care trăiţi, acasă, pe planeta mamă. E condusă acum de cei bogaţi. Trăiesc în case mari, au zeci de servitori şi tot luxul pe care şi-l doresc. Zburând de pe o planetă pe alta, înşeală timpul şi îşi întind astfel vieţile la nesfârşit. Cei mai bogaţi dintre ei îşi permit să plătească microboţi.

— Microboţi? strigă doctorul. Ce sunt ăştia?

— Nişte roboţi foarte mici. Îşi încetini vorbirea, pentru a ne face să înţelegem mai bine. Aceşti microboţi circulă precum celulele din sânge, vindecând pagubele produse de boli şi de bătrâneţe. Cei care posedă aşa ceva sunt nemuritori şi, secol după secol, adună tot mai multă bogăţie, tot mai multe cunoştinţe şi tot mai multă putere. Ei au totul.

— Noi, muritorii, eram la fel de săraci ca şi voi.

Arătă spre uliţa murdară şi spre casele dărăpănate, cu o expresie de durere pe faţă.

— Eram chiar mai săraci decât voi, căci bogaţii ne ţineau, generaţie după generaţie, în ignoranţă şi departe de orice lucru care ne-ar fi putut ajuta. Pentru a nu ne emancipa, ne permiteau să învăţăm doar atât cât să-i putem servi pe ei. Cei mai mulţi nu aveau altă alternativă

decât să se nască şi să moară în sărăcie, la fel ca cei dinaintea lor. Eu am avut noroc. Soţul mamei mele lucra ca om de serviciu la o universitate la care învăţau copiii celor bogaţi. De acolo fura cărţi şi discuri holografice pe care mi le aducea acasă, pentru a învăţa singur. Mama făcea curăţenie acasă la un om de ştiinţă nemuritor. Au trăit împreună o poveste de dragoste de care nu au spus nimănui, dar mama mi-a spus că sunt fiul lui. Când am crescut mare, m-a făcut asistent la laboratorul lui. În cele din urmă, am devenit subiect pentru experimentele lui, care m-au făcut nemuritor.

Mulţimea a scos un murmur de emoţie, după care întrebările au început să curgă din toate direcţiile.

— Dacă nu mă credeţi, întrebaţi-i pe cei care au asistat la venirea mea aici. Îşi îndreptă privirea spre mine, spre doctor şi spre şerif. Ei au văzut modul cum m-am vindecat şi felul în care am înviat din ceea ce ei au crezut că e moartea.

— Eu chiar l-am văzut mort, murmură doctorul stingherit. Dar nu-mi dau seama cum…

Vocea i se înmuie.

— O să vă spun eu cum. Străinul zâmbi şi vocea îi deveni şi mai puternică. Vă voi împărtăşi darul secret pe care mi l-a lăsat tatăl meu, ceva mult mai simplu decât microboţii. E un drum mai bun spre nemurire. De asta i-a şi alarmat pe nemuritorii bogaţi, care îşi făcuseră propriile legi prin care acest dar să le rămână numai şi numai lor. Au distrus laboratorul tatălui meu şi m-au împuşcat, crezând că m-au omorât. Mama mi-a adus cheile de la nava lui privată. Nu sunt pilot, dar l-am văzut pilotând de câteva ori. Pilotul automat m-a adus până aici, deşi nu am reuşit să aterizez foarte corect.

Zâmbind, arătă cu un gest larg, ce mai rămăsese din nava lui.

— Iar acum aţi văzut cu toţii felul în care mi-am revenit.

Îşi depărtă braţele, pentru a-şi etala corpul, care acum arăta într-adevăr splendid şi nu mai avea nici urmă de cicatrici. Părul blond îi strălucea, căzându-i pe umeri. Am

auzit-o pe sora mea plângând încetişor. Mulţimea se agita înfiorată. În depărtare, cocoşul cântă din nou.

— Fiul Domnului! îmi şopti soră-mea. A venit să ne salveze!

Oamenii îngheţară o clipă, apoi se apropiară neliniştiţi şi mai mult de el. Începură să-i pună iar o mulţime de întrebări.

— Mă poţi face sănătos din nou? Acesta fusese fiul olog al fierarului, acoperit de fum şi de sudoare. Cum am putea să-ţi mulţumim pentru asta?

— Nu trebuie decât să mă urmaţi şi să faceţi ce vă spun.

Darul meu e pentru toată lumea, ne spuse el. Voia să ni-l împărtăşească la Capitol. Fierarul făcu o chetă, în pălăria lui, pentru a-i cumpăra un cal. Croitorul îi dădu o haină. Şeriful îi ceru învăţătorului să devină bodyguardul străinului şi să-l însoţească peste tot. În noaptea aceea, dormi acasă la doctor. Când a plecat a doua zi, doctorul, fierarul şi şeriful l-au însoţit călare. Sora mea veni împreună cu mine să-l privim cum pleacă. În timp ce trecură pe lângă noi, izbucni în plâns.

— E un înger, îmi şopti ea. Aş muri să fiu cu el.

Rămase aşa, pe strada prăfuită, privindu-l până ce dispăru din vedere şi aşteptând, la fel ca noi ceilalţi, să se întoarcă. Dar plecă pentru totdeauna. Sora mea crescu şi deveni o femeie frumoasă, învăţătoare la una din clasele de la şcoală. Fiul fierarului îi făcea o curte asiduă şi devotată, dar ea nu-l putea uita pe străin.

Având ceva talent la desen, îl pictase în picioare, pe o planetă aflată pe cerul înstelat, capul fiindu-i înconjurat de o aură luminoasă. Agăţase acel portret în camera ei, deasupra candelei, la un loc cu o bucăţică de metal din fosta lui navă. O dată am surprins-o îngenuncheată în faţa lui.

Neavând unde să plecăm, cei mai mulţi dintre noi am rămas, pentru restul vieţii, în satul în care ne născusem. Tânăra nevastă a doctorului învăţă să trăiască singură, ca o nevastă părăsită. Fiul fierarului şi-l luă ca ajutor pe fratele mai mic şi deveni el însuşi fierar. Ştirile circulau greu pe

planeta noastră, dar începusem să auzim poveşti despre Agentul miraculos care se ridicase din morţi, adunase mii de discipoli în jurul lui şi construise un magnific Templu al Eternităţii pe locul vechiului Capitol. Sora mea nu-şi dorea decât să se ducă şi ea după el şi plângea când tata îl numea Agentul lui Satana.

În cele din urmă, doctorul şi învăţătorul s-au întors în sat, într-o trăsură trasă de patru cai negri, superbi, condusă de un birjar în uniformă. Un alt echipaj de patru cai trăgea o căruţă lungă, cu prelata vopsită în negru. Cu toţii opriră în mica piaţă a satului. Şase oameni, purtând robe negre, săriră din căruţă şi ridicară o scenă de o parte a căruţei şi un cort negru de cealaltă parte. Apoi, despachetară nişte tobe, nişte trompete şi alte instrumente muzicale, pe care nu le mai văzusem în viaţa mea şi începură să cânte o muzică stranie, cum nu mai auzisem niciodată.

După ce s-au adunat destui curioşi, învăţătorul a sărit din trăsură, încă şchiopătând, cu piciorul lui de lemn. Se schimbase mult: nu mai era amărâtul pe care mi-l aminteam de la ore, acum era îmbrăcat, din cap până în picioare, în aur şi catifea neagră.

— Tata? Fiul fierarului se grăbi, şchiopătând, să-l întâmpine. S-a întors acasă?

Trompetele acoperiră spusele învăţătorului.

— E… a murit?

— E viu. Învăţătorul opri, cu un gest, muzica şi îşi drese vocea. E viu pentru totdeauna, e în siguranţă în Eternitate.

Se duse apoi la trăsură şi se urcă pe locul birjarului. Vocea îi deveni tot mai puternică. Satul nostru e un loc sacru, ne spuse el, deoarece acesta e locul în care Agentul a murit şi a înviat din moarte. El şi cu doctorul au fost martorii binecuvântaţi ai acestui miracol. Ca Voci alese ale Eternităţii, se întorseseră acum să împărtăşească binecuvântarea vieţii eterne cu toţi prietenii vechi care îşi doreau acest lucru.

Tata îşi făcu loc până în faţă şi îl întrebă:

— În numele cărei puteri, în numele cui predici tu învierea morţilor?

— Agentul are propria lui putere, îi răspunse învăţătorul, privindu-l de parcă ar fi vrut să-l lovească. El nu are nevoie de nimeni altcineva şi unii dintre voi aţi văzut asta cu proprii voştri ochi.

— Am să-i spun eu numele adevărat, strigă tata. Satana! Lucifer! Belzebut! Prinţul întunericului! Începea să-şi piardă vocea, aşa că următoarele cuvinte le rosti pe un ton mai ponderat: îmi pare rău să te aud repetând minciunile lui, căci şi tu şi ceilalţi care te însoţesc aţi fost cândva copiii Lui Dumnezeu. Vă implor să vă pocăiţi şi să-I cereţi iertare, căci păcatele vă vor fi iertate…

Învăţătorul facu un gest cu mâna şi trompetele sunară din nou.

— Vă spuneţi singuri Vocile, încercă tata, încă o dată. Vă implor să ascultaţi vocea Lui Dumnezeu. Ascultaţi-L şi primiţi-L din nou în inima voastră, căci va vorbi prin Duhul Sfânt.

— Nu am cunoscut niciodată un duh sfânt.

Tata se înroşi de furie, la auzul acestei blasfemii.

— Ascultaţi cuvintele Eternităţii! Învăţătorul îşi ridică privirea peste capul tatălui meu. Noi vă aducem ceva mai bun decât mituri şi ignoranţă. Vă rog să credeţi în adevărul ştiinţific şi să vă salvaţi vieţile. Învăţaţi adevărata ştiinţă a veronicii. Pentru cei cu mintea deschisă, o să spun acum adevăratele fapte.

— Fapte? urlă tata. Sau minciuni diavoleşti?

Fiul fierarului îl prinse de braţ.

— Cuvintele Agentului. Învăţătorul se încruntă aşa cum o făcea când îi eram elevi şi nu îl ascultam cu atenţie. El ne-a învăţat adevărul. Veronul este o particulă energetică. Care nu are nici masă, nici dimensiune, este minte fără materie. Aşa-numitul suflet omenesc nu e altceva decât fiinţa veronică. Agentul ne-a arătat cum să-l eliberăm pentru Eternitate. Eliberată de sclavia trupului muritor, cu toate bolile lui, mintea voastră nemuritoare va putea trăi pentru totdeauna.

Făcu o pauză, lăsând muzicienii să-şi facă datoria, apoi ceru să i se pună întrebări când muzica încetă.

Ce dovadă putea oferi?

— Priviţi în sinea voastră. Se opri, dând din cap şi zâmbindu-le mamei şi surorii mele. Nu v-aţi săturat de limitele şi bolile trupului vostru? Nu v-aţi bucurat cu toţii de momente de libertate, afară din timp şi din spaţiu, când vă aminteaţi de trecut şi vă gândeaţi la viitor şi la prietenii de departe? Ei bine, acelea erau de fapt scânteile preţioase ale viitoarei voastre libertăţi eterne!

— Cine vrea să trăiască pentru totdeauna, să facă un pas în faţă!

Acestea fură cuvintele doctorului, care ieşise şi el din trăsură, coborând pe o masă amplasată în fruntea cortului negru. Îmbrăcat ca şi învăţătorul în auriu şi catifea neagră, părea mai gras decât mi-l aminteam şi încărunţise destul de mult. În tăcere, îşi depărta braţele, într-un semn de aşteptare. Muzica începu din nou. Soţia părăsită a fierarului o porni, împleticindu-se, spre el. Oarbă şi suferind de artrită, se sprijinea de fiul ei şchiop.

— Mănâncă şi bea. Intonând aceste cuvinte, doctorul îi arătă un platou şi o cană ce erau aşezate pe masă. O gură de pâine şi o înghiţitură de lichid veronic te vor elibera de tirania cărnii. Dar ai grijă!

Vocea îi scăzu în intensitate. Îşi ridică braţele în aer.

— Acest privilegiu e doar pentru cei care cred în Agent şi acceptă miracolul învierii sale. Odată ce veţi simţi bucuria eternităţii, nu mai există cale de întoarcere. Trebuie să vă mai spun şi faptul că nu puteţi lua nimic cu voi.

Cu lacrimile curgând pe obrazu-i negru de funiningine, fiul fierarului îi strigă mamei sale avertismentul doctorului. Ea murmură ceva şi deschise gura. El aruncă un pumn de monede într-un coş de pe masă. Doctorul îi puse femeii o bucăţică mică de pâine pe limbă şi apoi îi duse la buze un păhărel de lichid roşu ca sângele, pe care femeia îl înghiţi cu greutate. Doi bărbaţi în negru o prinseră de braţe şi o ajutară să intre în cort.

Următorul fu tatăl bătrân şi neputincios al brutarului, care gemea pe targa purtată de acesta şi de ajutorul său. Alţi doisprezece oameni se înghesuiră şi ei spre doctor.

Ultima dintre ei fu sora mea. Cu lacrimi în ochi, îi îmbrăţişă pe mama şi pe tata, se duse la fiul fierarului, pe care-l sărută scurt pe obraz şi se repezi după ceilalţi, care-şi aşteptau rândul în faţa doctorului. Am prins-o de mână să o trag înapoi.

— Las-o să se ducă. Vocea tatălui meu era răguşită de durere. S-a condamnat singură.

Muzica solemnă începu din nou. Rândul înainta încet, sora mea fiind ultima. Tata îngenunche în ţărână, murmurând o rugăciune. Mama rămase în picioare, suspinând încet. Sora mea lăsă să cadă ceva în coşul de pe masă. Erau lanţul şi cerceii de aur pe care fiul fierarului i-i făcuse cadou. L-am auzit şi pe el gemând de durere. Zâmbind, ea înghiţi bucăţica de pâine şi bău lichidul. Mama nu mai rezistă şi începu să urle de durere. Sora mea o privi şi încercă să spună ceva, dar vocea îi dispăruse deja. Trăsăturile i-au împietrit. S-a clătinat, gata să se prăbuşească, iar robele negre au dus-o repede în cort.

Cu un acord final de efect, muzica încetă. Doctorul a dat asigurări solemne că aceste fiinţe iubite erau fericite, libere pentru totdeauna de dureri şi suferinţă. Împreună cu învăţătorul a urcat înapoi în trăsură. Muzicienii împachetară instrumentele şi dărâmară scena pe care cântaseră. Au ridicat şi cortul negru, au încărcat totul în căruţa lor acoperită şi au plecat după trăsura ce cobora deja spre râu.

Trupurile celor care primiseră eternitatea fură lăsate, înşiruite, unul după altul, pe pământ. Mama îngenunche să-i închidă ochii surorii mele. Tata se duse lângă ele şi începu să-L roage pe Dumnezeu să le ierte păcatele şi greşelile şi să-i ia la El pe toţi cei de acolo. Vecinii au lucrat toată noaptea, construind sicriile. A doua zi sosi şi un pastor din satul învecinat şi, împreună cu tata, ţinu o slujbă de adio, înainte ca sicriele să fie coborâte în gropile proaspăt săpate.

Primăvara următoare, într-o dimineaţă, în timp ce mama pregătea micul dejun, am zărit o navă argintie, care aterizase deja în lanul de porumb, aproape în acelaşi loc în care se prăbuşise Agentul. Un alt străin înalt îşi croia drum

printre ierburile înalte. Traversă grădina şi veni la uşa noastră.

Când i-am deschis, îmi arătă un card holografic, pe care se putea vedea Pământul strălucitor, învârtindu-se în spaţiul negru, înstelat. Scrisul argintiu spunea că e inspector la Poliţia Pan-Pământeană. Arătând spre epavă, ne întrebă ce-i putem spune despre ea. Mama îl invită să mănânce cu noi o porţie de griş cu şuncă prăjită. În timpul micului dejun i-am povestit tot ce ştiam despre navă, despre Agent şi despre Biserica Eternităţii.

— L-am crezut… Mama izbucni în plâns când veni vorba de moartea surorii mele. L-am văzut ridicându-se din morţi. Ea a crezut în el.

— Satană! strigă tata furios. Mi-a târât fiica în iad!

— Nu e decât un infractor, spuse inspectorul, cu simpatie pentru ai mei. Povestea pe care v-a spus-o nu e decât o mare minciună. E adevărat că era de pe Pământ, dar veronii de care vorbea el nu există, la fel cum nu există corpuri veronice. Deşi avea microboţi în sângele său, nu avea priceperea şi nici ştiinţa să-i împartă cu nimeni altcineva.

Suspinând, mama părăsi bucătăria.

— Stai şi-l ascultă, îi zise tata. Vocea îi era răguşită de emoţie. Domnul ne va ajuta să suportăm adevărul.

— Da, a fost un infractor de cea mai joasă speţă. Cu regret, inspectorul dădu amărât din cap. Dar, în acelaşi timp, a fost şi victima propriei lui tragedii. S-a născut în urma unei relaţii nepotrivite dintre mama lui cu un nemuritor. Astfel a moştenit microboţii tatălui său. Ar fi trebuit distruşi, dar asta l-ar fi schilodit sau poate chiar ucis. Ar fi fost o decizie disperată, aşa că mama lui a ţinut totul secret până a crescut mare. Când adevărul a ieşit la iveală, ea a fost arestată, dar el a reuşit să scape cu nava tatălui său. Îmi pare rău pentru nenorocirile pe care le-a provocat aici, dar măcar acum nu mai poate face nimănui niciun rău.

— Cum aşa? întrebă tata, uimit. Din moment ce e nemuritor…

— Bineînţeles că oficialii bisericii lui vor spune că e viu, în cine ştie ce paradis veronic. Inspectorul zâmbi. Dar microboţii nu sunt magici. Sunt doar nişte aparate electronice. Când l-am descoperit aici, pe planeta voastră, i-am distrus microboţii printr-un semnal radio. Funcţiile naturale ale trupului său deveniseră deja dependente de microboţi. Inima lui s-a oprit odată cu aceştia. Nu o să vă mai facă probleme de acum.

— Mulţumim, domnule. Tata se ridică să-i strângă mâna. Sunteţi un adevărat trimis al Domnului.

— Sau al Poliţiei Pan-Pământene.

După micul dejun, inspectorul îmi ceru să curăţ buruienile din jurul epavei pentru a putea face nişte poze. Apoi plecă împreună cu tata să viziteze mica noastră gospodărie şi să vadă grajdul. Se duse şi în grădina mamei, întrebând-o ce plante cultiva. Mă puse să-i arăt moara şi să-i explic cum funcţiona.

Mă urmări în timp ce îmi făceam treburile prin gospodărie şi plecă împreună cu părinţii mei la biserică, să asiste la slujbă. Mama i-a făcut patul în camera surorii mele. A doua zi dimineaţa îl urmări pe tata făcând focul în vechea sobă de fier şi o privi pe mama pregătind micul dejun. După masă, mă privi cu atenţie şi mă întrebă care erau planurile mele de viitor.

— Nu m-am gândit niciodată la viitor. Mi-am dorit întotdeauna să plec de aici, dar nu am avut nicio ocazie să o fac.

— Dacă această ocazie i s-ar oferi…, se întoarse el spre părinţii mei. L-aţi lăsa să plece?

Ei îl priviră o clipă apoi începură să şuşotească între ei.

— Dacă ar fi posibil să plece, da… Mama încercă să zâmbească. Noi ne avem unul pe celălalt.

Tata o încuviinţă solemn.

— Facă-Se Voia Domnului!

Inspectorul se întoarse şi mă măsură din nou, cu ochii lui ageri.

— Dacă vii cu mine va fi pentru totdeauna, spuse el grav. La fel de definitiv ca şi moartea.

— Du-te, îmi zise tata. Ţi-ai câştigat propria salvare.

Inspectorul m-a luat cu el să-mi arate nava. Era frumoasă şi stranie, dar eram prea emoţionat să înţeleg ce-mi spunea despre ea. M-a pus să iau loc pe unul din scaune, m-a privit drept în ochi şi mi-a cerut să-i spun mai multe despre viaţa mea de până atunci.

— Nu am făcut altceva decât să supravieţuiesc, i-am spus. Sunt ajutor la biserica tatălui meu, deşi nu îi împărtăşesc credinţa. Îl ajut la moară, iar pe mama cu grădina şi gospodăria.

Cu inima bătând cu putere, am aşteptat până mi-a adresat o altă întrebare:

— Ai vrea să devii nemuritor?

Cu respiraţia tăiată de emoţie, nu am putut scoate niciun cuvânt.

— Pentru că poţi să devii nemuritor. Dacă îţi asumi riscurile. Nemuritorii trebuie să aibă grijă de viitorul lor. În galaxia noastră nu-şi doresc rivali, dar au fost de acord să trimită o expediţie care să colonizeze galaxia Andromeda. E la două milioane de ani-lumină, ceea ce îi face să se simtă în siguranţă şi să nu se teamă.

Se încruntă şi dădu din cap.

— Noi, însă, nu putem fi la fel de încrezători. Nicio navă nu a încercat până acum să ajungă atât de departe. E ca un salt în gol, căci nu avem date care să ne dea siguranţa că vom ajunge la destinaţie. S-ar putea să rătăcim pentru totdeauna şi să nu ne mai putem întoarce niciodată. Chiar dacă vom avea noroc, odată ajunşi acolo vom avea noi frontiere de înfruntat. Va trebui să ne construim propria infrastructură industrială. De aceea vom avea probabil nevoie de ştiinţa şi abilităţile tale. Te pot înscrie în acest program, dacă îţi doreşti asta cu adevărat.

I-am răspuns că era tot ce îmi doream.

Mama şi-a şters lacrimile şi m-a sărutat. Tata m-a pus să îngenunchez şi să ne rugăm împreună. I-am îmbrăţişat pe amândoi, după care am plecat împreună cu inspectorul spre nava-mamă.

Toate acestea s-au întâmplat acum două milioane de ani şi două milioane de ani-lumină depărtare. Marele salt pe care l-am făcut atunci ne-a trimis într-o gaură neagră, dar am reuşit să ne oprim din căderea liberă, fără să păţim nimic. Un al treilea salt ne-a adus pe orbita joasă a noii noastre planete, o lume primitoare, care era nelocuită şi nu avea nevoie de prea multe transformări pentru a putea fi colonizată. Cunoştinţele mele de agricultură chiar ne-au ajutat să ne descurcăm. Microboţii le-au învăţat şi ei şi acum o ducem bine.

Am scris această poveste pentru copiii noştri şi microboţii lor. La început nu am fost prea încântat să-i las (pe microboţi) în trupul meu. Multă vreme nici nu am fost conştient că erau acolo, dar acum au început să-mi dea un nou chef de viaţă, o stare de fericire pe care o împărtăşesc împreună cu noii mei prieteni, o încântare nesfârşită faţă de minunile noii noastre lumi.

Noul nostru cer are mai multe stele decât aş fi putut visa vreodată, toate formând o constelaţie ciudată. În nopţile senine putem vedea constelaţia de unde am venit aici, un mic punct luminos, undeva spre sud. Amintindu-mi de părinţi, care au trăit atât de departe şi cu atât de mult timp în urmă, îmi doresc doar să fi putut cunoaşte şi ei adevărata viaţă de apoi pe care am descoperit-o aici.

————————————

Traducere: Emanuel Huţanu
„Afterlife” by Jack Williamson

Pilule amare

Bruce Holland Rogers

Este un autor american de short fiction născut în Tucson, Arizona, care scrie şi sub pseudonimul Hanovi Braddock. A câştigat cu povestirile sale două premii Nebula, două World Fantasy Award şi premiul Bram Stoker. Filmul „The Other Side” regizat de Mary Stuart Masterson este făcut după nuvela sa premiată cu Nebula, „Lifeboat on a Burning Sea”.

În această povestire scrisă în 1999, avem de-a face cu o Americă ajunsă şi chiar întrecută de China, iar americanii nu mai au voie în ţara lor să consume alcool, tutun şi evident, droguri. Iar restricţiile inutile şi extraordinare cer măsuri inutile şi extraordinare.

———————————

Ziua era luminoasă şi însorită. În timp ce şoferul conducea maşina generalului Meech spre clădirea Ministerului de Justiţie, monumentele clădirii Congresului scânteiau, iar piscinele străluceau. Cu o săptămână în urmă, inflorescenţele vişinii fuseseră la maxim. Acum erau trecute şi petalele cădeau ca zăpada roz pe pajiştile verzi. Câţiva turişti, majoritatea în uniformele roşii şi albastre ale mişcării America First[4] se plimbau sub cerul albastru. Era, se gândea generalul Meech, o zi frumoasă. Soare destul de strălucitor pentru a da cuiva o durere de cap. O zi frumoasă în ciuda a toate. Gândul îl deprimă. Multe lucruri îl puteau deprima în aceste goluri între cele două compartimente ale vieţii sale: spital şi slujbă.

[4] America First Movement a fost o mişcare antiintervenţionistă din anii 1940 – 1941 care promova non-implicarea SUA în război (n.trad.)

Ajuta faptul că era mereu în întârziere în ultima vreme şi nu avea timp să culeagă rezumatele care îi erau trimise prin fax acasă înaintea întâlnirilor. Acasă era un alt gol, o altă tranziţie de minimalizat, dacă ar fi fost posibil.

În fiecare zi de muncă trebuia să alerge, fără să aibă timp să construiască în cealaltă parte a vieţii sale. Şoferul îl lăsa în faţa Ministerului de Justiţie, unde unul dintre consilierii Departamentului Antidrog (DEA) îi înmâna un dosar plin de hârtii pe care trebuia să le fi citit în noaptea dinainte. Consilierul îi spunea care erau priorităţile în drum spre sala de şedinţă, apoi el pleca la spital şi lăsa în urmă tot ce s-a întâmplat acolo.

Dar când şoferul opri maşina, Meech văzu un consilier nou aşteptându-l, o femeie cu faţa exprimând îngrijorare. Spera că se va limita la a-şi face treaba, dar bănuia că nu o va face.

— Generale Meech, spuse ea, înmânându-i un dosar. Bună dimineaţa, domnule. Eu sunt Pamela Ross.

Nu purta o uniformă propriu-zisă a Forţelor Armate, dar jacheta ei era roşie şi fusta era albastră. Ca pentru a înlătura orice dubiu, purta un ac cu steagul America First prins de rever.

El deschise dosarul, se uită pe titluri şi la primele rânduri de pe primele trei pagini, apoi închise dosarul.

— Am nevoie de o informare pe drum, spuse, pornind în sus pe scări. Ai citit astea?

Ea îl urmă.

— Da, domnule.

— Atunci să vedem cât eşti de bună. Ce trebuie să ştiu neapărat?

— Dreamrail proliferează. Există instrucţiuni peste tot pe web despre cum să se producă diferite versiuni ale drogului. Chiar dacă unii paşi sunt dificili, echipamentul necesar se găseşte şi la nivel de laborator de liceu. Se opri cât arătară legitimaţiile la ofiţerii de pază ai Poliţiei Federale şi trecură prin detectoarele de metale, apoi îşi încheie ideea în partea cealaltă. Aşa că interdicţia posesiei, producerii şi importului nu va fi de ajuns pentru…

— Ştiri vechi.

Ea intră în ascensor înaintea lui şi apăsă butonul de urcare.

— Cei care profesează în sfera sănătăţii mentale protestează împotriva interdicţiei, acum nu numai în San Francisco. Există psihoterapeuţi în toată ţara care pretind că au obţinut rezultate pozitive în tratarea depresiei, a tulburărilor de somn şi a unei game largi de…

— Din nou ştiri vechi, domnişoară Ross. Îmi spui superficialităţi. Ce îţi spun cu adevărat aceste rapoarte?

Ea se încruntă, apoi dădu din cap.

— În regulă. Ceea ce văd în aceste rapoarte este că nu aveţi destul sprijin în interior pentru această discuţie aprinsă în războiul drogurilor.

— Aşa e mai bine. Ştiam deja asta, dar se apropie de genul de gândire care îmi e de folos. Dă-mi părerea ta, bazată pe astea. Flutură dosarul. Pe cine mă pot baza?

Se auzi un clopoţel şi uşile se deschiseră. În timp ce Meech o îndemnă spre ascensorul din faţa lui, Ross spuse:

— Koch. McAlester.

— Atât?

— După părerea mea, da.

— Irwin?

— Ministrul Justiţiei nu este în întregime în afara politicii. Mai întâi, nu i-au plăcut niciodată puterile dumneavoastră speciale. El crede că sunt extra-constituţionale.

— Are dreptate, spuse Meech, în timp ce uşile se închideau. Apăsă butonul pentru etajul lor. Probabil că sunt. Dar au fost necesare.

— Citind printre rânduri, aş spune că el crede că e o greşeală politică să vă axaţi toată autoritatea împotriva acestui drog.

— De unde ai scos asta?

Ea deschise dosarul de manila şi selectă o pagină. Meech o citi şi, când uşile ascensorului se deschiseră, o citea pentru a doua oară. Meech şi Ross ieşiră. Coridorul era pustiu.

— Hmm, spuse Meech, când termină de citit pagina. Pentru un plan de intrare în vigoare, este lipsit de entuziasm din partea lui.

— Nimeni nu iese în faţă să spună că acesta este doar un drog de pe stradă pe care ar trebui pur şi simplu să-l ignoraţi, dar numai Koch şi McAlester sunt entuziaşti în ceea ce priveşte elaborarea unei campanii reale împotriva lui. Şi Koch nu va fi prezent la întâlnirea de astăzi. Dacă e să aveţi o revoltă, astăzi se va întâmpla.

O revoltă. Domnişoara Ross avea tendinţă spre dramă. Ei bine, era tânără. Aproape că zâmbi. Cel puţin bine că femeia îşi lua slujba în serios.

Ross atinse uşor cotul uniformei lui Meech.

— Generale, cum se simte fiul dumneavoastră?

La naiba. Chiar uitase pentru un scurt moment. Meech se uită la mâna ei până când ea şi-o retrase.

— Îmi pare rău, spuse ea. N-am vrut să…

— Eşti nouă. Cine ţi-a spus că adresând întrebări personale superiorilor tăi te va ajuta în această slujbă nu ţi-a făcut un favor.

— Nu mi-a spus nimeni… Eu doar, vreau să spun, am auzit despre fiul dumneavoastră şi situaţia mea este atât de…

— Îţi voi spune asta doar o singură dată. Munca este răgazul meu de la problemele personale. Înţelegi? Nu le amestec.

Ea îl privi în ochi iar el văzu cum femeia alungă şi îngrijorarea şi ruşinea. Într-o clipă, purta o mască în întregime serioasă şi profesională. Stătea drept, atentă. Era atât de tânără încât probabil învăţase acea expresie, acea postură, pe când era mică, ca şi cercetaş al Forţelor Armate.

— Înţeleg.

— Bine, spuse el, vorbind serios. Asta e foarte bine. Poţi să pleci acum.

* * *

Poate că Ross gafase depăşind barierele profesionalismului, dar femeia era deşteaptă. Avusese dreptate cu privire la rezistenţa pe care o găsise Meech la şedinţă. Poate că revoltă nu fusese un termen prea dramatic, până la urmă.

Comisarul Ho conduse şedinţa cu un raport referitor la folosirea drogului Dreamrail de către turişti. Drogul era legal în Canada, Mexic, în majoritatea insulelor Caraibe şi în toată Europa. Turiştii americani îşi foloseau săptămâna legală de vacanţă pentru a-şi planifica călătorii în mod special pentru a folosi drogul şi, chiar dacă nu încercau să introducă ilegal produsul când se întorceau – şi majoritatea nu încercau, de teama unei condamnări imediate la închisoare lungă – *aduceau* cu ei poveşti despre cât de minunat şi absolut inofensiv este produsul.

— Şi care este concluzia ta? întrebă generalul Meech.

— Concluzia lui, spuse Irwin, ministrul Justiţiei, lăsându-se pe spate pe scaun, este că poate veţi putea opri substanţa la graniţă, dar nu veţi putea opri *atitudinile* pe care le aduc oamenii.

— Nu contează ce faci sau ce nu opreşti la graniţă, interveni Jerry Pike, chimistul Departamentului Antidrog. Marfa asta este mai greu de fabricat decât metamfetamina, dar cererea este mai mare decât a fost vreodată pentru meth.

— Am pus capac metamfetaminei, spuse Meech. O să punem capac şi ăstuia.

— Nu în acelaşi mod, spuse Pike. Precursorii Dreamrail-ului sunt prea ai naibii de comuni. Nu poţi scoate în afara legii ingredientele, generale. E aceeaşi poveste ca şi cu alcoolul.

Meech se încruntă. Folosirea alcoolului fusese imposibil de eradicat acum o sută de ani şi nu se dovedea mai uşor de făcut nici acum. Întrebă pe Administratorul McAlester care era părerea ei. Ea zâmbi amar.

— Se pare că avem o altă încercare veritabilă în faţa noastră.

— Aşa mă gândeam şi eu.

Ministrul Justiţiei suspină.

— Generale, sunt de părere că veţi irosi mulţi bani şi intenţii bune urmărind un drog inofensiv.

— Inofensiv? spuse Meech. Vrei să spui, aşa ca alcoolul? Sau tutunul?

— Acelea au fost scoase în afara legii pe bună dreptate, spuse Irwin. Existau probleme de sănătate reale. Dreamrail nu pare să creeze vreo problemă psihică nimănui. Vă irosiţi zelul şi minţile cu asta.

— Asta spun şi eu, se declară de acord Ho.

— Ne irosim zelul şi minţile? întrebă McAlester, clătinând din cap. Va fi mai rău dacă ne dăm la fund. Dreamrail este un drog care duce la consum de alte droguri mai tari. Oamenii care îl încearcă vor dori să încerce şi alte lucruri.

— Dar lucrează doar în timpul somnului, spuse Irwin. Nu este *la fel* ca alte droguri. Să-ţi oferi un anume vis când eşti oricum adormit… Nu văd cum va conduce asta la consum de marijuana sau alcool. Nu vine în conflict cu productivitatea de la locul de muncă sau…

— Susţine slăbiciunea, spuse generalul Meech. Nu e destul? Nu e acesta drumul pe care nu vrem ca ţara să-l parcurgă din nou?

— Nu sunt sigur că mai contează ce vrem noi, spuse ministrul Justiţiei. Pe ăsta nu putem să-l strângem înapoi în cutie.

— Nu, probabil că nu putem, fu de acord Meech.

McAlester păru surprinsă şi era pe punctul de a spune ceva, când Meech ridică mâna.

— Nu cred că vom putea vreodată elimina Dreamrail în întregime de pe străzi. Dar nici nu trebuie.

Se întoarse spre chimistul Departamentului Antidrog:

— Pike, ştim cum funcţionează drogul, nu?

— În esenţă, da. Mimează anumite situaţii cu ajutorul neurotransmiţătorilor. Se stimulează anumite legături într-un creier adormit, locuri care sunt activate de senzaţii de, să spunem, plutire, şi ai un vis despre zbor. Dacă stimulezi o altă legătură, obţii visuri erotice. Există şi alte

componente. Este nevoie de încercări şi eşecuri pentru a obţine o versiune care declanşează un vis şi îţi ofertă numai un *tip* general de vis. Experienţa proprie a consumatorului…

Meech îl întrerupse cu o fluturare din mână.

— Da. Corect. Poate Dreamrail să îţi dea coşmaruri?

— Nu, nu produsul care este fabricat de fapt de toţi. Cine ar cumpăra aşa ceva? Dar ori de câte ori cineva modifică puţin structura unui drog, acesta stimulează alte locuri din creier. Ştim faptul că unele formule *au produs* coşmaruri.

— Atunci asta vreau să faci. Vreau să vii cu câteva variaţii ale lui Dreamrail care produc coşmaruri. Coşmaruri care te fac să transpiri şi să-ţi doreşti să mori. Poţi să faci asta?

Pike dădu din umeri.

— N-ar trebui să fie greu.

— Nu văd care este scopul, spuse ministrul Justiţiei.

Dar McAlester zâmbea.

— Eu, da.

* * *

Generalul Meech fusese întotdeauna de părere că luminile fluorescente erau nesănătoase, dar asta folosea spitalul. Erau ieftine, eficiente. În acea lumină albăstruie nesănătoasă, stătea pe marginea patului de lângă patul fiului său, ţinând mâna lui Aaron, în timp ce băiatul îşi folosea mâna liberă să culeagă gândaci de pe cearceafuri – gândaci care nu erau acolo. Aaron alungă ouăle parazite invizibile, apoi se uită în sus dintr-odată. Se uita la un loc deasupra ferestrei. Arătă cu degetul.

Generalul Meech îi urmări privirea. Băiatul arătă energic. Părea speriat.

— Ce? întrebă Meech.

Aaron se uită chiorâş. Pentru un moment păru să fie nesigur de ce vedea.

— Pasăre.

Nu era nicio pasăre.

Din cadrul uşii din spatele lui Meech se auzi o voce de femeie:

— Este ceva obişnuit în această fază.

Generalul se întoarse. Acolo stătea o asistentă, ţinând o planşetă cu clamă pentru hârtii. Meech se întrebă de cât timp stătea ea acolo, privind.

— Să culeagă de pe cearşafuri, să halucineze. *Se întâmplă* des în această fază. Organele lui nu pot procesa toxinele, creierul nu obţine destul oxigen… Aşa apar halucinaţiile.

Lor. Li se întâmplă lor des în această fază.

Meech voia să spună, acesta e fiul meu Aaron. Este doar timid, pentru că este un cercetaş şoim în devenire. Este bun la matematică, mandarină şi cantoneză şi profesorii lui se plâng că temele îi sunt dezordonate. Coace prăjituri. Câteodată le arde. Când era mic, povestea lui favorită era *Stella Luna*. Culoarea lui preferată este… nu ştiu care este culoarea lui preferată. Îmi doresc să fi ştiut. El nu este deloc un *ei*. Acesta este *Aaron*.

În loc de asta, spuse doar:

— Ce ar trebui să fac?

— Puteţi să vă prefaceţi că-l credeţi. Alungaţi pasărea.

Meech merse la fereastră şi flutură din braţe. Se uită în spate la fiul lui.

— A plecat?

Aaron se uită cruciş, apoi păru uşurat şi se întinse la loc.

— Mulţumesc, spuse Meech. Asistenta aprobă din cap, solemn.

Mai târziu, când îşi termină seara ca suplinitor voluntar, Caroline veni să-şi ia locul lângă patul lui Aaron. Generalul şi soţia lui nu se îmbrăţişară. La începutul tratamentelor lui Aaron, se îmbrăţişau destul de des. Acum era prea dureros. Un consilier de la spital le spusese că adesea căsătoriile nu supravieţuiesc morţii unui copil. Între ei nu exista vreo înţelegere explicită, dar au înţeles amândoi că, dacă voiau să-şi salveze căsnicia după moartea lui Aaron, le trebuia disciplină şi concentrare.

Caroline spuse:

— A spus ceva astăzi?

Generalul negă. Aaron spusese *pasăre*, dar omisia era mai uşoară decât explicaţia care trebuia să o însoţească. În ultimele zile, Aaron vorbise din ce în ce mai puţin.

— A mâncat nişte budincă, spuse Meech.

Aaron nu se atinsese de restul cinei. Pe măsură ce cancerul progresa spre fazele finale, Aaron îşi dorise mâncăruri din ce în ce mai simple. Mai întâi şi-a pierdut pofta de cărnuri, apoi de fructe şi legume. Puţin câte puţin, băiatul se separa de plăcerile vieţii. Puţin câte puţin, Aaron se pregătea să moară.

— A fost atât de curajos, spuse Caroline.

Era adevărat. Stoicismul lui Aaron în faţa morţii era ceva ce el nu putea să înţeleagă. Da, băiatul fusese crescut într-o perioadă în care toată ţara învăţa să fie puternică, să pună deoparte dorinţele personale, să se apuce serios şi să încerce să se întreacă cu chinezii, mai competitivi, mai buni la construcţii şi invenţii decât occidentul cândva decadent. Dar cum s-a transpus acest lucru în resemnarea unui băiat de paisprezece ani în faţa morţii, în faţa tuturor lucrurilor pe care nu le va experimenta niciodată…

— Nu crezi că a fost curajos? întrebă Caroline.

Meech aprobă din cap. Nu putea să deschidă gura. Sunetele care ar fi ieşit nu ar fi fost cuvinte. Părăsi camera fără să vorbească.

Ajunse acasă epuizat. Era trecut de unsprezece şi Brian, băiatul lui mai mare, nu era acasă. Probabil era în oraş cu acel Chip Cryder şi ceilalţi. Ochii lui Cryder erau întotdeauna congestionaţi şi generalul, cel mai de seamă ofiţer al naţiunii împotriva drogurilor, avea idee de ce. Brian fusese întodeauna o belea, dar în ultima vreme…

Nu avea niciun rost să-l aştepte pe Brian. Dacă venea acasă ameţit de alcool sau marijuana, cel mai probabil nu-şi va aminiti niciuna din dojenile lui Meech. Iar generalul îi spusese deja:

— Când vei fi prins, şi vei fi prins, să nu crezi că reducerea muncii în închisoare va fi la fel ca la oricine. Eşti fiul meu, Brian.

— Am observat. *So-yi*.

— Îţi arăt eu *so-yi*, la naiba! Dacă eşti arestat, va trebui să cer cea mai severă pedeapsă. Va trebui să o fac. Aşa că gândeşte-te măcar un afurisit de minut înainte de a încălca legile drogurilor!

Brian îşi lăsase capul în jos şi spuse:

— *Meishi*.

Cuvinte chinezeşti care au devenit argou american. *So-yi*. *Meishi*. În tinereţea lui Meech, măcar tinerii erau nerespectuoşi în engleză. *Da, şi? Nu contează.*

* * *

De această dată, când Ross îl întâmpină pe Meech la colţ, era admirabil de profesională. Nu spuse nimic din care să se ghicească măcar propriile dificultăţi – oricare ar fi ele – sau vreo preocupare personală în privinţa lui Meech, deşi generalul nu dormise în noaptea precedentă şi ştia că se vedea asta.

În sala de conferinţe, Pike ţinea două pilule verzi ca mazărea, una în fiecare mână.

— Arată identic, spuse el. Dacă o iei pe asta, vei avea cea mai nouă experienţă dată de Dreamrail. Stratul exterior este compus din melatonină ca să te adoarmă. Straturile următoare îţi provoacă un vis care începe cu zbor, devine un vis despre amintiri frumoase şi se sfârşeşte cu sex.

— Şi cealaltă? întrebă Meech.

— Dacă iei drăcuşorul ăsta, spuse chimistul, un narcotic şi mai puternic – un drog din clasa patru, astfel că nu încălcăm niciuna din propriile reguli – te atrage spre somn şi nu te lasă să te trezeşti până ce nu visezi succesiv despre tortură, boală şi moarte. Ei bine, asta e aproximativ ceea ce vei visa. Am aflat că, spre deosebire de vise, coşmarurile sunt mai greu de controlat în ce priveşte conţinutul. Dar oricare ar fi detaliile, vei urî experienţa şi nu vei fi capabil să te trezeşti.

McAlester rânji.

— Îmi place, spuse ea.

— Nu sunt sigur, spuse ministrul Justiţiei, Irwin. Cum aveţi de gând să le introduceţi în circuit?

— Oh, asta nu este o problemă, spuse Koch, directorul adjunct al FBI. El lipsise de la şedinţa anterioară, dar citise rapoartele parţiale. Vom folosi metodele obişnuite de interdicţie şi razii, dar cu o diferenţă. Nu vom confisca Dreamrail. Îl vom condimenta doar cu propriile noastre pilule.

— Generalul propune să ridicăm interdicţia de import, spuse Comisarul Ho.

— Corect, spuse Meech, şi faceţi amenzile pentru producere clandestină mai severe. Mă gândesc să invoc Amendamentul Foxx.

— Iisuse, spuse Irwin. Şi te aştepţi ca Justiţia să îl aplice?

— Nu va fi nevoie de multe execuţii, spuse Meech.

— Doar destule cât să capteze atenţia tuturor, adăugă McAlester. Consumul de alcool a suferit o cădere drastică după execuţia publică a lui Phoenix Five.

— Apoi a crescut din nou, spuse ministrul Justiţiei. Dacă îţi aminteşti, asta a dus la sfârşitul Guvernului Hatch.

— Sper că nu va trebui să fie nicio execuţie, spuse Meech. Va exista totuşi o competiţie dură a preţurilor din partea importatorilor.

— Ale căror transporturi le vom reţine pentru scurt timp la graniţă pentru procesare, spuse Ho. Vom adăuga coşmaruri în amestec într-un procent de trei la unu.

Pike îi înmână lui McAlester o pungă de plastic plină cu pilule colorate, care i-o pasă lui Irwin, care o dădu lui Koch.

— Am reuşit să imităm pilulele lor. Au culoarea şi forma care trebuie, corespunzător diferitelor tipuri de Dreamrail care se găsesc pe străzi. Dar astea sunt toate coşmaruri.

Când punga ajunse la generalul Meech, acesta o păstră.

— Ce părere ai? îl întrebă Koch pe ministrul Justiţiei. Ai vrea să iei o pilulă mică pentru a visa frumos, dacă există şanse de trei la unu să ai în schimb un coşmar?

— Asta nu va funcţiona, spuse ministrul Justiţiei. Consumatorii vor plăti un bonus pentru a obţine drogul pur. Oricum va exista producţie clandestină.

— Şi acolo unde vom avea, îi spuse Meech, nu o vom opri imediat. Vom intra prin efracţie şi vom adăuga coşmaruri în produsul final.

— Furnizarea din alte ţări nu va fi afectată.

— Doar pentru o săptămână pe an, spuse Meech. Americanii pot părăsi ţara pentru escapadele lor cu droguri. Doar se întâmplă deja. Dacă încearcă să aducă produsul cu ei, băieţii lui Ho îi vor prinde la graniţă şi fie le vor confisca pilulele imediat, fie vor adăuga coşmaruri, în funcţie de cât de repede putem crea pilule care să le semene la culoare şi formă.

— Eu spun să încercăm, spuse McAlester.

— De acord, spuse Koch.

Ho dădu din umeri.

— Este un mod de a aborda problema. Nu văd ce altceva putem face în lipsa unei aplicări mai largi a Amendamentului Foxx.

Meech îşi dădu seama că Pike era nerăbdător să primească aprobarea. Procesul creării unor pilule pentru coşmaruri şi mai oribile ar fi o provocare excitantă pentru el şi cohorta lui. Dar el mai avea de adăugat o ultimă observaţie.

— Vă daţi seama, spuse chimistul, că probabil vor exista oameni cărora le vor plăcea coşmarurile.

— Nu trebuie să ne facem griji pentru ei, spuse generalul Meech. Crede-mă în această privinţă.

* * *

La spital, Aaron era în stare comatoasă. Respiraţia lui era greoaie, flegmatică.

O infirmieră intră pentru a-l întoarce pe Aaron şi pentru a verifica alimentarea cu oxigen. Era o femeie mare, puternică, cu pielea măslinie.

— Are nevoie să i se împrospăteze perna, spuse ea.

Generalul dădu o mână de ajutor, ţinându-l pe Aaron în poziţie şezândă, cât timp femeia umflă perna, apoi îl culcă înapoi pe Aaron cu blândeţe.

— Respiraţia lui se aude îngrozitor, spuse Meech.

— Destul de des, ei se îmbolnăvesc de pneumonie.

Cumva, era în regulă ca ea să spună *ei*.

— Cât timp?

— Nimeni în afară de Domnul nu poate spune, dacă nu vă deranjează că spun aşa.

— Nu mă deranjează.

— Poate că încă vă poate auzi. Ştiu că nu pare aşa, dar se spune că oamenii în comă pot auzi.

— Da. Am auzit despre acest lucru.

În timp ce ieşea, sora spuse cu un ton normal:

— Mă voi ruga pentru voi.

— Mulţumesc, încercă să spună generalul Meech, dar ieşi numai o şoaptă. Apoi îşi deschise geanta şi scoase *Stella Luna*. Cu glas sugrumat, îi citi fiului său povestea pentru ultima oară.

Când ajunse acasă, Meech află că Brian era din nou ieşit. Avea să-i piardă pe amândoi. Aaron va fi mort, iar Brian… Exista o Academie Militară Firster care îl putea primi. Probabil că îl vor putea ţine departe de droguri, dar Meech se îndoia că îl vor putea schimba efectiv, şi avea să împlinească optsprezece ani destul de curând, astfel că avea să se întoarcă la aceiaşi prieteni şi la aceleaşi probleme, doar că îşi va urî tatăl.

Într-un fel sau altul, Brian va fi pierdut pentru Meech, o perioadă foarte lungă de timp. Iar teribilul adevăr era că Meech îl iubise pe Aaron mai mult chiar din momentul în care se născuse, şi Brian ştiuse asta. Bineînţeles că ştiuse.

Meech găsi punga de pilule în buzunarul hainei de uniformă. Înainte de culcare, înghiţi un coşmar.

* * *

Când Meech se trezi, rămase întins nemişcat un timp foarte lung între cearşafurile răsucite. Se uită la mâinile lui, acolo unde încă mai rămăsese piele. Nu fusese jupuit de

piele, fâşie cu fâşie. Nu erau viermi albi mişcându-se flămânzi prin carnea lui.

Se ridică, înfiorat de amintire. Fusese doar un coşmar. Caroline trăia. Probabil că dormea în siguranţă la spital. Brian nu murise. Aaron…

Îşi închise ochii. Oh, Aaron.

Dar Caroline nu murise. Brian era încă în viaţă. Însuşi Meech nu murea, nu avea tuberculoză sau nu sângera până la moarte sau nu era mâncat pe dinăuntru. Nu-şi simţea oasele măcinate într-o maşinărie care înainta fără milă de la picioare la genunchi şi până spre şolduri. Nu se sufoca. Nu era ultima persoană în viaţă într-o lume abandonată. Niciunul din lucrurile întâmplate în noaptea ce trecuse nu erau adevărate.

Telefonul sună când Meech se împletici spre baie şi deschise uşa de la duş. Ezită. Ar putea să-l lase să sune. Ar putea porni apa de la duş astfel încât să nu poată auzi cum răspunde robotul, să nu poată auzi mesajul.

Răspunse la telefon după al patrulea apel.

* * *

O oră jumătate mai târziu, şoferul îl lăsa în faţa treptelor Ministerului de Justiţie. Îl aştepta consilierul.

— Generale, spuse ea.

— Domnişoară Ross, spuse, luând dosarul care îi era înmânat.

— Acesta va fi un proiect pe cinste.

— Un proiect pe cinste, fu el de acord în timp ce urca pe scări, frunzărind primele pagini. Apoi închise dosarul.

Aşteptară ascensorul în linişte, urcară în linişte, păşiră în linişte spre sala de conferinţe.

Generalul se opri.

— Domnişoară Ross, nu demult mi-ai adresat o întrebare personală.

— Da, domnule. Şi mi-am cerut scuze.

Avea din nou privirea aceea. Concentrată. Serioasă.

— Am fost un pic prea dur cu dumneata.

— Trebuie să ne facem datoria, domnule, spuse ea. Toată ţara trebuie.

— Da, trebuie, fu el de acord. Ne-am ales deja drumul. Roti dosarul în palmă. Ei bine, oficial, privitor la viaţa mea particulară...

— Chiar nu este treaba mea, domnule.

— Nu. Dar, în mod oficial, m-am gândit să-ţi spun, că ar putea fi mai rău.

Ea se uită la el, se uită la el cu adevărat, încercând să înţeleagă. Dar nu a înţeles. Evident, nu a înţeles. Trebuie să trăieşti aceste lucruri personal pentru a înţelege.

— Lucrurile sunt în ordine în viaţa dumitale, domnişoară Ross? În viaţa dumitale personală, mă refer. Nu că ar fi treaba mea.

— Nu că ar fi treaba dumneavoastră, fu ea de acord.

Văzu altceva în ochii ei, o durere personală care o înspăimânta şi îi producea acea îngrijorare pe care o văzuse când o întâlnise prima oară. Pierduse pe cineva. Sau pierdea pe cineva. Sau s-a întâmplat altceva rău în viaţa ei.

Generalul Meech scoase punga de pilule din buzunar. Ea fu surprinsă, dar le luă. Apoi deschise uşa sălii de conferinţe pentru el.

— Ar putea fi mai rău, spuse generalul. În orice moment ar putea fi mai rău.

———————————

Traducere: Cristina Olariu

„Bitter Pills” by Bruce Holland Rogers

Trimiteţi-le flori

Walter Jon Williams

Născut în 1953, a absolvit University of New Mexico în 1975, trăieşte în Albuquerque şi este scriitor sf cu normă întreagă. A explorat diverse stiluri de la postcyberpunk space opera la istorie alternativă şi military science fiction. Primul său roman „Ambasador of Progress”, apărut în 1984, a fost urmat de „Harwired” (1986) – publicat şi la noi cu titlul „Supercablat” de editura Nemira – „Aristoi”, „Metropolitan”, „City on Fire”. Pentru „City on Fire” (1997) a câştigat premiul Hugo şi a fost nominalizat la Nebula. Cele mai recente romane din cele 26 scrise sunt „Orthodox War”, „The Sundering” şi „Conventions of War” în 2005. Este, însă, considerat, datorită talentului său, un maestru al short fiction, şi este unul dintre cei mai prolifici autori ai genului. A câştigat două premii Nebula pentru „Daddy’s World” şi „The Green Leopard Plague” (publicată în numărul 2 al Sci-Fi Magazin), iar pentru alte două povestiri a obţinut încă două premii Hugo. A mai fost nominalizat de 14 ori la Hugo sau Nebula pentru romanele sau povestirile sale. În acest an apare şi ultimul său roman, „Implied Spaces”.

Williams şi-a câştigat renumele cu romane ca „Aristoi” şi seria „Dread Empire’s Fall”, dar povestirile sale sunt celebre, fiind un obişnuit al autorilor publicaţi în Sci-Fi Magazin. În cele ce urmează, demonstrează că şi atunci când ai la dispoziţie un univers multiplu unde poţi fugi, trecutul are prostul obicei de a te ajunge din urmă.

———————————

Trecusem de graniţele Probabilităţii, îndepărtându-ne tot mai mult de universurile sigure, care pentru noi nu mai erau atât de sigure, îndreptându-ne către zonele marginale, unde stelele erau doar nişte pete noroase de gaze fosforescente, iar Tabelul Periodic nu era un ghid, ci o serie de sugestii dătătoare de speranţă.

Nava noastră avea combustibil pentru încă şapte ani, dar zborul ei se întrerupse pe Socorro din cauza unui motiv foarte prozaic: nu mai aveam mâncare. Ratele de schimb şi costurile de parcare aveau să ne mănânce aproape toţi banii şi, din ceea ce ne mai rămânea, puteam să ne cumpărăm mâncare pe două săptămâni sau să tragem un chef pe cinste.

Ce credeţi că am ales?

Fugeam de cinci luni de Shawn sau de banda de asasini pe care credeam că a trimis-o după noi. Nu eram decât eu şi Tonio. Mâncare aveam alimente uscate şi îngheţate, iar singurul vin pe care-l beam era cel făcut de Tonio, din resturile de la bucătărie, în nişte pungi de plastic. Nu realizasem cât de îmbâcsit era aerul de pe *Olympe*, nava noastră, până când nu am coborât pe docul de aterizare şi am inspirat aerul reciclat şi pur de pe Socorro, staţia care plutea pe orbita geosincronă de la capătul lumii.

În faţă ne aşteptau numai plăceri, lumini şi muzică, sfârâit de grătare şi clinchete de pahare. Cum să poţi rezista?

În plus, ne fierbea sângele în vene din cauza Probabilităţii. Metabolismele noastre erau încărcate din cauza unei schimbări în constanta structurii electromagnetice. Oxigenul era capturat, transportat, ars şi unit cu carbonul şi exhalat cu o eficienţă mai mare. Nu trebuia să respirăm atât de des ca acasă, în propria noastră Probabilitate, şi, cu toate astea, trupurile noastre erau cuprinse permanent de febră, cauzată de explozia ratei metabolice.

Încă vreo câţiva paşi în Probabilitate şi multiversul avea să înceapă să se joace cu forţele nucleare, atât cele tari, cât şi cele slabe, ceea ce ar fi dus la explozia corpurilor

noastre sau la transformarea calciului din oase într-unul radioactiv. Dar aici rămâneam, mai mult sau mai puţin, noi înşine, chiar dacă o anumită reacţie chimică avea loc mult mai uşor.

Ceea ce explica construcţia staţiei Socorro chiar la marginea, destul de stranie de altfel, a multiversului, pentru a crea aliaje care ar fi fost imposibile pe planetele de acasă şi pentru a rafina substanţele chimice în cantităţi industriale, folosind doar o fracţiune din energia de care ar fi fost nevoie în altă parte.

Specialiştii Probabilităţii, angajaţi de trustul Pryor, care se ocupa cu transformările genetice, munciseră din greu pentru a descoperi această Probabilitate, care dispunea de nişte proprietăţi fizice unice – unii dintre teoreticieni susţineau că, de fapt, ei erau cei care o *creaseră*, ca nişte vrăjitori care supuseseră întreg universul cu baghetele lor magice. După ce proprietarii trustului Pryor au descoperit acest loc, au început să-l populeze, construind în acelaşi timp baza industrială necesară unei exploatări cât mai eficiente. Când asta fu gata, munca începu în forţă, colonia de pe Socorro crescând pe zi ce trece.

Însă, în momentul în care au început să exporte produsele obţinute aici, au fost obligaţi să raporteze autorităţilor provenienţa acestora, astfel încât nu au mai putut ţine secretă existenţa acestei Probabilităţi. Acum puteau să vină şi alte trusturi, dar cei de la Pryor îşi instalaseră deja uzinele şi facilităţile, iar profiturile erau imense.

Nimeni nu locuia permanent pe Socorro. Locul era periculos şi mulţi dintre cei care lucrau aici sfârşeau prin a se îmbolnăvi de cancer. Se lucra pe baza unui contract de trei ani; apoi muncitorii erau transportaţi în altă parte, cu trupurile îmbibate de chimicale anti-cancerigene.

— O, daa! spuse Tonio, în timp ce ne plimbam pe principalul bulevard. Dă o geană la femeile astea faine, camarade. Tot ce-mi doresc e să stabilesc o legătură chimică cu ele, o, daa!

Moda locală pentru femei era destul de modestă şi de conservatoare, hainele acoperind întreg corpul; pe cap, purtau o glugă; întreg costumul lor părea *umflat* – de parcă ar fi încercat să nu se ridice în aer, chiar dacă staţia ar fi ieşit de pe orbită şi s-ar fi prăbuşit în ocean.

Dar nici măcar aceste costume nu reuşeau să le deghizeze, în întregime, formele sau mersul de femeie. Sângele începu să-mi fiarbă la vederea lor şi, probabil, în această Probabilitate, fierbea la propriu.

Ajunserăm la un bar numit Flesh Pit, din care se auzea muzică; ferestrele erau vopsite sugestiv în negru şi acoperite cu reclame electrice pentru băuturi ieftine.

— Hai să luăm câte o mostră din plăcerile pe care le oferă acest bistro încântător, sugeră Tonio.

Barul vindea alcool şi alte stimulente convenţionale, dar şi nişte droguri locale, special concepute pentru realitatea de acolo şi care se foloseau de biochimia locală pentru a calma metabolismele noastre supraîncărcate.

— Ce-ai zice să mâncăm ceva pentru început? spusei eu, dar Tonio ajunsese deja la uşă.

În timp ce sorbeam al doilea pahar la bar, am cunoscut un bărbat mic de statură, slab şi bronzat, pe nume Frank. Bea şi el alcool şi ni s-a alăturat. După alte două pahare, începuse deja să mă bată prieteneşte pe umăr, dar nu se supără când i-am cerut să înceteze.

Flesh Pit ne dezamăgi. Muzica era de tot rahatul şi femeile nu au devenit atrăgătoare nici după ce şi-au dat jos costumele lor umflate. I-am mai cumpărat lui Frank încă o băutură şi a fost de acord să ne fie ghid şi să ne arate locurile cu adevărat plăcute de acolo, atâtea câte or fi existând.

Ne conduse pe nişte scări, spre un loc care nu părea să aibă niciun nume. Chiar în secunda când am intrat în bar, o femeie se lipi de mine, îmbrăţişându-mă ca un cefalopod care-şi încolăceşte prada. Ochii încă încercau să se adapteze la semiîntunericul din sală şi nu apucasem să o văd decât când deja era peste mine.

În sfârşit, după ce m-am obişnuit cu întunericul, am aruncat o privire în jur. Ne aflam în ceea ce părea să fie o mică sală de dans; într-un colţ era un bar, iar în celălalt o formaţie care cânta live şi nişte bănci pe care femeile fumau şi îşi aşteptau clienţii.

— Cumpără-mi ceva de băut, fiu al Universului, îmi ceru partenera mea. O chema Etoile şi purta o gardenie după ureche. Am privit îndurerat la celelalte femei de pe bănci, care erau mult mai drăguţe decât ea şi m-am îndreptat spre bar oftând. În acelaşi timp, am reuşit să observ că Tonio agăţase cea mai frumoasă femeie de acolo, o leoaică înaltă, brunetă, cu un zâmbet şmecheresc.

I-am cumpărat lui Etoile un cocktail la suprapreţ, iar eu am inhalat o porţie de gaz exotic. După o tură pe ringul de dans, ne-am mutat în dormitor. Apoi, înapoi la bar şi iar în dormitor. Îl trimisesem pe Frank după mâncare şi acesta se întorsese cu câteva cutii pline. Am mâncat, am mers iar la bar şi apoi, din nou, în dormitor. Şi iar, bar, dormitor, bar, dormitor. A trebuit să plătesc, de fiecare dată, pentru cearşafuri curate. Etoile era eficientă când venea vorba de adunat bani. Din când în când mă întâlneam cu Tonio şi fata lui, care făceau acelaşi traseu ca şi noi.

Spre dimineaţă, barul era deja închis şi încuiat, iar ringul de dans era gol. Mi-era foame, eram trist şi nu mai aveam niciun ban, iar fata lui Tonio o luase razna. Plângea şi, trântită pe jos, se agăţase de piciorul său, implorându-l să mai rămână:

— Dacă pleci, nu o să te mai văd niciodată! striga ea. Dacă mă părăseşti, am să mă sinucid! Şi ca să arate că vorbea serios, înşfăcă o sticlă din bar, o sparse de o masă, apoi încercă să-şi taie venele.

Am prins-o de braţ şi i-am aruncat bucata de sticlă din mână după care am lipit-o de un perete, în timp ce ea continua să urle şi să plângă, cu lacrimile curgându-i pe faţa frumoasă. Etoile se duse să caute pe cineva din conducerea barului sau pe barman, pentru o doză de drog, să o calmeze.

I-am aruncat o privire furioasă lui Tonio.

Reuşise să înnebunească o femeie într-o singură noapte.

— Ăsta e un nou record, i-am zis.

Etoile se întoarse cu managerul, somnoros şi prost dispus, care descuie barul şi aduse de acolo un inhalator. Puse masca pe faţa udă de lacrimi a femeii, dădu drumul la gaz şi nu-l închise decât atunci când femeia se relaxă si adormi. Apoi Tonio şi cu mine am dus-o în dormitorul ei şi am acoperit-o cu o pătură.

— A mai făcut vreodată aşa de urât? l-am întrebat pe manager.

Se lovi peste smocul de păr de pe creştetul său chel, de parcă l-ar fi muşcat ceva.

— Nu, răspunse morocănos.

— Va trebui să ai grijă de ea, i-am zis.

Ridică din umeri, nepăsător, mângâindu-şi mustaţa.

— Eu mă duc înapoi la culcare.

Am privit-o pe Etoile.

— Nici eu nu am timp, decât dacă mă plăteşti.

— În acest moment, interveni Tonio, trebuie să mărturisesc că ne aflăm într-o situaţie nu foarte fericită în ceea ce priveşte partea financiară.

Nu foarte fericită! Tonio folosea întotdeauna astfel de asociaţii de cuvinte, care i se păreau deosebit de inteligente.

— Atunci căraţi-vă de aici! ne strigă managerul. Etoile mă privi cu o expresie de genul „nu e vina mea că aţi rămas fără bani.”

Ne-am întors, rupţi de oboseală, pe *Olympe*. Nava mirosea acum mult mai bine, datorită aerului reciclat care venea de la staţia de alimentare. M-am întrebat dacă vom reuşi să plătim vreodată aerul pe care îl respiram.

— Sper ca Fanny să-şi revină, daaa, spuse Tonio, îndreptându-se spre patul său.

— Ce naiba i-ai *făcut*?

— Am făcut nişte chestii, o, daaa. Fanny a fost cea care a vorbit tot timpul.

L-am privit, întrebându-mă, pentru a câta oară, de ce femeile erau leşinate după el. Nu arăta mai bine decât mine, era foarte slab şi avea mizerie sub unghii. Şi mâinile îi erau mult mai mari decât restul corpului. Avea ochii albaştri, ceea ce probabil constituia un atu.

Poate că erau atrase de nasul său spart, care arăta ca o umflătură aşezată undeva spre stânga feţei. Poate ăsta era secretul lui.

— Ascultă, gaucho, îmi zise. Îşi luase faţa sinceră. Sunt conştient că întreaga încurcătură a fost din vina mea.

— E prea târziu să-ţi mai baţi capul din cauza asta, i-am răspuns.

— Daaa, aşa e. Îşi scoase inelul de pe deget, cel care avea un diamant imens şi pe care îl primise de la Adora şi mi-l întinse. Acesta e singurul lucru de valoare pe care-l am. Vreau să ţi-l dau ţie.

— Nu am nevoie de inelul tău.

Îmi luă mâna şi îmi puse inelul în palmă.

— Dacă apar probleme, poţi să-l vinzi. Nu am cunoştinţă cât ar putea costa, dar e scump, daa. Ne va ajuta să plătim taxele de staţionare şi să cumpărăm îndeajuns de multă mâncare ca să putem peregrina către o altă Probabilitate, unde s-ar putea să ai mai mult noroc.

L-am privit lung.

— Îţi iei la revedere, Tonio?

Dădu din umeri.

— Camarade, nu am niciun plan. Dar cine poate şti ce ne va aduce viitorul?

Se duse, târându-şi picioarele, spre pat. Am privit inelul din palmă – avea o mulţime de mici desene complicate, delfinii de la Feeneys şi berzele de la Storch, toate întretăiate de mici pietre preţioase.

M-am dus în camera de zi şi am închis uşa. Am pus inelul pe masă, l-am privit o vreme, după care m-am dus şi eu la culcare.

Când m-am trezit, inelul era tot acolo, strălucind ca toate datoriile neplătite din tot multiversul.

Pe Tonio l-am cunoscut când lucram pentru soţia mea, Karen, la o concesiune minieră care era proprietatea familiei ei, pe un asteroid fără nume, cunoscut doar după numărul de identificare. Supervizam roboţii care, de fapt, făceau toată treaba, descoperind filoanele de aur şi trimiţându-le în vid, pentru a fi captate de procesorul care plutea deasupra noastră. Aurul era un metal obişnuit şi preţurile erau mici. Roboţii erau vechi şi se stricau întruna.

Tonio venise cu o nouă tură de muncitori şi am devenit prieteni. Avea farmecul lui şi un accent straniu, Andevin, plus un vocabular special, pe care îl dobândise în puşcărie, unde, timp de câteva luni, nu citise nimic altceva decât un dicţionar. Mi-a spus că făcuse închisoare din cauza unei neînţelegeri în legătură cu faptul că „împrumutase” blazemobilul cuiva, fără ştiinţa respectivului.

Aşa că, una peste alta, ne-am împrietenit. După ce Tonio s-a împrietenit şi cu Karen, m-am echipat cu o bară de metal şi m-am dus după el. Când am deschis uşa la mica lui cameră şi m-a văzut acolo, a dat din umeri:

— Fă ce trebuie să faci, camarade, îmi spuse, dându-se puţin înapoi. Căci merit să fiu pedepsit.

Am păşit înăuntru cu ranga ridicată, dar mi-am dat seama că nu-l pot lovi. Am lăsat bara jos şi am stat de vorbă vreo şase ore, după care mi-am dat seama că mariajul meu nu mai mergea bine de multă vreme şi că, de fapt, doream să-i pun capăt, iar din partea mea, Tonio putea să rămână cu Karen, dacă asta era ceea ce îşi dorea.

După divorţ, am considerat că nu avea rost să mai rămân acolo, de vreme ce nu mă mai lega nimic de Karen şi de familia ei, aşa că am plecat împreună cu Tonio.

Din toate variantele pe care le aveam, aceasta promitea cel mai mult.

* * *

Olympe nu e un transportor, e doar o mică navă privată – un fel de iaht, aş putea spune, deşi nu mă pot considera, nici pe departe, un yachtman. Nava poate căra încărcături, dar numai în cantităţi mici.

Concret, dacă aş vrea să transport ceva, aş avea trei variante: pasageri, marfă puţină, dar valoroasă, ceea ce de obicei se traduce prin contrabandă. Şi informaţii, chestii atât de private încât cel care le trimite nu vrea să le transmită prin radarele de comunicaţii.

Aceste informaţii sunt, adeseori, însoţite de un curier.

Imediat ce am aterizat pe Socorro mi-am făcut reclamă – am oferit inclusiv referinţe – dar nu m-a contactat nimeni pentru vreun transport, cel puţin nu din prima. Din fericire, staţionarea pe docurile de pe Socorro era ieftină – nu era un loc turistic, ci doar o colonie industrială – şi nici aerul nu costa foarte mult. Tonio şi-a găsit o slujbă în Centru, ca vânzător de castane prăjite pe un mic grătar – iar ochii săi albaştri şi nasul spart îl ajutau să comercializeze cele mai multe castane vândute vreodată la o tarabă.

Mi-am luat orga şi am plecat în căutare de lucru ca muzician. Mi-a luat ceva vreme până am obţinut o slujbă în cadrul unei trupe a cărei percuţionistă plecase în vacanţă pe o altă Probabilitate şi salariul meu – deşi mic – plus banii pe care-i făcea Tonio, ne-au ajutat să ne descurcăm vreo câteva luni, până ce m-am plictisit de muzica de doi bani pe care o cântam. Am dat apoi audiţii pentru un grup care avea o serie de contracte în barurile de lux. Le-a plăcut cum cântam, aşa că m-au primit în trupă. Pe lângă salariu primeam şi o cotă din bacşişuri, aşa că am început să câştig destul de bine. Până şi muzica era mai bună acum. Interpretam cântece populare pentru turiştii de la mese, dar când aceştia se mai răreau, cântam ce ne plăcea nouă şi, când am prins nişte acorduri săltăreţe, am făcut mulţimea să fiarbă aşa cum îmi fierbea mie sângele prin vene în acel mic colţ de multivers.

În timpul zborurilor nu aveam altceva de făcut decât să exersez, aşa că mă pricepeam destul de bine.

Trecură aşa vreo două luni, timp în care nu apucasem să-l văd pe Tonio prea des – se mutase la o fată pe nume Mackey şi îşi petrecea majoritatea timpului liber cu ea. Dar nu uita să-mi trimită o parte din banii pe care-i făcea în

fiecare lună, ajutându-mă să plătesc facturile pentru *Olympe*.

Aşa că nu am fost nevoit să vând inelul, pe care l-am pus în seiful căpitanului şi am încercat să uit de el.

Am plătit, aşadar, taxele de parcare şi aerul consumat pe *Olympe*. De asemenea, am făcut curăţenie pe navă şi am înlocuit vechile filtre de aer. Am lustruit lemnăria şi cadrele de metal din camera mea până au început să strălucească şi am pus deoparte unele dintre lucrurile rămase de la Aram, în caz că vreodată trebuia să impresionez un pasager cu luxul pe care îl puteam oferi. Neavând prea multe de făcut pe navă, am simţit că venise timpul să o iau din loc.

În acelaşi timp, am început să mă relaxez. Poate că Shawn nu mai era aşa de hotărât să se răzbune pe noi. Am cheltuit chiar câţiva dinari pentru propriile mele plăceri.

Neştiind dacă e o idee prea bună, m-am întors la barul unde ne dusese Frank în prima zi când ajunsesem aici. Voiam să aflu dacă femeia cu părul negru a lui Tonio era în regulă. Dar nu am mai găsit-o acolo şi, nici nu începusem bine să stau de vorbă cu nişte muncitori, că managerul m-a recunoscut şi m-a aruncat pe uşă afară.

Ceea ce, probabil, era un răspuns.

Erau şi alte locuri de distracţie care nu erau pline de amintiri neplăcute. Trupa mea cânta în multe dintre ele. Am cunoscut o grămadă de femei acolo şi m-am distrat pe cinste şi, în ciuda faptului că sângele fierbea în mine, nimeni nu a încercat să-şi mai taie venele.

Lucrurile au stat aşa pentru o perioadă, până când un prieten de-al lui Frank mi-a făcut o ofertă de închiriere a navei. Eldridge era un bărbat mic de statură, cu mâinile neliniştite şi cu genele marcate de un albinism, care pe vremuri fusese la modă. Părul lui spălăcit era încâlcit şi ochii aveau culoarea sângelui.

Ne oferi o sumă foarte generoasă pentru a transporta o mică încărcătură pe una dintre lunile din afara sistemului nostru, un loc numit Vantage, unde se găseau o mulţime de exploatări miniere. Călătoria avea să dureze cinci zile dus şi

cinci zile întors şi, în plus, la întoarcere puteam să iau o altă încărcătură, dacă aş fi găsit una. Jumătate din bani trebuiau plătiţi în avans, jumătate la întoarcere. Singura condiţie pusă de Eldridge fu ca sigiliile de pe pachete să nu fie rupte.

Îmi câştigam pâinea cu *Olympe* de prea multă vreme ca să nu îmi dau seama ce însemna această condiţie şi ca să nu ştiu ce aveam de făcut în legătură cu ea.

Trupa mea angajă un alt organist şi Tonio renunţă la slujba de vânzător, deşi şeful său îi oferise un bonus. Nici bine nu am ajuns pe navă că amândoi ne-am repezit la încărcătură şi am rupt fiecare sigiliu, începând să scotocim, ca doi nebuni, printre pernele umplute cu spumă pentru a afla ce anume trebuia să transportăm: sticle de coniac rar sau uleiuri lubricante scumpe pentru roboţi sau filtre pentru costumele vidate ale minerilor. Am răscolit totul până aerul se umplu de spumă şi deja începusem să mă întreb dacă nu mă înşelam grosolan în legătură cu Eldridge.

Dar chiar în ultimul container am descoperit ceea ce căutam, vreo patru kilograme de sare albastră, exact genul de stimulent care îi ajuta pe mineri să lucreze cele câteva ore în plus care, la sfârşitul anului, aveau să le aducă nişte bonusuri; stimulente care la început îi ţineau treji, alerţi şi siguri pe ei şi care, nu după multă vreme, aveau să-i aducă în stadiul de schelete ambulante, asudate, cu încheieturile tot mai slabe, în vreme ce metalele grele adunate în ficatul lor aveau să-i transforme în nişte zombi.

Aşa deci, mi-am zis. L-am privit pe Tonio, care m-a privit şi el, la rândul său.

Vantage se afla la vreo două luni depărtare, dar puteam schimba Probabilitatea, obţinând astfel un timp mai bun, străbătând un univers în care stelele atârnau pe cer ca nişte perle mici pe un fundal verde. Aşa că am făcut câteva schimbări de curs faţă de planul nostru iniţial de zbor şi, curând, am aterizat pe docurile de pe Vantage, aşteptând Poliţia să vină şi să ne întoarcă nava cu fundul în sus.

Ceea ce au şi făcut. Totul fusese plănuit cu grijă de Eldridge. Poliţaii trebuiau să găsească sarea la noi pe navă

şi să ne aresteze. Apoi, sarea avea să părăsească discret depozitele Poliţiei, ajungând în mâinile traficanţilor lui Eldridge, care urmau să o vândă şi să plătească o parte din profit poliţiştilor. În plus, poliţaii aveau să ne amendeze, colectând astfel banii pe care ni-i dăduse, în avans, Eldridge, bani care, firesc, urmau să se întoarcă tot la el.

Acesta era genul de capcane în care cădeau de obicei turiştii de pe toate Probabilităţile. Dar eu şi Tonio nu eram turişti.

Poliţaii aduseră până şi câini poliţişti, dar nu găsiră nimic, ceea ce însemna că trebuiau să deschidă containerele, aflând, astfel, că fuseseră deja desfăcute: „Un navigator pe cont propriu trebuie să ştie să se ferească de încurcături”, i-am spus locotenentului de Poliţie. „Dacă găsesc vreun articol de contrabandă, va fi aruncat în spaţiu”, mi-a răspuns ea.

Nu am vrut să admit că, de fapt, găsisem drogurile. Nu cunoşteam legile locale îndeajuns de bine ca să ştiu dacă mărturia m-ar fi implicat sau nu, aşa că am preferat să-mi ţin gura.

Locotenentul responsabil cu percheziţia se enerva din ce în ce mai tare. Începusem să mă îngrijorez: ea sau unul dintre ofiţerii ei ar fi putut să-mi planteze ceva pe navă aşa că am anunţat-o că toate camerele de luat vederi erau pornite şi că transmiteau percheziţia în direct, astfel încât să poată fi văzută şi de avocatul meu. Dacă avea să încerce să planteze droguri pe nava mea, lucrul acesta avea să fie văzut de toată lumea.

Asta o enervă şi mai tare, aşa că începu să distrugă tot ce-i stătea în faţă, inclusiv camera mea, unde tăie salteaua de la pat; goli până şi veceurile de pe punte.

Planificasem să descarc marfa şi să plec imediat ce se va fi întâmplat asta, dar, mulţumită temperamentului locotenentei, a trebuit să facem curăţenie mai întâi. Asta ne-a folosit, căci astfel ne-am pricopsit cu un pasager. Aşa am ajuns să o cunoaştem pe Katarina.

Katarina făcea parte din clanul Pryor, linia genetică încorporată, care avea în proprietate aproape întreg

sistemul, atât Partea de Sus, cât şi cea de Jos, precum şi orice facilitate de pe Vantage. Făcuse un fel de inspecţie a facilităţilor aparţinând familiei de pe diferite lumi, dar a fost chemată pe neaşteptate înapoi pe Socorro şi avea nevoie de transport.

Când am primit mesajul că cineva dorea să călătorească pe nava mea spre Socorro, am crezut că Katarina fusese plantată de Poliţie sau de cineva din partea lui Eldridge, dar, imediat ce am văzut-o, am ştiut că avea să-mi aducă probleme mult mai mari decât contrabanda.

Nu ştiu cum funcţionează liniile genetice în interior, cu toate clonările pe care le fac şi cu mariajele între veri, pentru a păstra banii şi puterea în cadrul aceleiaşi familii, dar mi-a fost clar, din secunda în care Katarina a urcat la bord, că făcea parte din structura de conducere. Avea acea perfecţiune ciudată, pe care numai cei cu rang foarte înalt o deţineau. Geneticienii se ocupaseră de corpul ei cu mulţi ani înainte chiar de a se fi născut. Tenul era fără greşeală, părul perfect negru, dinţii de un alb strălucitor, buzele pline şi expresive. Ochii ei negri m-au măsurat din cap până în picioare şi, în doar jumătate de secundă, îmi citi întreaga viaţă şi, găsind-o lipsită de orice interes, îşi mută privirea de la mine. Purta un costum care contrasta vizibil cu costumele-balon ale femeilor de pe Socorro, dintr-un material negru care îi scotea în evidenţă perfecţiunea fiecărei rotunjimi a corpului ei procesat genetic. Am ameţit doar privind-o.

Privi în jur prin camera de comandă – îmi mutasem deja lucrurile mele – apoi, se uită la tabloul pe care îl atârnasem pe uşa de la dulap, în locul unde poliţaii făcuseră găuri. Tabloul reprezenta un nud de femeie pe o sofa, ce purta o panglică neagră la gât şi una pe încheietura mâinii. Lângă ea stătea tolănită o pisică, în timp ce un servitor îi aducea flori de la un admirator care, evident, tocmai intrase în cameră. Ea părea că îl priveşte cu nişte ochi duri, negri şi tăioşi ca o lamă de cuţit, bine ascuţită.

Aram adusese tabloul, chiar înainte de a muri. L-am păstrat o vreme, apoi l-am dus la depozit. E adevărat că

pasagerilor obligaţi să călătorească luni întregi pe aceeaşi navă le place să privească tablouri cu femei goale, dar nu cu aceeaşi femeie şi, mai ales, nu cu una care se uita la tine în felul acesta.

Am privit-o pentru o secundă pe Katarina şi, speriat, mi-am dat seama că avea aceeaşi privire ca şi femeia din tablou, aceeaşi indiferenţă calculată şi rece. Imediat, ea se întoarse spre mine:

— Îmi convine, îmi spuse. Pentru secretarul meu ai vreo cameră?

— Desigur, i-am răspuns. Cu salteaua ruptă şi cu un singur scaun, dar am hotărât, în sinea mea, că e mai bine să o scutesc de aceste amănunte.

Ieşi din cameră pentru a-şi aduce secretarul şi bagajele. Pe coridor se întâlni cu Tonio.

El rânji când o zări, cu ochii lui albaştri, aşezaţi de o parte şi de alta a nasului rupt. Ochii ei negri şi duri l-au privit fix pentru câteva secunde, apoi s-au îmblânzit.

— Cine e *ăsta*? mă întrebă.

Am dat de dracu', mi-am zis.

— Eu sunt bucătarul, răspunse Tonio în locul meu.

Desigur, Katarina era măritată. Aşa cum era şi de aşteptat.

* * *

Tonio şi cu mine formasem, iniţial, echipajul de pe *Olympe* pentru Aram, care era proprietar şi căpitan – făcea parte din clanul Maheu şi moştenise bani, putere şi responsabilităţile ce decurgeau din acestea, dar, după opt sute de ani renunţase la tot, în afară de bani, şi călătorea, fără nicio ţintă, căutând ceva ce nu mai întâlnise niciodată.

De asemenea, se droga încontinuu, drogurile fiindu-i trimise special, printr-un curier Maheu. Pentru a nu avea probleme cu legea, făcuse rost de reţete medicale pentru asta – le colecţiona la fel cum alţii colecţionau tablouri.

Din punct de vedere fizic, avea acea perfecţiune specifică celor cu gene prelucrate: umeri laţi şi puternici, pielea bronzată şi nasul acvilin. Dar, dacă îl priveai mai

îndeaproape, puteai vedea că ochii îi erau înceţoşaţi, muşchii începuseră să i se ofilească şi că pielea i se încreţise. Renunţase la corpul său la fel cum renunţase la toate celelalte.

Se simţea singur, căci îşi petrecea cea mai mare parte a timpului discutând cu mine şi cu Tonio despre istorie, artă şi poezie. Era în stare să recite volume întregi, pe de rost. O făcea cu mult talent, deşi nu înţelegeam mare lucru din ce vorbea, căci majoritatea poeziilor erau în limbi moarte, pe care nu le auzisem niciodată, cum ar fi persana.

L-am întrebat cum stătea treaba cu linia genetică superioară şi cu ce se ocupase înainte de a o porni în hoinăreală.

— M-am prostituat, mi-a răspuns, privind absent tabloul din camera principală. Nu mai vreau să vorbesc despre asta acum, doresc doar să-mi recâştig virtutea pierdută.

De obicei, conversaţiile acestea aveau loc dimineaţa, după micul dejun. Apoi îşi lua prima doză de drog a zilei şi aţipea, cu capul în poalele lui Maud.

Maud Rain era iubita lui. Arăta de şaptesprezece ani şi poate că atâta chiar şi avea. Când o priveai, aveai impresia că geneticienii încercaseră să producă un liliac sau altă floare frumoasă şi apoi au avut surpriza să constate că au reuşit să creeze o femeie. Avea părul blond şi ochii verzi, roşea din te miri ce şi îl iubea pe Aram cu toată inima. Şi eu o iubeam pe ea.

Viaţa pe *Olympe* în acele vremuri era plăcută, deşi era lipsită de sens. Tot ce făceam era să hoinărim prin multivers, fără nicio direcţie. Din când în când ne opream şi Aram părăsea nava, pentru a-şi întâlni unii din vechii săi prieteni sau pentru a vedea ceva nou, care i se părea interesant, şi nu îl mai vedeam timp de câteva zile sau luni. Când se întorcea, o porneam din nou la drum. Ne plătea generos şi aveam şi o grămadă de timp liber şi odată i-a plătit chiar cauţiunea lui Tonio, care intrase în belele după ce se încurcase cu soţia unui şefuleţ de pe staţia Creel.

Nu am pretenţia că înţeleg legătura dintre drogaţi şi soţiile lor şi nu sunt sigur dacă Aram o convinsese pe Maud

să se drogheze sau fusese ideea ei. Dar ştiu sigur că, la fel ca toţi dependenţii de un drog sau altul, şi Aram voia să convingă pe toată lumea din jur să se drogheze. Adeseori ne dădea şi nouă din doza sa, însă nu l-am văzut niciodată oferindu-i lui Maud.

Indiferent cum a ajuns Maud să se drogheze, cert este că a făcut cea mai stupidă şi elementară greşeală pe care o poate face un drogat începător. Şi-a făcut aceeaşi doză ca şi Aram, care, pe lângă faptul că avea gene magice, îşi construise şi un fel de imunitate de-a lungul secolelor. Imediat, a început să urle, să rupă tot ce-i cădea în mână, după care a intrat în convulsii. Tonio s-a ales cu degetele muşcate foarte tare, încercând să o facă să vomite, în timp ce eu am navigat nebuneşte, străbătând opt Probabilităţi, până la cel mai apropiat spital. Dar când am ajuns acolo, creierul ei fusese deja distrus. Roşea la fel de uşor ca şi până atunci şi avea aceeaşi privire visătoare. Până şi zâmbetul ei rămăsese la fel de dulce; dar, dincolo de toate astea, nu mai exista nimic: creierul ei era gol.

Am lăsat-o la un azil, pentru a fi îngrijită corespunzător, o clădire albă şi cochetă, cu o pajişte verde în faţă şi noi am pornit-o din nou în hoinăreală. Dar, după toată povestea asta, Aram a început să se stingă văzând cu ochii. Nu mai vorbea cu noi nici măcar dimineaţa, la micul dejun. Adeseori îl găseam plângând în tăcere. În cele din urmă şi-a făcut o supradoză şi dus a fost. L-am găsit într-o dimineaţă, cu şase ace în braţ.

Conform testamentului, toţi banii i-a lăsat lui Maud, într-un cont al spitalului, pentru a o putea îngriji până la moarte, iar mie mi-a lăsat *Olympe*, cu tot ce era pe ea. A primit şi Tonio ceva bani. În plus, i-am dat lui Tonio toate drogurile pe care le-am găsit pe navă şi el le-a vândut unui traficant, ceea ce ne-a permis să îi facem lui Aram un priveghi lung şi nebunesc. Restul banilor lui Tonio s-au dus pe avocaţi, pentru a-l scăpa dintr-o „neînţelegere” în care a intrat în timpul priveghiului.

Când, în sfârşit, am revenit la realitate, mi-am dat seama că eram proprietarul unei nave, dar nu aveam cu ce s-o întreţin.

Tonio era singurul membru al echipajului, pentru că nu se aştepta să fie plătit. Mai mult, deşi muncea din greu pe navă, îmi plătea el mie, când avea bani, de parcă ar fi fost un turist. La fel şi eu, când făceam rost de bani, îi împărţeam cu el.

Am continuat să hoinărim, la întâmplare, aşa cum făcusem cu Aram.

Era singurul mod în care ne puteam ţine departe de necazuri.

* * *

Katarina Pryor şi-a petrecut prima noapte pe *Olympe* cu Tonio, în camera principală. Am încercat să mă consolez spunându-mi că, cel puţin, toate astea se întâmplau într-o Probabilitate aflată la mare depărtare de cea în care locuia Katarina în mod obişnuit. În acelaşi timp, încercam să găsesc o modalitate să mă descurc cu Eldridge, atunci când aveam să-l întâlnesc.

Am făcut şi nişte cercetări în legătură cu Katarina Pryor. Avea în jur de cincizeci de ani, deşi arăta de douăzeci şi cinci (şi, dacă-şi dorea, putea să rămână aşa pentru următorul mileniu). Făcea parte din Consiliul celor Şapte, care deţinea staţia Socorro, în virtutea genelor Pryor. Soţul ei, Denys, era şi el unul din membrii Consiliului.

Mi-a luat ceva timp să mă obişnuiesc cu gândul ăsta. Apoi i-am trimis un mesaj lui Eldridge, în care îi spuneam că vreau să-l văd imediat ce *Olympe* va ateriza pe Socorro. Mi-a răspuns că de-abia aşteaptă.

Rămânea de văzut dacă avea să se bucure prea mult.

I-am povestit toate astea lui Tonio, în timp ce ne îndreptam spre salonul comun al navei. De cum a intrat în încăpere, Tonio mi-a dat vestea:

— Katarina m-a invitat să o însoţesc, când vom ajunge la destinaţie. Am acceptat, daa, dar i-am spus că totul depinde de voinţa căpitanului meu.

Secretarul Katarinei, un tânăr Pryor, pe nume Andrew, se afla şi el în salon când am ajuns noi acolo şi, la auzul vorbelor lui Tonio, ne privi de parcă l-ar fi lovit o cărămidă în cap.

— Poţi să te duci, i-am răspuns lui Tonio, că nu mă aştept să fim închiriaţi din nou prea curând. Dar… am ezitat să continui, conştient de prezenţa lui Andrew. *Asta chiar nu-ţi aminteşte de ceva*, Tonio?

Îmi aruncă o privire jignită, dar demnă:

— Situaţia la care te referi a avut loc în condiţii total diferite. Acum, dimpotrivă, totul e *real*.

Conversaţia noastră avea loc într-o probabilitate în care stelele arătau ca nişte bile de biliard ce se rostogoleau pe un cer verde, iar el şi Katarina se îndreptau spre un loc în care oxigenul avea să le ardă în vene ca un foc de tabără. Cine naiba putea spune, în condiţiile astea, ce era real şi ce nu?

L-am întrebat pe Tonio dacă îşi putea amâna plecarea cu Katarina, până ce voi fi rezolvat situaţia cu Eldridge.

— A, daa. Te asigur de asta.

Părea perfect stăpân pe sine.

Mi-aş fi dorit să pot fi şi eu la fel.

Eldridge era pe doc când am aterizat pe Socorro şi nu era singur: adusese doi gealaţi cu el. Aceştia stăteau retraşi, undeva la ieşirea din tunel, căci peste tot erau gărzi Pryor, aşteptând să-i escorteze pe Katarina şi pe noul ei iubit în prima etapă a lunii lor de miere planetare.

L-am chemat pe Eldridge în camera de control.

— Hai, i-am zis, intră, dar amicii tăi aşteaptă afară.

Când a intrat în cameră, părea că era în stare să mă dezmembreze, chiar şi fără gealaţii lui, de unul singur, în ciuda staturii puţin impresionante. L-am condus în salonul navei, unde Katarina şi Andrew îl aşteptau pe Tonio să termine de împachetat, treabă care urma să dureze exact până în momentul când aveam eu să-i dau semnalul că totul s-a terminat cu bine.

Eldridge făcu ochii cât cepele când o văzu pe Katarina. Era îmbrăcată, ca un compromis făcut femeilor de pe

Socorro, într-un costum balon, dar, care pe ea părea, şi chiar era, mult mai elegant. În plus, de la mijloc în sus, purta o geacă îmblănită. Însă nu cred că înfăţişarea ei îi atrăsese atenţia lui Eldridge.

— Faceţi cunoştinţă, aceasta e doamna Katarin Pryor, am zis eu, nesigur, şi domnul Andrew Pryor.

— Pryor, repetă Eldridge, de parcă ar fi vrut să se asigure că reţinuse corect numele.

Andrew îl salută rece, din cap, fără să spună nimic. La rândul ei, Katarina îl privi tăios, dându-i de înţeles că-l măsurase din cap până în picioare şi că nu-l plăcea în mod deosebit.

M-am dus la bar şi mi-am turnat o ceaşcă de cafea. Trebuia să bei cafeaua foarte repede în acea Probabilitate, căci se răcea aproape instantaneu.

— Eldridge, i-am zis, încă nu mi-am primit a doua parte din bani, cea pentru livrarea mărfii.

Mă privi speriat.

— Cargoul nu a ajuns intact, răspunse, apoi, după câteva secunde de gândire. Nu a lipsit decât un container, probabil, din vina celor care s-au ocupat cu descărcatul, dar de vreme ce am semnat pentru el, poţi să-mi scazi valoarea lui din suma finală. Am scos, tacticos, lista de mărfuri pe care mi-o dăduse înainte de transport şi am citit, rar: Ia să vedem, ce era în el. A, sprayuri cu spumă, în valoare de trei sute – vi se pare corect, doamnă Pryor?

Katarin bătu darabana cu degetele în braţul fotoliului în care stătea:

— Mi se pare o sumă rezonabilă, căpitane Crossbie, răspunse ea, pe un ton de genul: *Nu mă deranja cu prostii de astea.*

I-am sunat imediat pe cei de la bancă, apoi m-am întors către Eldridge:

— Poţi face transferul de bani chiar acum.

Eldridge o privi pe Katarina. Buzele îi erau mai albe chiar decât de obicei. Dacă cei din clanul Pryor hotărau să-l calce pe cap, nu ar mai fi rămas din el nici măcar un fir de păr. Ştia lucrul acesta, aşa cum îl ştiam şi eu.

Îşi scoase aparatul de comunicaţii si tastă codurile bancare. Am urmărit cum contul mi se rotunjeşte imediat, am întrerupt legătura cu banca şi am sorbit mulţumit din cafeaua care deja era rece ca gheaţa.

— Nu te-am întrebat, doreşti nişte cafea?

Eldridge mă privi cu ochii roşii de furie.

— Nu, mulţumesc.

— Mai avem şi alte afaceri de discutat, dar nu cred că e cazul să o mai deranjăm pe doamna Pryor cu ele, am zis şi l-am invitat afară din salon, în camera de control, unde, după ce am închis uşa, l-am invitat să ia loc pe un scaun.

— Consideră asta drept un fel de taxă de prostie, pentru că ai putut să crezi că m-am născut ieri.

— Nu se poate să fii protejat de clanul Pryor! răbufni el. E imposibil.

— Sunt nişte vechi prieteni de familie, i-am răspuns surâzând. Stăteam aşezat pe scaunul căpitanului, îmbrăcat în piele originală de capră tibetană, cel puţin aşa îmi spusese Aram. Eldridge mă privea fix, cu degetele bătând darabana pe genunchi.

— Sunt dispus să-ţi vând coordonatele, am continuat.

Îşi linse buzele albe ca zăpada cu limba lui roz.

— Ce fel de coordonate? mă întrebă.

— Tu ce crezi?

Nu răspunse nimic.

Lăsasem drogurile pe orbita unei luni de gheaţă, care se afla în aceeaşi Probabilitate gazoasă ca şi Vintage.

— Coordonatele astea au acelaşi preţ ca şi încărcătura, i-am zâmbit. La care se adaugă încă trei sute.

Nu făcea nimic altceva decât să se holbeze furios la mine. Probabil că speriase multă lume cu privirea lui, dar eu, unul, nu mă temeam deloc.

Cele cinci zile petrecute în preajma Katarinei Pryor mă făcuseră imun la astfel de încercări de intimidare.

— Dacă nu le cumperi tu, am continuat, le va cumpăra concurenţa.

Fornăi, dispreţuitor.

— *Nu* există nicio concurenţă!

— O să existe, dacă Katarina se decide să te scoată pe tine şi pe hăndrălăii tăi din ecuaţie.

În cele din urmă, plăti. După ce banii intrară în contul meu, i-am dat cele şapte elemente orbitale cu ajutorul cărora putea să găsească drogurile. Cineva de pe Vintage se putea duce fără prea mari probleme acolo, să le ridice pentru el, astfel încât minerii ăia cu mintea deja făcută praf să poată să-şi ruineze sănătatea în continuare.

L-am condus pe Eldridge până la platformă şi, în timp ce se îndepărta de navă, se întoarse şi îmi aruncă o privire care promitea răzbunare.

Apoi i-am trimis un mesaj lui Tonio, spunându-i să termine de împachetat şi, în timp ce mă îndreptam spre salon, apăru şi el din camera lui, cu puţinele sale lucruri adunate într-un rucsac atârnat neglijent pe umăr. Andrew se încuntă când văzu cât de mult îi luase lui Tonio să-şi facă un bagaj atât de mic.

Katarina se ridică şi îl cuprinse pe Tonio în braţe.

— Sunt pregătit, iubirea mea, îi zise el.

— Şi eu.

I-am condus până la uşă.

— Mulţumim, Căpitane, spuse Andrew şi, cu expresia cuiva care trage un pârţ la o înmormântare, îmi înmână un plic, în care descoperii un bacşiş destul de generos. Nu mi se mai întâmplase niciodată aşa ceva.

— Ne vedem mai încolo, camarade, îmi strigă Tonio.

— Nu mă îndoiesc, i-am răspuns.

I-am urmărit îndreptându-se spre transportorul care îi aştepta, ţinându-se de mână. Oamenii îi priveau curioşi. Gărzile Katarinei îi înconjuraseră deja. Nu se mai vedea nici urmă de Eldridge şi oamenii săi.

M-am hotărât să cumpăr provizii pentru cel puţin un an. Pentru doi nebuni fugari.

Dar mai întâi trebuia să sărbătoresc faptul că aveam, în acel moment, mai mulţi bani decât avusesem vreodată în viaţa mea, şi asta fără să mai adaug şi bacşişul – în valoare de două mii de dinari, o încercare ineptă de a-mi cumpăra tăcerea. Nu-mi puteam da seama dacă Eldridge avea să fie

o problemă sau nu – dacă aş fi fost în locul lui, Katarina m-ar fi speriat de moarte, dar cum nu-l cunoşteam foarte bine, nu puteam şti cât de încăpăţânat sau de prost putea fi.

În timp ce mă gândeam la asta, mi-a trecut prin cap că nu mai pusesem, de ani buni, piciorul pe o planetă adevărată.

Am deschis seiful şi am pus inelul de la Tonio în buzunar – nu avea niciun rost să-l mai las acolo, să fie găsit de tipi ca Eldridge – apoi am pornit pe urmele lui Tonio şi ale Katarinei şi am luat prima navă spre o podgorie din Centru. Am căutat staţiuni turistice şi locuri exotice, dar nu le-am găsit decât pe cele din urmă: munţi, trecători şi o faună bogată – deşeurile chimice de aici, provenite de la uzine, duseseră la apariţia unor varietăţi spectaculoase de ierburi şi copaci. Am văzut trandafiri mai mari decât capul meu, care miroseau a oţet şi pini uriaşi, asemănători cu nişte sequoia. Pe pământ se aşternuseră straturi de minerale pure, dintre care multe nu fuseseră încă săpate de mineri. Am făcut şi o plimbare scurtă – purtând costum de protecţie, aparat de respirat şi pantofi de plastic – prin Deşertul Whitewashed care înconjura Muntele Cyanide. M-am îmbăiat în Marea Roşie. Apoi în Marea Verde, în cea Galbenă şi în cea Neagră. Marea Galbenă mi-a lăsat nişte pete pe corp care nu au dispărut decât peste câteva zile, timp în care am arătat de parcă urma să mor de ciroză.

Inelul l-am pus la păstrare într-un buzunar special de la pantaloni care se deschidea numai printr-un cod, aflat pe aparatul meu de comunicaţii. După o vreme, m-am obişnuit să-l simt acolo şi să nu mă mai gândesc la el.

Îmi adusesem şi orga cu mine. Peste tot se găseau baruri cu muzică şi lume dornică de distracţie. Am cunoscut femei pe care le chema Meimei, Sally, June sau Soda. Ne-am distrat de minune împreună. Niciuna dintre ele nu a înnebunit sau nu a murit cu venele tăiate.

Cuprins de euforie, am început să mă gândesc că poate era timpul să mă întorc pe *Olympe* şi să o pornesc iar la drum, cutreierând Probabilităţile. Tonio se simţea, probabil,

foarte bine cu Katarina, aşa că puteam să-l las acolo fără probleme.

Aş fi scăpat şi eu, la rândul meu, de necazuri. Shawn nu avea nimic cu *mine*. Iar Tonio era şi el în siguranţă – cu condiţia să stea departe de belele – mai în siguranţă decât fusese vreodată în viaţa lui.

M-am gândit mult prea mult dacă să plec sau nu căci, într-o dimineaţă, am fost trezit dintr-un vis catifelat de sunetul aparatului meu de comunicaţii.

Am răspuns.

— Camarade, strigă Tonio, pe unde te-au dus paşii?

— Într-un loc umbros şi plin de ceaţă, am răspuns, convins că vocea lui făcea parte din vis.

— La următorul apus de soare e o petrecere, continuă Tonio, cu stilul său inconfundabil. Hai să te bucuri de ea, împreună cu mine. Katarina va fi foarte fericită să te revadă.

Mda, cu siguranţă, mi-am zis.

* * *

Hotelul arăta ca o uriaşă navă spaţială, o serie de cercuri şi terase, înconjurate de chiparoşi înalţi ca nişte zgârie-nori, de pe balcoanele cărora se aplecau gardenii lungi de jumătate de metru. Katarina îl instalase pe Tonio într-un apartament de cinci camere şi îi pusese la dispoziţie un cont atât de generos că nici măcar el nu reuşise să-l dea gata.

Îmi ieşi în întâmpinare cu ochii strălucind de bucurie. Arăta foarte elegant, spălat, cu părul dat cu gel. Se vedea că era bine îngrijit.

— Ai adus şi orga, gaucho? mă întrebă. Hai să ne deplasăm spre un loc potrivit, cu băuturi şi toate alea, şi să ne bucurăm de nişte muzică dumnezeiască.

— Păi ai zis că mergem la o petrecere.

— Mai târziu. Acum trebuie să-ţi luăm măsurile pentru costum.

Un croitor, cu bărbia dublă şi cu părul prins în coadă, intră în cameră, mă puse să-mi dau jos geaca şi îmi luă

măsurile cu un laser. Apoi dispăru, la fel de neaşteptat pe cât apăruse. Tonio mă conduse pe nişte scări derutante la un lift, care ne duse undeva la subsol, în garaj. Spaţiile largi şi goale răsunau de paşii noştri. Tonio şopti un cod în aparatul său de comunicaţii şi, de undeva din întuneric, se auziră turbinele unei nave. Apoi se aprinseră şi luminile. Un blazemobil apăru lângă noi, pe pernele sale de aer. Aproape că i-am putut simţi respiraţia pe faţă şi pe mâini. Era vopsit în argintiu cu gri şi construit în linii drepte şi unghiuri ascuţite. Arăta ca o sabie şi, probabil, asta şi fusese intenţia constructorului.

— E fain, i-am zis lui Tonio. E al Katarinei? Îmi venea destul de greu să nu-i spun doamna Pryor.

— E al meu, îmi răspunse Tonio. Katarina mi l-a cumpărat după incident.

L-am privit curios.

— Daaa, a fost o neînţelegere cu un alt vehicul, îmi răspunse el nepăsător. Am crezut că proprietarul mi-a dat permisiunea să-l folosesc.

Aha, mi-am zis, una dintre *acele neînţelegeri*.

— Conduci tu? l-am întrebat.

— Nu, te las pe tine, oricum eşti mai bun ca mine.

M-am urcat în maşină cu grijă. Se înfăşură în jurul meu ca o petală de flori. Tonio se instală pe scaunul din dreapta. Am condus încet până ce am ieşit din oraş, apoi am dat foc la turbine şi în curând goneam pe autostradă, pe sub luminile fluorescente, cu jungla de o parte şi de alta a drumului.

— Suntem urmăriţi, am zis, privind pe ecran. Eram mirat că cei din spatele nostru puteau ţine pasul cu noi.

— Sunt oamenii Katarinei, răspunse Tonio. Katarina şi cu mine suntem foarte îndrăgostiţi. Îi cânt în fiecare seară înainte de culcare.

Am zâmbit încercând să mi-l imaginez pe Tonio cântând.

— E minunat, am zis.

— Ne dorim cât mai mulţi urmaşi, continuă el, dar există unele complicaţii.

— Cum ar fi, spre exemplu, soţul ei?

— Daa, şi el reprezintă un obstacol, dar principala problemă e de ordin legal.

Se părea că, legal, Katarina nu era proprietara propriului uter, care aparţinea, ca multe altele, trustului Pryor. Aşa că nu putea rămâne însărcinată fără permisiunea membrilor din conducere, erau singurii ce cunoşteau codul pentru deblocarea fertilităţii sale.

— Asta nu e o problemă... obişnuită, am zis uimit. Nu ştiam prea multe depre modul în care funcţionau liniile genetice ale bogaţilor dar, chiar şi pentru ei, lucrul acesta părea extrem.

— Nu puteţi angaja o mamă-surogat? l-am întrebat. Sau să folosiţi un uter artificial?

— Nu ar mai fi acelaşi lucru, îmi răspunse el, aruncându-mi o privire peste umăr. Ce zici? Crezi că poţi să scapi de indivizii din spatele nostru?

— Am să încerc.

Am pornit jeturile. În timpul accelerării vederea mi se îngustă, dar oxigenul încă îmi ardea în vene. Alarmele începură să bipuiască. Vehiculul ne lipi de scaune, dar, în curând, am ajuns într-un oraş şi a trebuit să încetinim.

Era un orăşel minier, trist, acoperit de nori uriaşi de magneziu. Buldozere imense lucrau la dezmembrarea unor munţi de magneziu, lucrând cu grijă, pentru a nu-l aprinde, arzând astfel întreg ţinutul.

Tonio îmi arătă un bar care se numea Reciful.

— Parchează acolo, camarade. Poate vom găsi ceva să ne împrospătăm puterile.

Barul era deja pus pe şine, gata să fie mutat în alt loc, imediat ce ultima bucată de magneziu avea să fie extrasă. Am parcat blazemobilul pe o stradă lăturalnică astfel încât să nu atragem atenţia. Ne-am aşezat la bar. În încăpere era întuneric şi aerul era umed. Nu era aglomerat, sosiserăm în afara orei de vârf, aşa că nu erau decât câţiva oameni la mese.

Am inspirat nişte gaz şi am mâncat amândoi o pungă de chipsuri. După vreo zece minute, gărzile Katarinei năvăliră

înăuntru, doi tineri cu umerii largi, tunşi milităreşte, cu ceafa groasă, îmbrăcaţi în costume puţin cam strâmte pentru trupurile lor musculoase. După ce ne văzură, unul dintre ei ieşi afară, iar celălalt comandă un suc de fructe.

Clienţii obişnuiţi ai barului îi priviră miraţi. L-am întrebat pe barman dacă pot să cânt la orgă.

— Da, de ce nu, mi-a răspuns el. Dar dacă muzica e de rahat, am să te opresc.

— Mi se pare corect, am zis. Am deschis cutia şi am ajustat sunetele la acustica încăperii, apoi am început să apăs pe clape. Primul acord fu destul de trist şi barmanul se încruntă. Am continuat să cânt.

Barmanul se întoarse rânjind. Tobele au început să răsune în bar. Tipii de acolo s-au întors spre noi şi au cerut un al doilea rând. Unul dintre ei ne trimise două beri.

La mină se schimbaseră turele, aşa că localul se umplu de mineri, cu haine prăfuite şi cu măştile de gaz atârnând la gât. Unii dintre ei aveau gene specializate: pielea le era fină, cu implanturi pentru a putea manevra de la distanţă echipamentul greu. Alţii erau oameni simpli, ca şi noi. O femeie îşi pierduse braţul într-un accident şi îi creştea la loc – acum nu era decât o umflătură roz, care-i ieşea din umăr.

Eu continuam să cânt. Când alert, când încet. Minerii dădeau aprobator din cap şi zâmbeau, bătând din picioare pe podeaua de plastic. Garda Katarinei stătea la bar nefericit, agăţat de paharul lui de suc de fructe. Am cântat cu furie, am cântat melancolic, am făcut aerul să răsune vesel. Tonio a împrumutat o caschetă de la un miner şi a trecut-o din mână în mână. Când s-a umplut de bani, i-a scos de acolo şi mi i-a băgat în buzunar.

Degetele îmi erau amorţite, aşa că a trebuit să iau o pauză. Sala răsună de aplauze şi toată lumea mai comandă câte un rând. Câţiva întrebară de unde veneam şi le-am răspuns că eram navigatori şi că eram în vacanţă.

Tonio avea un zâmbet fericit pe faţă.

— E *spectaculos*, zise el. Aceasta e adevărata viaţă!

— Vrei să spui că e mai bine decât cu Katarina?

Dădu din umeri.

— Cu ea e senzaţional, dar e îngrozitor de ocupată şi nu cunosc pe nimeni altcineva aici. Oamenii se tem să fie în preajma mea şi, când îl încolţesc pe vreunul, îmi vorbeşte mai mult de frică. Nu am nimic de făcut toată ziua decât să o aştept să vină acasă.

— Nu ar putea să-ţi găsească o slujbă, ceva? Ai putea fi secretarul ei.

— Îl are deja pe Andrew.

— Atunci ai putea fi secretarul ei social. Zicând astea, nu m-am putut abţine să nu izbucnesc în râs.

Râse şi Tonio.

— Daa, *ea* se pricepe la regulile din societate. Dar se pare că eu nu sunt prea bun în privinţa asta.

— Ai putea fi prospector. Ai putea călători prin zonă, în căutare de minerale.

— Au sateliţi şi inteligenţă artificială pentru asta. Nu mai spuse nimic o vreme, privind aiurea, în zare. Sunt plin de fericire că te-am revăzut, gaucho.

— Mă bucur că am venit, am zis, deşi nu eram foarte sigur că spusesem adevărul.

Tonio se plictisise de viaţa lui cu Katarina şi un Tonio plictisit era un Tonio periculos.

Am stat de vorbă şi am băut cu minerii până când Tonio mă anunţă că e timpul să ne luăm tălpăşiţa. Garda Katarinei fu fericită să ne urmeze afară. Tot timpul cât stătusem în bar, partenerul său ne-a păzit maşina.

Eram amândoi prea beţi pentru a putea conduce, aşa că ne-am urcat în maşină şi am folosit pilotul automat. Ajunşi la hotel, croitorul mi-a făcut o probă la costum. Era un costum albastru din mătase cu fireturi aurii la mâneci.

— Ce-s astea? l-am întrebat pe Tonio.

— Păi tu eşti Căpitanul şi acum eşti îmbrăcat ca un căpitan.

— Mă simt ridicol.

— Aşteaptă să vezi ce trebuie să port *eu*!

Croitorul îmi ajusta costumul, apoi îmi dădu codurile cu care puteam să îl modific singur dacă doream, adăugând un buzunar ici, colo. Între timp, Tonio se schimbase şi el.

Costumul său era făcut după ultima modă, avea cute şi franjuri care îl făceau să pară de trei ori mai mare decât era în realitate. Arăta ciudat, dar se purta la fel de neîndemânatic ca întotdeauna, de parcă ar fi vrut să spună tuturor că adevăratul său eu *nu ar fi purtat niciodată* aşa un costum.

Sosi şi Katarina şi îl îmbrăţişă pătimaş pe Tonio, fără să-i pese câtuşi de puţin că eram şi eu acolo. Scena aceasta îmi aduse aminte, nu ştiu de ce, de Etoile.

Începu să-l tragă pe Tonio de fireturi şi, după puţină vreme, se retraseră amândoi în dormitor pentru o scurtă partidă de amor. Am ieşit pe balcon şi am privit soarele apunând deasupra pădurilor de culoarea jadului. Aerul mirosea dulce de la florile din jur.

După un timp, Katarina şi Tonio revenіră. Ea purta o rochie neagră, pe atât de simplă pe cât de elaborat era costumul lui Tonio. La gât avea un colier de diamante strălucitor, iar faţa îi radia de fericire. Am simţit că mă apucă transpiraţia numai privind-o.

— Arăţi foarte bine, Căpitane Crossbie, îmi spuse.

— Şi tu arăţi foarte bine, i-am răspuns.

Privirea ei era ceva mai îngăduitoare acum. Probabil că Tonio îi turnase nişte poveşti care m-au mai ridicat puţin în ochii ei.

Am plecat la petrecere, care avea loc în aceeaşi clădire. Se sărbătoarea faptul că fusese depăşită producţia de minereuri şi toată sala era plină de cei din clanul Pryor şi de femeile lor. Katarina îl luă de braţ pe Tonio şi toată seara dădu de înţeles tuturor celor care-i priveau că formau un cuplu stabil.

Încăperea era plină de oameni perfect de perfecţi, începând de la haine şi terminând cu moştenirea genetică. Nu se vorbea decât despre afaceri şi nu orice fel de afaceri, ci din cele mai complicate. Dacă aş fi fost un spion trimis de concurenţă, aş fi putut afla o mulţime de lucruri, dar nu aş fi înţeles mai nimic.

Să nu creadă nimeni că bogaţii nu se ocupă de putere şi de afaceri. Asta e tot la ce le stă mintea.

Am fost prezentat drept Căpitanul Crossbie şi oamenii m-au luat a fi un yachtman, ceea ce, într-un fel, cred că şi eram. M-au întrebat despre curse şi despre alţi căpitani faimoşi, aşa că a trebuit să le spun că eu nu participam la curse şi că nu făceam nimic altceva decât să hoinăresc prin multivers. Am reuşit să le torn câteva poveşti reuşite despre locurile prin care cutreierasem.

Tocmai discutam cu un inginer pe nume Bond – al cărui vis era să-şi cumpere o navă şi să hoinărească şi el prin spaţiu la pensie – când un bărbat blond veni să-i vorbească. Noul venit mi s-a părut cunoscut, dar nu mi-am dat seama imediat unde îl mai văzusem.

Tipul începu să-i spună despre o extragere de la staţia din Centru care ameninţa să blocheze transporturile spre Partea de Sus. Bond îl asigură că nu avea să fie nicio problemă şi că avea să se ocupe personal ca lucrurile să fie în ordine. Apoi îl întrebă pe Bond de familia sa. Acesta îi răspunse că fiul său câştigase nu-ştiu-ce premiu la Şcoala de Ştiinţe Economice Pryor. După asta, bărbatul blond se întoarse spre mine.

Avea pielea aceea perfectă care venea din sute de ani de cizelare a genelor şi ochii violeţi, dar buzele îi erau strânse – lucru pe care natura sau geneticienii – nu-l intenţionaseră.

— Acesta e domnul Denys Pryor, mi-l prezentă Bond. Denys, acesta e Căpitanul Crossbie.

Îşi dădu seama cine eram exact în momentul în care şi eu realizam că e soţul Katarinei. Ochii săi violeţi se îngustară.

— Aha, spuse, complicele.

— Nu ştiu cum aş putea să vă răspund la afirmaţia asta, am zis, astfel încât să mă credeţi.

Îmi aruncă o privire plină de dispreţ şi se îndepărtă. Bond îl privi surprins, apoi se întoarse spre mine. Pe faţă i se putea citi frica.

— Îmi cer scuze, spuse, şi plecă înainte să-i pot răspunde.

Bond fu ultima persoană care-mi vorbi la petrecere. Vestea despre prietenia mea cu Tonio se răspândi instantaneu şi, în curând, m-am trezit singur. Când m-am săturat, am ieşit pe terasă, unde un grup de femei în costume-balon de un alb imaculat făceau grătare. Tocmai mă hotărâsem să intru în vorbă cu una dintre ele, când apăru Tonio cu două pahare în mână. Îmi înmână unul dintre ele.

— Scuze, camarade, tipii ăştia de aici sunt nişte îngâmfaţi.

— Am trăit şi vremuri mai grele, am răspuns.

Privi stelele care, aici, aveau o configuraţie cel puţin stranie.

— Da, dar eu măcar o am pe Katarina. Tu nu ai nimic.

— Eu am nava, *Olympe*, îţi aminteşti? Poate e timpul să o pornesc spre următoarea Probabilitate.

Mă privi sumbru.

— O să-mi lipseşti, îmi zise.

— Da, dar o vei avea pe Katarina, în schimb. Am privit cerul. Sper că Eldridge nu are de gând să se răzbune.

— Nu trebuie să-ţi mai faci griji în privinţa lui, i-am povestit deja totul Katarinei despre el.

Am simţit fiori reci de-a lungul şirei spinării.

— Ce i-ai spus?

— I-am spus că a încercat să ne folosească pentru a-i duce drogurile şi că noi ne-am prins de mişcarea lui şi le-am aruncat în spaţiu.

M-am mai liniştit puţin când l-am auzit. Astfel, scena pe care o jucase în faţa Katarinei nu mai dădea chiar aşa de mult de bănuit, bineînţeles, asta în eventualitatea în care îl crezuse pe Tonio.

— Nu ai urmărit ştirile? mă întrebă Tonio. Cele despre ofiţerul de poliţie găsit mort, pe Vintage?

Mi s-a uscat gura.

— Te referi la locotentul care ne-a percheziţionat nava?

— Nu, la şeful ei. Acum, tipa se specializează într-o meserie nouă, plutind în gravitaţie zero şi aspirând

deşeurile industriale. Îşi mângâie bărbia. Celor din clanul Pryor nu le convine să lucreze cu muncitori drogaţi.

— Dar le convin depăşirile de plan la extrageri de minereu, i-am răspuns. Crezi că aşa ceva se poate fără ca minerii să fie drogaţi? Urmă un moment de tăcere. În aer, plutea mirosul de carne la grătar. Ce s-a întâmplat cu Eldridge? l-am întrebat.

— Nu ştiu, nu mi-am bătut capul cu asta.

Dacă era ceva care să mă facă să mă hotărăsc să plec de pe Socorro, atunci acel ceva fu răspunsul de mai sus.

M-am întors spre Tonio şi am spus:

— O să-ţi duc dorul. Am ridicat paharul. Hai să bem pentru vremuri cât mai bune.

Înainte ca Tonio să apuce să-mi răspundă, pe cer apăru o lumină puternică. O structură imensă apăru deasupra staţiei, un octaedru imens, cu mii de lumini strălucitoare şi ferestre care le permiteau celor 1,4 milioane de oameni de la bord să privească Probabilităţile prin care călătoreau. Sau să ne privească *pe noi*.

— E *Chrysalis*, am gândit cu glas tare.

În jurul structurii zburau vreo douăsprezece păsări imense, cu gâturile lungi. Berzele erau emblema liniei genetice Storch, nişte holograme proiectate în spaţiu de lasere gigantice, mişcându-şi aripile în tăcere.

În clipa aceea mi-a venit în minte inelul cu diamante pe care mi-l dăduse Tonio şi pe care-l lăsasem în buzunarul vechilor mei pantaloni, rămaşi în apartamentul lui Tonio.

Prea târziu, m-am gândit. Shawn ne ajunsese din urmă.

* * *

— Nu le putem cere să plece, ne spuse Katarina. Această Probabilitate nu mai e un secret pentru nimeni şi orice companie înregistrată poate veni aici să foreze.

Ştiam că are dreptate, căci cei din clanul Pryor dispuneau doar de o forţă de poliţie, nu şi de armată, iar cei de pe *Chrysalis* erau şi ei, la rândul lor, înarmaţi. Laserele gigantice cu care proiectau berzele din jurul navei lor puteau fi transformate la nevoie în arme.

Era a doua zi de când sosisem pe Socorro şi ne aflam pe terasa apartamentului lui Tonio, inspirând parfumul florilor uriaşe. *Chrysalis* se putea vedea şi ziua, în special marginile ei argintii.

Micul dejun rămăsese neatins. Nu-i era nimănui foame.

— Cei de pe *Chrysalis* sunt o colonie industrială, am zis. După ce se vor instala aici, vor putea să înceapă să exporte materiale în mai puţin de o săptămână.

Katarina îmi aruncă o privire de genul: spune-mi-ceva-nou.

— De asemenea, au făcut şi o cerere oficială, răspunse ea, într-un târziu. Vor ca voi doi să fiţi arestaţi pentru furt şi să le fiţi predaţi cât mai repede.

Am simţit cum pălesc.

— Şi ce pretind că am fi furat? am îngăimat.

Katarina zâmbi discret.

— Nu ne-au spus. Le-am cerut detalii. Îşi întoarse ochii negri spre mine. Ne-au cerut de asemenea să-ţi confiscăm nava, până se va decide dacă nu ai obţinut-o falsificând testamentul lui Aram.

— Asta s-a stabilit deja la Tribunalul de pe Burnes, i-am răspuns. În plus, dacă aveam de gând să falsific un testament pentru a obţine o navă, l-aş fi falsificat în aşa fel încât să-mi pot permite să o şi întreţin.

— E o tactică de amânare, îmi zise Katarina. În felul acesta va trebui să rămâneţi aici o perioadă de timp nedeterminată şi nici nu veţi putea să o ştergeţi pe neaşteptate.

— Şi crezi că o să le meargă? am întrebat-o. Dar nu s-a mai obosit să-mi răspundă.

Petrecerea de cu o seară înainte se terminase când apăruse *Chrysalis*. Consiliul celor Şapte intrase imediat într-o şedinţă prelungită, iar angajaţii clanului Pryor se apucaseră să facă cercetări şi să analizeze implicaţiile ce decurgeau din apariţia unui rival.

Se pare că, pe la o bucată de noapte, Tonio îi povestise Katarinei despre Adora şi Shawn şi probabil ea îl crezuse,

pentru că niciunul dintre noi nu era legat de un scaun şi torturat de forţele de Poliţie ale celor din clanul Pryor.

Katarina se ridică şi-l sărută pe Tonio.

— Trebuie să plec, am o mulţime de şedinţe.

— Ne vedem diseară, iubirea mea, îi spuse Tonio.

O vreme am rămas tăcuţi, timp în care soarele ciudat de pe Socorro se ridică deasupra orizontului. M-am întors spre Tonio.

— Eşti sigur că Adora ţi-a făcut cadou inelul acela?

Îmi aruncă o privire rănită.

— Sper că nu am auzit bine, camarade, îmi răspunse ofensat.

— Eşti sigur că nu a fost una dintre acele „mici” neînţelegeri? Eşti sigur că nu ţi l-a dat şi apoi a uitat de asta?

— Sunt sigur că i-a spus lui Shawn că a fost furat, zise Tonio, pe un ton demn, dar uite cum au stat lucrurile în realitate. El i-a făcut cadou inelul la nuntă, în semn de iubire, îmi închipui. Dar, mai târziu, când Shawn i-a făcut o scenă în legătură cu modul în care se comportase ea cu mine la o anumită petrecere, Adora s-a enervat aşa de tare că şi-a scos inelul şi mi l-a dat mie.

— Şi când tu ai plecat şi ea s-a întors la Shawn, am continuat eu, nu a avut altceva de făcut decât să admită că i l-ai furat, nu-i aşa?

— Asta e varianta mea.

Sau asta era varianta pe care voia el să o cred.

Tonio făcuse închisoare şi acolo înveţi cum să manipulezi oamenii. Înveţi să le spui doar ce vor să audă. Şi, din moment ce nu faci niciun rău nimănui, se mai poate numi asta minciună? De ce s-ar numi aşa când tu nu faci decât să rosteşti nişte adevăruri convenabile pentru toată lumea?

Nu am furat nimic. De câte ori nu auzi fraza asta în închisoare?

Cred că Tonio credea sincer în ce spunea. Dar la el adevărul se putea schimba dintr-o clipă în alta.

În orice caz, la mijloc era mai mult decât un simplu inel, fie el chiar şi cu diamante. Oricât de valoros era, tot nu putea justifica mutarea a un milion de angajaţi ai clanului Storch până în această Probabilitate şi deschiderea unei noi mine.

— Păi de ce s-a mai măritat Adora cu Shawn, dacă nu-l iubea?

— Au fost obligaţi de familiile lor. Nu s-au cunoscut decât cu câteva zile înainte de nuntă.

— Dar *de ce*?

De obicei membrii aceleiaşi linii genetice se mărită între ei, aşa cum au făcut Katarina şi Denys. Aşa banii rămâneau în familie. Dacă îşi doreau copii, de obicei îi adoptau. Dar cazul lui Shawn şi al Adorei era altfel – ei erau din familii diferite. Clanul Storch se ocupa de industria metalelor grele, în timp ce cei din clanul Feeney erau specializaţi în biotehnologie şi cercetare. Ce ar fi putut avea în comun?

Tonio dădu din mână a lehamite.

— Au avut un proiect special. Nu am cerut prea multe detalii. De ce aş fi făcut-o? Era ceva în legătură cu Shawn şi, când eram împreună cu Adora, nu aveam niciun chef să vorbesc despre el. De ce să stric ceva atât de perfect vorbind despre unul ca el?

— Păi dacă totul era atât de perfect, de ce ai părăsit-o? am întrebat. Ultima oară când v-am văzut păreaţi foarte… legaţi unul de celălalt.

— Devenise prea posesivă, răspunse Tonio. Din momentul în care am început să locuim împreună, a început să-mi dea ordine. *Du-te acolo. Fă aia. Îmbracă-te cum îţi zic eu. Cum vrei să-i cheme pe copiii noştri?* Supus la o asemenea apăsare, spiritul meu liber nu a mai rezistat, daa. Mă iubea, dar voia să-i fiu mai degrabă un animal de companie.

— Totuşi, aţi trăit momente plăcute împreună.

— O, daa, nici vorbă. Ochii i se luminară la amintirea lor. Multe dintre ele au fost extraordinare, magice aş putea spune. Când ne ascundeam, pentru a face dragoste într-un

colţ ascuns de pe *Chrysalis*… crede-mă, camarade, era ceva senzaţional.

Am privit în sus spre *Chrysalis*, care plutea deasupra noastră, asemenea Sabiei lui Damocles.

— Crezi că e şi ea acolo sus? l-am întrebat. Adora era cea care făcea parte din clanul Storch. Shawn era doar pe jumătate Feeney. Nu putea conduce nava decât cu permisiunea cumnaţilor săi.

Tonio privi cerul întrebător. Pe fruntea lui se puteau citi o grămadă de gânduri.

L-am lăsat acolo cu frământările lui, căci şi eu aveam o grămadă de lucruri la care trebuia să mă gândesc.

* * *

Următoarele câteva zile ne-am fâţâit prin apartament, din ce în ce mai frustraţi. Veştile nu erau îmbucurătoare. Nave mai mici, trimise de pe *Chrysalis*, începuseră să cerceteze zonele nelocuite de pe Socorro. Una dintre acestea aproape că lovise o navă a celor din clanul Pryor şi cum, datorită radarelor şi sistemelor elaborate de comunicaţii, lucrul acesta era aproape imposibil, asta nu putea însemna decât faptul că totul fusese o provocare.

Gărzile ne păzeau permanent uşa şi terasa fusese împânzită cu senzori de mişcare, care trebuiau să descopere orice asasin ce ar fi vrut să ne atace.

Tonio îşi pierduse privilegiul de a folosi blazemobilul şi nu mai avea voie să părăsească hotelul.

— O iubesc pe Katarina, îmi zise într-o zi, plimbându-se agitat prin cameră, dar toate astea încep să mă calce pe nervi.

Cum am mai zis, un Tonio plictisit era un Tonio periculos. Dacă îi trecea cumva prin gând să o părăsească pe Katarina, din noi nu avea să mai rămână niciun os.

— Nu încearcă decât să te protejeze, i-am spus, încercând să-l liniştesc. După ce toată tevatura cu cei din clanul Storch se va termina, vei fi liber din nou.

Dădu nervos din mâini.

— Da, şi cine ştie cât o să dureze asta?

L-am privit atent.

— Şi dacă Adora e sus, acolo, pe *Chrysalis*, Tonio?

Mă privi exasperat.

— Da, şi ce dacă e acolo?

— Crezi că ai putea vorbi cu ea? Ca să afli ce vrea de fapt?

Tonio se opri. Faţa lui deveni gânditoare.

— Crezi că aş putea să o fac? mă întrebă, plin de speranţă.

— Dacă încerci să faci asta de aici, Katarina va afla înainte să rosteşti primul cuvânt.

— Dar, oricum, nu mă va lăsa să plec de aici!

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de toate astea, i-am propus.

Aparatul lui de comunicaţii începu să bipăie. Faţa i se umplu de bucurie când răspunse.

— Bună, iubirea mea.

Hai, Tonio, fă-le pe plac, mi-am zis.

Apoi, m-am îndreptat spre una din gărzile care păzeau uşa şi i-am zis că trebuie să mă întâlnesc cu Denys Pryor.

* * *

— Habar nu am de ce îmi pierd vremea cu tine, spuse Denys, când mă văzu. Biroul său îmi spuse că-i plăceau lucrurile simple, geometrice, cu linii drepte, fără prea multe înflorituri. De pe terasă se zărea o cascadă. Rămase la birou, cu faţa puţin întoarsă, aşa că i-am putut admira din profil trăsăturile perfect cizelate. Haina pe care o purta avea mult mai puţine franjuri decât cea pe care o purtase la petrecere.

Nu exista niciun scaun pe care să mă aşez. Cel puţin nu văzusem niciunul. Aşa că, neavând altceva de ales – deşi cred că el ar fi preferat să mă vadă stând drepţi în faţa mesei – m-am sprijint de un perete.

— Sunt aici să te ajut să-ţi rezolvi problemele, am spus calm.

Ridică din sprâncene.

Nu era de mirare că Katarina nu era înnebunită după el, mi-am zis.

— Problema cu *Chrysalis*, am continuat, şi problema cu Tonio.

— Tonio Hope, răspunse el, poate să stea cu nevastă-mea cât timp îşi doreşte. Se merită unul pe celălalt şi sper să le spui şi lor ce ţi-am zis acum. Se întoarse spre mine. Spune-mi, te rog, la ce te gândeşti. După ce voi râde din toată inima, am să cer să fii dat afară.

Soţii încornoraţi, mi-am zis, sunt rareori în toane bune.

— Mai întâi trebuie să-mi spui ceva. Adora e pe *Chrysalis*?

— Fosta iubită a amicului tău? Da, e acolo, răspunse pe un ton plictisit. Se pare că a furat ceva de la ea, dar îi e prea ruşine să recunoască lucrul acesta.

— Da, i-a furat inima, am zis. Îşi mută privirea brusc, spre lacul din depărtare.

— Am nevoie de un mijloc de comunicaţii secretizat, între Tonio şi Adora. Şi, apoi, cu o privire ascuţită, am adăugat: Secretizat faţă de Katarina, cred că ai înţeles, nu?

* * *

— Începe prin a-i trimite flori, a fost sugestia mea. Astfel că Tonio a contactat un florar de pe *Chrysalis* şi i-a trimis Adorei un uriaş buchet de flori, însoţit de un mesaj umil. Nu primi, însă, niciun răspuns. Sun-o, i-am zis, într-un final.

Secretara ei îl făcu să aştepte o jumătate de oră, timp în care el se plimbă nervos, cu telefonul pe care-l obţinusem de la Denys, strâns în pumn. Eu am cântat la orgă tot timpul, pentru a-l calma, nişte muzică lentă. În cele din urmă, vocea Adorei umplu camera în care ne aflam.

— Tonio, cum dracu' mai ai tupeul să mă suni după tot ce mi-ai făcut?

Îi luase jumătate de oră pentru a putea aduna suficientă furie ca să-l înfrunte pe Tonio, în loc să-i închidă telefonul. Lucrurile stăteau mai bine decât mă aşteptasem.

Tonio îşi privi ecranul aparatului său de comunicaţii. Peste umărul său, am zărit-o pe Adora, cu părul ei de un

roşu strălucitor, cu ochii ei incredibil de verzi şi cu tenul ei palid şi roşiatic. El nu spuse nimic.

— Ce te-a apucat? întrebă ea, ţi s-au oprit minciunile în gât pentru prima oară în viaţa ta?

— Sunt... ă, ă, sunt uimit să te revăd, răspunse Tonio în sfârşit. Ştiu că eşti supărată şi toate alea, dar – cel puţin asta îmi arată că încă îţi pasă de mine.

Auzind asta, Adora începu să urle de-a binelea, aşa că am părăsit camera.

L-am auzit pe Tonio murmurând ceva, apoi iar pe Adora urlând şi apoi se lăsă liniştea pentru o vreme, ceea ce însemna că nu vorbea decât Adora şi că Tonio asculta. Toate astea au durat vreo două ore.

În timpul ăsta am cântat la orgă, cu volumul dat la minim. Chiar nu voiam să ştiu cum făcea Tonio lucrurile astea: nu m-aş fi simţit niciodată bine să fiu în pielea lui.

După ce şuşotelile au încetat, m-am dus înapoi în living-room. Tonio stătea pe canapea, jucându-se cu mâinile pe genunchi. Dădu din cap când mă văzu:

— Uitasem cum e Adora, îmi zise. Cât de frumoasă poate fi. Cât de pasională.

— Va trebui să-i spui Katarinei despre discuţia asta.

Mă privi şocat.

— Să-i spun că am...

— Să-i spui că ai luat legătura cu Adora. Spune-i că a fost ideea mea şi te-am obligat să o faci.

— De ce?

— Pentru că dacă nu ai s-o faci tu, o va face Denys. Se va folosi de asta pentru a o porni pe Katarina împotriva ta.

Îşi frecă faţa cu mâinile sale puternice.

— O să fie complicat.

— Spune-i Katarinei că ai să vorbeşti din nou cu ea şi las-o să asculte şi ea convorbirea, nu l-am slăbit.

Ceea ce şi făcu, în aceeaşi seară. Până dimineaţa, o convinsese deja pe Katarina că toată chestia asta era o idee bună şi ne-am apucat toţi trei să construim o strategie la micul dejun.

Când, în aceeaşi zi, Denys o informă pe Katarina de aşa-zisa trădare a lui Tonio, ea îi râse în nas.

* * *

În timp ce Denys făcea ca toţi dracii, iar Tonio şi Adora îşi trimiteau vorbe dulci unul altuia cu acordul Katarinei, am hotărât că venise vremea să aflu ce era, de fapt, cu inelul pe care mi-l dăduse Tonio. Am scăpat de gărzi, spunându-le că mă duc să mă văd cu Denys şi am dus inelul la un bijutier. Dacă nu aveam să aflu nimic aici, hotărâsem să-l duc la un laborator.

Am simţit cum îmi fierbe sângele când am intrat în magazinul de bijuterii. Aerul nu era prea oxigenat în încăpere, mi-am zis, pentru a-i face pe clienţi mai dornici să cumpere ceva.

Bijutierul era de fapt o femeie cu părul negru. Avea vocea puţin răguşită şi mâinile lungi şi elegante. Stătea în picioare, printre cutiile cu diamante strălucitoare, dar nu părea foarte atrasă de ele. Atenţia ei era devotată, în întregime, clientului.

— Are o lucrătură splendidă, îmi zise, uitându-se printr-o hologramă la inel, ceea ce îl făcea să pară la fel de mare ca şi capul ei. Diamantul e autentic, ceea ce-l face ceva mai valoros decât unul artificial.

— După ce ţi-ai dat seama? am întrebat-o. Ea se gândi o secundă, înainte de a pune inelul într-un scanner cu lasere.

— Diamantele autentice au mici imperfecţiuni, îmi răspunse ea. Cele artificiale sunt perfecte.

Deci, *imperfecţiunea costa mai mult*, am gândit.

Lucrul acesta te făcea să te gândeşti puţin la felul în care era construită lumea. Poate de asta şi femeile erau atât de atrase de Tonio.

— Garnitura e din aur obişnuit şi din platină, continuă tipa, dar face mai mult decât diamantul pentru că e lucrată de mână şi nu de oricine, ci de un maestru. Stai să văd dacă are vreo semnătură.

Apelă la un program care scana inelul în căutare de numere sau de litere.

— Nimic, spuse ea, dând din cap.

Inversă şi mări imaginea.

— E curios. Sunt nişte litere, inscripţionate cu laserul, ceea ce nu e neobişnuit – majoritatea diamantelor sunt inscripţionate astfel. Dar ce văd eu aici e un fel de *cod*. Se încruntă şi degetele ei lungi atinseră tastatura computerului. Stai să verific…

— Nu, am zis repede. Nu e nevoie.

Recunoscusem deja numerele şi asta pentru că ştiam să pilotez o navă. Nu aveau nicio treabă cu diamantul. Nu reprezentau niciun cod, erau un set de *coordonate*.

Care indicau locaţia unei Probabilităţi. Şi, ţinând cont de cât de mult îşi dorea Shawn să recupereze inelul, era vorba de o Probabilitate pe care *nimeni* nu o descoperise încă.

Probabil că cercetătorii Feeny o găsiseră; era una dintre acele Probabilităţi magice, unde electromagnetismul nu se transforma într-o forţă separată de forţa gravitaţiei sau în care atomii mai grei decât uraniul aveau o stabilitate mai mare decât cei din Universul-Mamă, permiţând astfel obţinerea unei forţe atomice cu radioactivitate redusă. Cei din clanul Feeney descoperiseră acest nou univers, dar aveau nevoie, pentru a-l putea exploata cum se cuvine, de utilajele industriale şi de puterea celor din clanul Storch. Asta explica şi mariajul neaşteptat dintre Shawn şi Adora şi faptul că inelul cu diamante – cu coordonatele noii Probabilităţi înscrise pe el – fusese transmis de la o linie genetică la alta, pentru a perfecta afacerea.

Nu eram într-atât de naiv să cred că datele de pe inel nu fuseseră transcrise în mai multe exemplare – cei din clanul Feeney nu puteau fi atât de proşti. Dar datele de pe inel erau acum la discreţia mea. Dacă le-aş fi transmis celor din clanul Pryor, clanul Storch s-ar fi trezit cu concurenţă pe noua lor Probabilitate, înainte chiar de a fi apucat să-şi amortizeze investiţia.

De aceea nu era de mirare că o navă atât de puternică, cum era *Chrysalis*, fusese trimisă după noi.

I-am cerut femeii să-mi facă o estimare a valorii inelului – „ca să ştiu cât aş putea câştiga în cazul unei eventuale

vânzări” – apoi am luat inelul şi am ieşit din magazin, purtând pe inelar câteva miliarde de dinari. Sângele încă îmi fierbea din cauza atmosferei neoxigenate din magazin.

Inelul e cea mai bună asigurare din lume, mi-am zis. Shawn nu avea să ne omoare până ce nu va fi recuperat cadoul de nuntă.

În noaptea aceea, Tonio şi Katarina s-au certat pentru prima oară de când erau împreună. Katarinei nu-i convenea faptul că Tonio îşi petrecea din ce în ce mai mult timp conversând cu Adora. El îi răspunse că era ţinut prizonier în apartament şi că nu avea altceva de făcut. Răspunsul lui nu o mulţumi prea mult pe Katarina, iar lucrurile luară o întorsătură urâtă.

M-am dus în camera mea, am început să cânt la orgă, tare de data asta, şi am încercat să mă gândesc la ce aveam de făcut în continuare. Apropierea lui Tonio de Adora părea o idee bună, mai ales în cazul în care ar fi avut nevoie să-şi schimbe rapid o iubită cu alta.

Aşa că m-am dus la Denys şi i-am propus să mergem cu toţii la viile de pe Partea de Sus, în eventualitatea că o întâlnire tête-à-tête va fi necesară. Îmi înţelese imediat planul şi fu de acord cu el.

Aşa că, pentru o zi jumătate, ne-am mutat cu toţii în compartimentul de clasa I al unei nave, care ne purtă de-a lungul podgoriilor din Partea de Sus a staţiei. Katarina îşi petrecu tot timpul agăţată de gâtul lui Tonio, care nu prea părea în apele lui. Denys rămase în biroul lui, lucrând necontenit, cu excepţia momentelor în care apărea şi el în salon, încercând în mod ostentativ să nu-i dea nicio atenţie soţiei sale.

Atmosfera de pe navă era încărcată şi sumbră, aşa cum e aerul dinaintea unei furtuni. Chiar şi ceilalţi pasageri erau conştienţi de lucrul acesta.

Pentru a mai însenina puţin lucrurile, am început să cânt la orgă, până ce un bogătaş snob îmi spuse să încetez dracului odată cu rahatul ăla de muzică, dacă nu voiam să cheme Poliţia.

— Sunt aici cu doamna Katarina Pryor, i-am răspuns rânjind, poate ar fi mai bine să i te adresezi ei.

Tipul se îngălbeni de frică şi nu mai spuse nimic. Am continuat să mai cânt pentru o vreme, dar fără prea mare tragere de inimă. Aşa că m-am dus în cabina mea, m-am întins pe pat şi am încercat să trag un pui de somn.

Aveam nevoie să pun puţină distanţă între mine, Tonio, Katarina şi Denys. Trebuia să plec de pe Probabilitatea asta ciudată, unde sângele îmi fierbea tot timpul şi pielea îmi ardea de parcă aş fi suferit de insolaţie. Simţeam nevoia să o pornesc din nou la drum.

— Aş vrea să mă mut înapoi pe *Olympe*, i-am spus Katarinei. Stătea lungită pe canapeaua pe care Tonio tocmai o părăsise, pentru a aduce nişte cafea de la bar, dar încă se mai putea zări urma lui pe catifea.

Ochii ei reci se înfipseră în mine.

— De ce?

— Aşa nu o să vă mai stau în cale. Şi, în plus, acolo e *casa mea*. Când am văzut că nu răspunde, am adăugat: Uite cum stă treaba, oricum nu voi putea pleca fără permisiunea ta. Nu încerc să evadez sau mai ştiu eu ce. Pur şi simplu acolo mă simt cel mai bine.

Se întoarse cu spatele la mine, dându-mi de înţeles că discuţia noastră s-a încheiat.

— Am să le spun gărzilor să te lase să te duci acolo, adăugă plictisită.

— Sunt gărzi şi acolo?

Singurul răspuns fu o privire exasperată, care îmi spunea că numai un idiot putea pune astfel de întrebări.

Nu a trebuit decât să le arăt gărzilor ID-ul şi iată-mă din nou pe *Olympe*. Aerul era stătut, coridoarele pustii. M-am dus în camera principală, am aprins luminile şi primul lucru pe care l-am văzut a fost tabloul cu femeia goală, care părea că se uită fix la mine. Îmi amintea prea mult de situaţia neplăcută în care mă aflam, aşa că am dat tabloul jos şi l-am dus într-o magazie.

Apoi m-am dus în camera pilotului, în care avusesem conversaţia cu Eldridge şi am verificat sistemele navei;

erau funcţionale. M-am întrebat ce s-ar putea întâmpla dacă aş porni motoarele, dar am decis că e mai bine să nu aflu.

Timp de câteva zile, mi-am permis să îmi închipui că voi reuşi să evadez cumva. Am umplut depozitul cu alimente şi băutură, îndeajuns pentru opt luni de zbor neîntrerupt. Am pus fiecare sistem de pe navă în stand-by, cu excepţia pilotului automat. Apoi am început să-mi fac planuri în legătură cu următoarea Probabilitate pe care aveam să o vizitez.

Iniţial m-am gândit să pun inelul la loc în seif, dar apoi mi-am dat seama că seiful meu nu reprezenta un obstacol serios pentru oameni ca Denys sau Shawn, aşa că l-am păstrat în buzunarul special de la pantalonii mei. Era mult mai puţin probabil ca Denys sau Shawn să-mi dea jos pantalonii, decât să arunce în aer uşa seifului.

Am vizitat şi câteva din barurile în care îmi plăcuse să-mi pierd vremea prima oară când aterizasem pe Socorro. Dar toate barurile şi restaurantele care pe atunci mi se păruseră atât de strălucitoare şi atractive mă lăsau rece acum; mi se păreau toate de mâna a treia. Gărzile mă urmăreau pretutindeni, încercând să pară cât mai discrete. Neavând niciun prieten cu mine, nu reuşeam să mă distrez cine ştie ce.

Era timpul să o şterg de acolo.

Mi-am luat o sticlă de băutură şi m-am reîntors pe *Olympe*. În timp ce o goleam, am încercat să mă gândesc la un plan de evadare. Aveam să-i vând inelul lui Denys pentru o mulţime de bani şi în schimbul promisiunii că vom putea pleca de aici nevătămaţi. Apoi aveam să-i propun acelaşi lucru şi lui Shawn. Banii urma să-i împart cu Tonio şi apoi intenţionam să mă ascund pentru o vreme cât mai lungă.

A doua zi dimineaţă, când m-am trezit din beţie, am reanalizat planul şi mi s-a părut la fel de bun. Tocmai mă gândeam cum să-l abordez pe Denys, când Tonio apăru la bordul navei. Prezenţa lui mă cam deranja, pentru că, în fond, el era cauza tuturor belelelor de care mă străduiam

să scap, dar era prea disperat ca să mai observe şi supărarea mea.

— Katarina devine pe zi ce trece tot mai posesivă, mă anunţă el. Îşi ridică mâinile mari în aer, a neputinţă: Sunt urmărit douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Pretinde că vrea să mă protejeze, dar ştiu că face asta doar ca să mă împiedice să mai vorbesc cu Adora. Şi simt că înnebunesc când mă gândesc că Adora e atât de aproape.

— Trebuie să o faci pe Katarina să-şi recapete încrederea în tine, i-am răspuns.

— *Olympe* e singurul loc în care mă simt liber. Pe Katarina nu o deranjează că vin aici. Şi de aceea trebuie să mă ajuţi să o aducem pe Adora aici.

— Ce să caute Adora aici? am întrebat uimit.

— Păi nu am unde să o duc în altă parte, răspunse el cu seninătate.

Zâmbi.

— Cei din clanurile Pryor şi Storch nu se luptă permanent. Chiar dacă îşi ameninţă cargourile reciproc, atât Chrysalis cât şi Socorro dispun de nişte resurse pe care şi unii şi alţii le consideră folositoare. Sunt nave care coboară de pe Chrysalis pentru a cumpăra anumite lucruri, pe care apoi le vând mai departe şi tot aşa. Adora ar putea veni cu una dintre aceste nave şi, la momentul potrivit, poate veni cu mine aici, într-un costum vidat, intrând direct prin carlingă, pentru a nu putea fi văzută de gărzile Katarinei.

Eram în continuare năucit. Tonio continua să zâmbească.

— Adora m-a asigurat că totul se va petrece în cea mai deplină siguranţă.

Siguranţă? *Pentru cine?*

— Nu vreau să fiu aici când se vor întâmplă toate astea, a fost tot ce am reuşit să răspund.

* * *

În timp ce Tonio se întreţinea cu Adora pe nava mea, am făcut tot felul de cumpărături, achiziţionând lucruri pe

care nu le mai cumpărasem niciodată în viaţa mea şi, când m-am plictisit de asta, am intrat în primul bar care mi-a ieşit în cale şi am tras nişte gaz. Nu m-am întors pe *Olympe* decât după ce Tonio mi-a trimis un mesaj că totul era în regulă.

Salonul încă mirosea a parfumul Adorei. Tonio zăcea întins pe canapea. Părea plin de energie şi ochii îi străluceau.

— A fost atât de pasional. Cât zel! Ce potrivire perfectă în trup şi în suflet!

— Mă bucur să aflu că s-a răzgândit şi nu mai vrea să te ucidă, i-am răspuns.

El dădu relaxat din mână.

— Toate astea aparţin trecutului. Apoi privi în jur, oftând; vechea mobilă de mahon a lui Aram avea un fel de aer melancolic. Sunt bucuros, continuă el, să aduc fericire aici, pentru a contracara toate amintirile tragice ale lucrurilor demult apuse ce au avut loc aici.

L-am privit curios.

— La ce amintiri te referi?

— La după-amiaza pe care am petrecut-o aici cu frumoasa Maud. Chiar cu o zi înainte de a-şi face supradoza.

Am rămas năuc. Drogurile mi se târau prin creier asemeneau unor gândaci.

— Vrei să spui că…

Îşi mută privirea în altă parte şi puse o pernă peste mâini.

— Daa, a fost o fată atât de drăguţă, atât de generoasă…

În ziua aceea nu fusesem pe navă, eram în oraş pentru a face ultimele cumpărături, înainte de a o porni din nou în hoinăreală. Aram îşi lua la revedere de la câţiva din prietenii săi şi aştepta un nou transport de droguri de la curierul său Maheu. Probabil că atunci Maud căzuse în sfârşit în plasa magicianului numit Tonio.

Şi, probabil cuprinsă de remuşcări, a doua zi se apucase de droguri, pentru a nu se mai simţi atât de vinovată în faţa lui Aram.

Iar acum trăia degeaba, într-o cameră cu pereţii albi, cu mintea goală, la fel de albă ca şi pereţii din jurul ei.

M-am ridicat în picioare şi m-am îndreptat spre Tonio. Mi-era greaţă.

— Aminteşte-ţi că diseară va trebui să fii cu Katarina, i-am zis.

Strălucirea din ochi i s-a stins.

— Ştiu. Nu că nu aş ţine la ea, dar în condiţiile actuale…, începu el.

— Nu vreau să aud nimic, l-am întrerupt, acum vreau să fiu singur şi să mă gândesc.

Tonio se ridică imediat în picioare.

— Ştiu că nu a fost foarte frumos din partea mea ce ţi-am cerut. Sper că ştii cât de recunoscător îţi sunt.

— Ştiu, ştiu, dar vreau să fiu singur acum.

— Dorinţa voastră e poruncă pentru mine, Căpitane, mai zise, după care părăsi încăperea.

M-am dus în camera căpitanului, m-am aşezat pe fotoliul îmbrăcat în piele de capră tibetană şi am hotărât că era timpul să-mi pun planul în aplicare. Am sunat la biroul lui Denys şi am cerut o întâlnire. Secretara mă anunţă că mă poate primi spre seară, în aceeaşi zi.

Tonio făcuse închisoare, mi-am zis. În închisoare înveţi cum să-i joci pe oameni pe degete. Înveţi cum să le spui numai ce vor ei să audă şi cum să le faci pe plac.

Începeam să mă întreb dacă nu cumva Tonio se jucase cu mine de la bun început. Spunându-mi ce voiam să aud, pentru a avea un loc în care să stea şi pentru a putea străbate multiversul, bucurându-se de plăcerile oferite de acesta.

Mai aveam câteva ore până la întâlnirea cu Denys, pe care mi le-am petrecut bând alcool.

Atmosfera supra-oxigenată de aici mă scăpă imediat de mahmureală, aşa că, în momentul în care am intrat în biroul lui Denys, eram absolut treaz. Totul era perfect

aranjat în cameră şi, în plus, aici avea mai multe ferestre decât în biroul său din Partea de Jos a staţiei. Afară, structurile Părţii de Sus străluceau în întuneric şi dincolo de ele se zărea uriaşul octaedru al navei Chrysalis, cu luminile ei orbitoare clipind la orizont.

De data asta în cameră se aflau două scaune, dar niciunul dintre ele nu era pentru mine. Amândouă erau aşezate la distanţă de masa de lucru a lui Denys. Pe unul stătea chiar el, iar pe celălalt se zărea silueta negricioasă, cu umeri puternici, a lui Shawn Feeney.

Denys îşi ridică sprâncenele.

— Eşti surprins, căpitane Crossbie? Sper că nu ţi-ai închipuit vreo secundă că tu şi Tonio aveţi canalele de comunicaţie nesupravegheate.

Se distra prea tare pe seama mea. Aşa cum am spus şi altădată, soţii încornoraţi nu erau chiar nişte modele de civilizaţie.

— Am cerut o întâlnire privată, am răspuns fără nicio speranţă.

— Eu şi cu Shawn am hotărât, continuă el, că e timpul ca tu şi amicul tău să părăsiţi această Probabilitate. Ştim că ţi-ai făcut provizii pentru o perioadă lungă de timp şi că intenţionezi să o ştergi de aici.

— Şi ce siguranţă am că nu mi-aţi pus o bombă în cămara de pe nava mea, l-am întrebat neîncrezător.

Cei doi se priviră rânjind.

— Pentru că, dacă tu şi Tonio dispăreţi sau muriţi în condiţii misterioase, *noi* vom fi consideraţi nişte *ticăloşi*. Pe când, dacă veţi alege să plecaţi de bunăvoie, lăsând în urmă două doamne furioase, atunci…, se opri el, nemaiputând să-şi ascundă un rânjet de satisfacţie… Atunci, voi veţi fi *ticăloşii*, încheie el mulţumit.

Mi-am acordat un minut de gândire.

— Bănuiesc că ai dreptate.

— Şi la schimb cu plecarea voastră, am să mă mulţumesc cu inelul, zise Denys.

— *Tu*? am zis, privindu-l întrebător pe Shawn.

— Nicio problemă, îmi răspunse el, o să-l recuperez după aia şi voi avea grijă să se afle lucrul acesta.

— Clanul Storch, continuă Denys, va avea doi ani la dispoziţie, să exploreze noua Probabilitate, până vom ajunge şi noi acolo. Dar chiar şi aşa, tot vom fi cu trei ani înaintea concurenţei… şi voi avea şi *eu* grijă să se afle că *eu* am încheiat această afacere.

Shawn îmi zâmbi.

— Iar *tu* vei fi cel vinovat că ai vândut secretul nostru concurenţei. Dar până se va afla asta sunt sigur că vei fi departe. Din câte am observat te pricepi să fugi destul de bine.

— Dar la fel de bine aş putea spune adevărul, am replicat.

— Bineînţeles, zise Shawn. Se aplecă spre mine. Îţi doresc succes.

— Inelul! îmi ceru Denys.

M-am gândit o clipă la toate astea, dar nu am găsit o variantă mai bună.

— Dacă vreţi inelul, va trebui să mă priviţi cum îmi scot pantalonii, le-am zis.

Zâmbetul lui Shawn deveni şi mai larg.

— Nicio problemă, îmi răspunse el, asta face ca totul să fie şi mai frumos. Deşi pentru tine e cam jenant.

Când m-am întors, Tonio se afla deja pe *Olympe*. În ochi i se putea citi încântarea.

— Am primit un mesaj de la Adora, mă anunţă. Vom fugi împreună, eu şi ea – ă, şi, desigur, şi tu, camarade. A reuşit să mituiască pe cineva de la Controlul Traficului de pe Socorro, daa, pentru a putea să părăsim staţia fără ca cei din clanul Pryor să afle ceva. Apoi vom zbura spre nişte coordonate pe care mi le-a dat ea de unde o vom lua cu noi. De acolo, ne vom găsi o Probabilitate numai pentru noi, în care vom trăi în fericire până la adânci bătrâneţi.

L-am lăsat pe Tonio să danseze prin navă şi m-am dus în camera de comandă, unde am început manevrele de plecare. Controlul Traficului de pe Socorro mă lăsă să

decolez fără nicio problemă. Am ieşit de pe staţie şi am început accelerarea.

Pe măsură ce ne apropiam de locul de întâlnire cu Adora, Tonio începu să devină tot mai neliniştit.

— Unde o fi iubirea mea? Unde e Adora? Strânse din pumni. Sper că planul nostru a funcţionat bine.

Atunci i-am spus de întâlnirea mea cu Denys şi Shawn şi, de asemenea, de târgul pe care l-am făcut cu ei. Tonio înnebuni de furie şi începu să urle ca un apucat. Îmi ceru să ne întoarcem şi să-l duc imediat la iubita lui, Adora.

Normal, l-am refuzat. Am accelerat şi mai tare şi, în scurt timp, ne îndepărtasem deja suficient de mult de Socorro, lăsând în urma noastră staţia, cu uriaşa ei structură electromagnetică.

Eram, din nou, eu şi Tonio, pe fugă. Trebuia să căutăm o nouă Probabilitate, fie că ne plăcea sau nu.

Îl lăsasem pe Tonio să mă joace aşa cum făcuse cu Adora şi cu Katarina, cu Maud şi cu cine-ştie câte alte femei. Acum eram într-un loc în care nu ne puteam înşela decât unul pe celălalt.

Tonio era disperat.

— Adora şi Katarina vor crede că le-am părăsit, îmi zise. Furia lor va fi fără limite. Vor trimite asasini, armate după mine. Ce mă voi face?

— Domnule Tonio, i-am zis, puteţi începe aşa: *Trimiteţi-le flori!*

————————————

Traducere: Emanuel Huţanu

Sci-Fi
magazin
www.sci-fi.ro

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin